COLECTIA ROMANTIC

268

Eugenia Riley

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE DE MINE?

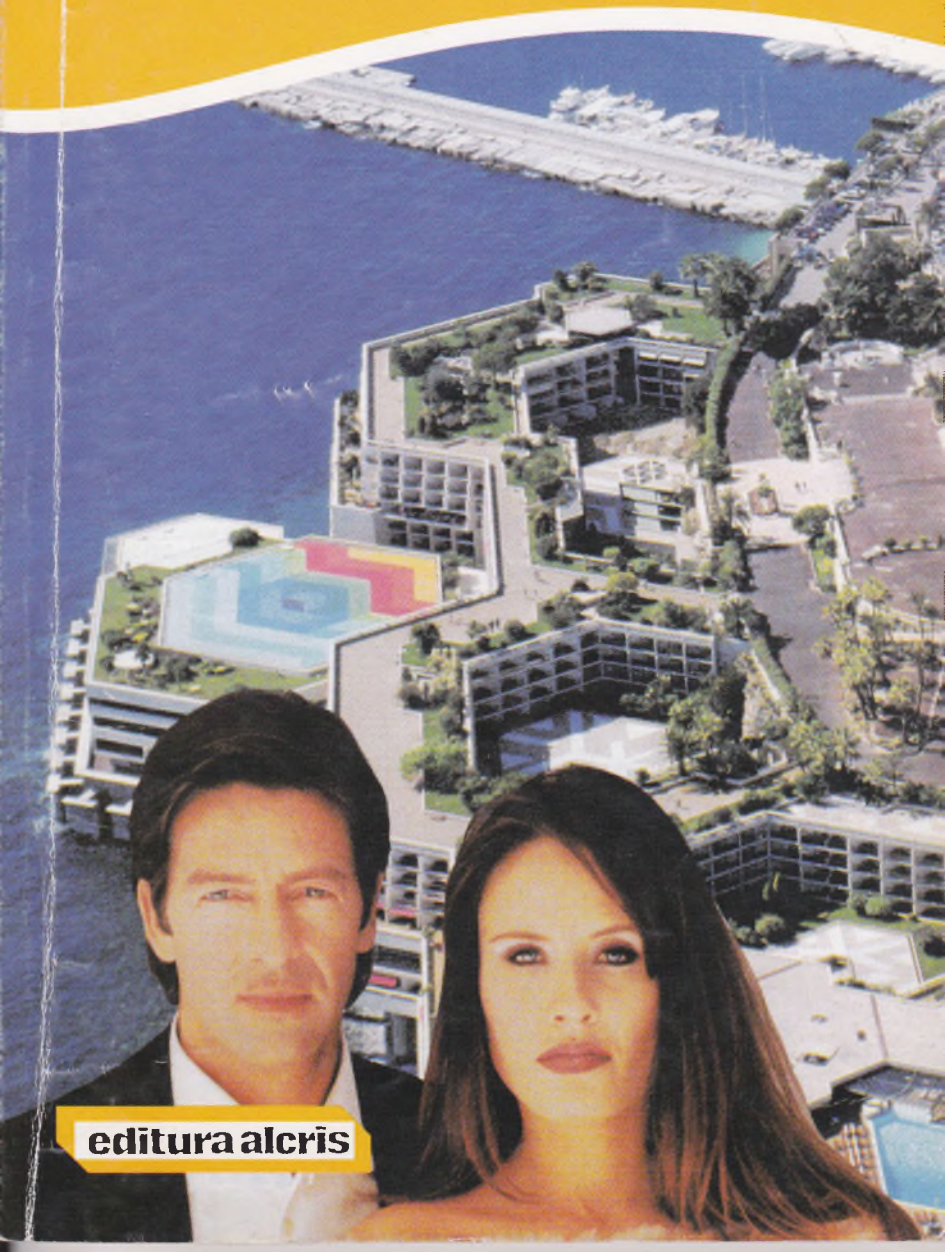

editura alcris

Așezând pe rafturile bibliotecii dumneavoastră romanele colecțiilor EDITURII ALCRIS, vă faceți o provizie de vise!

Nu vise care se destramă odată cu zorii ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

Romanele de dragoste din colecțiile „EL și EA", „ROMANTIC", „ROZ" și „DE AUR" sunt poarta deschisă către lumea fermecătoare a unor vise ADEVĂRATE!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© 1987 by Eugenia Riley
REMEMBER ME, LOVE
Traducere și adaptare din limba engleză de
Flavia Guran
Toate drepturile rezervate editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-12-6

Colecția „ROMANTIC"

EUGENIA RILEY

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE DE MINE?

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „ROMANTIC“ au mai apărut:

Alegerea lui Peter	nr. 263
Noaptea pasiunii dezlănțuite	nr. 264

CAPITOLUL I

Molly stătea în balconul scăldat de lumina lunii, privind către o lume nouă și diferită. O briză sărată îi alinta pielea și-i flutura marginile halatului de baie, în timp ce la 5 metri dedesubt, valuri argintii se spărgeau pe întunecatul țărm californian. Lumini albe pâlpâiau de-a lungul coastei încântătoare și totuși, străine și distante. Molly se simțea ca și cum ar fi făcut un drum lung de la New York în această noapte, obosită fizic și emoțional.

– Ți-ai dori să fie și Nicky aici, dragă? îi strigă mătușa Harriet.

Molly s-a întors brusc de lângă balustrada balconului și a reintrat în camera de hotel. Fruntea ei netedă s-a întunecat, a traversat desculță covorul moale pentru a se așeza pe patul mătușii Harriet. Pe când îndepărta de pe față o șuviță de păr castaniu, ochii săi o priveau cu reproș pe mătușa Harriet.

– Nu vei renunța niciodată, mătușă Harriet?

Femeia cu părul alb îi zâmbi îndepărtându-și ochelarii și lăsând din mână romanul pe care-l citea.

– De luni de zile susțin că voi doi n-ar fi trebuit să divorțați. Același lucru îl spun și ochii tăi, fetițo: imensi, triști, ca ai unui patetic și înfometat animal sălbatic.

Molly își dădu peste cap ochii căprui și melancolici.

– Mătușă Harriet, mereu exagerezi. Și apoi, nu sunt înfometată.

Își puse unul peste altul picioarele lungi și frumoase, gândindu-se la cele două kilograme pe care le adăugase de când ea și Nicholas Buchanan divorțaseră. Chiar și acum, doar gândindu-se la mâncare, se trezea privind fix coșul cu fructe de pe măsuță.

– Dragă, tu crezi că ești toată un zâmbet, dar ochii tăi spun altceva, continuă cu vehemență mătușa Harriet. Am susținut întotdeauna că ochii...

– Sunt oglinda sufletului, adăugă Molly schițând un gest extravagant.

Se ridică de pe pat și, în vârful picioarelor, se duse spre măsuță, ca o pisică către prada sa. S-a înfruptat în avion, dar acum ce mai contează! După ce pentru o secundă își văzu reflexia vinovată în oglindă, își alese un ciorchine de struguri, simțind între degete eticheta albă cu auriu vârâtă între fructe, pe care scria „Complimente de la Escapade Travel".

– Poți să glumești cât vrei, Molly Christine, dar pe mine nu mă păcălești. De fiecare dată când mă gândesc ce bine vă era împreună, ție și lui Nicky, mi se rupe inima. Nu mi-a fost dat să văd doi oameni care se completau unul pe celălalt mai bine. Absolut diferiți...

– Exact, ca apa și focul, o întrerupse Molly cu sarcasm, în timp ce mânca o boabă de strugure și se întorcea pe pat. Fiecare încercând să-l copleșească pe celălalt.

– Foc și apă, repetă Harriet gânditoare, refuzând fructul oferit de Mary. Aceasta ar fi chiar o luptă fierbinte, nu crezi?

Molly oftă.

– Ai putea schimba subiectul, sau mă întorc la mine în cameră.

Ca măsură defensivă, luă alte două boabe de struguri.

– Dacă mă gândesc bine, mă distram mai mult zvârcolindu-mă.

Femeia, cu aceeași față dulce, se aplecă pentru a mângâia mâna nepoatei sale.

– Molly, ești prea tânără pentru a fi atât de cinică. Acum spune-mi, dragă, de ce nu poți dormi?

– Bănuiesc că din cauza emoției.

Harriet ridică mâinile slabe, râzând cu poftă.

– Emoție? Tu ești aproape la fel de emoționată ca o persoană cu lumbago cronic.

Molly se încruntă.

– Este foarte urât din partea ta să spui un asemenea lucru.

– Dragă, tu n-ai zâmbit în toate cele șase luni de când...

– Nu fi ridicolă, interveni Molly încă înfuriată. Eu zâmbesc mereu. Sunt foarte emoționată că mă aflu aici. La urma urmei, nu în fiecare zi câștigă o mătușă o excursie pentru două persoane, cu toate cheltuielile plătite, aici în sudul Californiei. De când ai mania concursurilor, mătușă Harriet, douăzeci de ani?

– Douăzeci și doi, de când a murit Ben.

– Și în tot acest timp ai participat la sute...

– Mii.

– De concursuri. Acum, în sfârșit, ai câștigat ceva.

Privirea lui Molly se încruntă și mai mult când continuă:

– Bineînțeles că sunt fericită și emoționată. Doar că...

Vocea ei se pierdu.

– Ce spuneai, dragă?

– De fapt, mă gândesc la anumite lucruri, nu la Nicky, înțelegi tu, la câteva lucruri. În primul rând, mă îngrijorează că voi fi plecată de la bancă atâta timp, așa de curând după promovare.

– O, nu fi ridicolă. Poate decide și altcineva ce coloană să fie prima în harta zborurilor.

– Harta fluxurilor. Și nu au coloane, au săgeți, pentru numele lui Dumnezeu! Doamne, mătușă Harriet, faci totul să pară atât de banal. Este o slujbă foarte importantă, analist procedural. Și după cum știi, pentru funcție am concurat cu doi bărbați foarte calificați.

– Iubito, nu spune „bărbați" așa, o admonestă Harriet. Eu cred că slujba ta la bancă este importantă, și sunt foarte mulțumită de promovarea ta. Dar, în viață, sunt lucruri mai importante decât munca, de exemplu bărbații.

Molly schiță un zâmbet.

– Exact la asta voiam să ajung.

Se ridică de pe pat, punând resturile de fructe în scrumieră. Apoi traversă spre balcon, admirând priveliștea de vis, și stelele de pe minunatul cer al lunii iulie. Pentru un moment închise ochii și ascultă sunetul valurilor, lăsând briza mării să-i lipească halatul de formele trupului. Se întoarse cu spatele la priveliște.

– Speram că, cine știe? Poate voi întâlni pe cineva aici?

Înghiți în sec.

– Eu și Nicky nu ne-am fi înțeles niciodată, dar în viața mea lipsește ceva de când sunt singură.

– Crezi că te vei înțelege mai bine cu altcineva? continuă Harriet. Ești bleagă dacă-ți închipui că vei găsi fericirea alături de altcineva.

– O, mătușă Harriet, renunță, murmură Molly. O turturică și un musulman fanatic nu pot fi buni parteneri de pat.

Făcu o pauză, abținându-se să nu zâmbească deoarece realizase că tocmai spusese o minciună. Ei chiar fuseseră buni parteneri de pat, foarte buni, cei mai buni! Dar nu era de ajuns pentru a consolida o relație.

Traversând camera, Mary o îmbrățișă pe mătușă.

– O, cât te iubesc, mătușă Harriet, și știu că îmi vrei binele. Hai să alegem un subiect mai vesel. Mai bine spune-mi ce vei face mâine.

Harriet zâmbi emoționată, aplecându-se peste noptieră pentru a-și lua ochelarii și un teanc de broșuri.

– Recepționerul mi-a spus că mâine dimineață, la prima oră, ne vom întâlni cu ghidul angajat de agenția de turism. Cred, totuși, că programul zilnic depinde mai mult de noi. Ce ți-ar plăcea să vedem mai întâi, dragă: Hollywood, Knott's Berry Farm, Disneyland?

– O, nu, mătușă Harriet! Aceasta este excursia ta, și vei face orice îți dorește inima. Eventual ghidul va putea să-ți dea niște sugestii. Ah, și nu uita că voiai să-ți vizitezi cumnata, Louise, parcă.

Harriet încuviință, ochii săi căprui devenind umezi.

– N-am mai văzut-o pe Lou de când a murit Ben. Abia aștept să o sun mâine.

– Sunt foarte emoționată pentru tine, spuse Molly căscând. Diferența de fus orar se pare că, în sfârșit, a început să mă afecteze.

Molly își sărută mătușa în grabă pe frunte.

– Cred că este miezul nopții deja, ceea ce înseamnă trei dimineața la New York. Așa că mă voi întoarce în camera mea să mă culc.

– Noapte bună, dragă, zâmbi Harriet luându-și cartea din nou. Sper că de data asta vei putea dormi.

Molly traversă culoarul ce unea cele două camere, închizând ușa după ea. Se opri un moment în întuneric, așteptând ca ochii ei să se obișnuiască și încercând să amâne momentul, inevitabil, când va trebui să se întoarcă în patul în care se zvârcolise puțin mai devreme.

Sigur era emoția, hotărî ea. După divorț, se scufundase în muncă timp de șase luni, câștigând treptat încredere în sine, găsind un nou sens vieții sale. Acum, pentru prima oară de la divorț, făcea ceva frivol, neobișnuit ei. Nu mai exista siguranța pe care i-o oferea rutina zilelor de la slujbă, această nouă experiență nu o putea nici controla, nici prezice, cum făcea cu cifrele cu care lucra la bancă.

Strălucirea unui mic obiect de argint din cealaltă parte a camerei îi atrase atenția și o făcu să se îndrepte spre măsuță, găsindu-și țigările și bricheta în întuneric. Mătușa Harriet ar face o criză, se gândi Molly tristă pe când își scotea o țigară din pachet. Molly se lăsase de fumat când se căsătorise cu Nicky, acesta fiind obsedat de sănătate, dar acum fuma câteva țigări pe zi pentru a-și micșora pofta de mâncare.

Ducând, pe întuneric, țigara la buze, se simțea o adolescentă ascunzându-se pentru un fum, și nu o femeie de douăzeci și șase de ani. Punând bricheta la loc pe măsuță, își aminti de o noapte, acum câțiva ani, în luna ei de miere, când s-a întins după o țigară după ce făcuse dragoste cu Nicky. El i-a luat țigara din mână și a remarcat râzând:

– Observ că nu ești complet satisfăcută. Inhalează-mă pe mine, iubito.

Chiar asta și făcuse. După aceea, nici nu-și mai amintea când adormise, doar că se trezise într-o împletitură de brațe și picioare, uitându-se în ochii lui verzi și visători.

– Revino la realitate, Molly, se admonestă singură cu glas tare.

Cu țigara în mână, ieși pe balcon, privind din nou oceanul argintiu. Inhală fumul în tăcere, pentru ca apoi să privească spiralele albăstrui plutind și răspândindu-se în aerul sărat. Stinse țigara și privi marea. Foc și apă, se gândi.

Valurile strălucitoare loveau țărmul fierbinte, ca un pretențios și neobosit amant. Mișcarea era atât de ritmică, de senzuală...

– Doamne, a trecut mult timp, murmură pentru ea însăși. Ar fi minunat să poți împărtăși această frumusețe cu un bărbat. Dar prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a fi cu Nicky fusese prea mare, atât de mare, încât de la divorț Molly evitase orice legătură romantică, pentru a lăsa rănile să se vindece. Poate acum venise vremea pentru un nou bărbat în viața ei. Poate îl va întâlni chiar în această excursie. Și dacă-l va întâlni, ar face bine să nu aibă cearcăne sub ochi.

Molly intră hotărâtă în cameră, scoțând neglijeul și așezându-l pe brațul unui scaun. Poate din cauza lui nu putuse dormi, era prea strâmt. În timpul căsătoriei se obișnuise cu...

Dar dacă tocmai acum ar intra mătușa Harriet, obișnuită să se trezească devreme? La naiba, trebuie să se odihnească!

Mâinile sale s-au oprit pe cămașa de noapte, scoțând-o și pe aceasta.

Pentru un ultim, nesăbuit și irezistibil moment, s-a întors lângă ușile balconului, și a stat în umbrele reci, lăsând briza ușoară să-i atingă pielea, și ascultând sunetele înăbușite ale unui cântec de dragoste, ce străbăteau dintr-o cameră alăturată, și cadența implacabilă a valurilor. Se înfioră. Pură tortură! Cu siguranță era o masochistă.

Molly întoarse brusc spatele minunatei scene, și senzațiilor întinse și traversă în grabă camera pentru a ajunge în siguranța patului ei. Dar, sub pătură, ea înțepeni terifiată, deoarece corpul ei gol se așezase pe ceva tare, gol și pur masculin.

În timp ce inima îi bătea cu putere, urechea ei fu capturată într-un cald și rapid sărut, iar o voce veselă și cunoscută îi șopti: „Îți amintești de mine, iubito?“

CAPITOLUL II

– Tu! exclamă Molly răgușită. Tu!

Sări din pat, trăgând după ea până la măsuță și cearșaful, și aprinzând lumina. Se întoarse brusc spre pat, tremurând din cauza șocului și furiei, cu ochii căprui măriți, cu părul castaniu curgându-i despletit pe față și pe umeri, și strângând protector în jurul său cearșaful.

– Tu! exclamă încă o dată. Exclamația ei părea absurd de nedecvată în situația de față, dar inima ei bătea atât de furioasă, încât era tot ce putea face pentru a nu leșina.

– Bună, iubito! Te-ar interesa o partidă de înot la miezul nopții?

Cu aceste cuvinte, Nicholas Buchanan se ridică din patul lui Molly, purtând numai un slip, și cu un zâmbet bleg.

Molly își scutură capul și clipi des. De când deschise ochii, îi fu confirmată cea mai temută suspiciune; da, sigur, era el, în carne și oase. Înalt, musculos, bronzat – un specimen al naturii. Îi și spusese așa o dată, atingându-i cu buzele umerii. Capul lui de o formă perfectă se mândrea cu un păr negru strălucitor, cu cărare într-o parte. Trăsăturile sale erau parcă sculptate – gura era conturată pe liniile unui zâmbet, nasul era drept și aristocratic, sprâncenele negre și dese. Ceea ce atrăgea cel mai mult atenția erau ochii săi, profunzi, de un albastru-gri unic, care acum o fixau pe Molly cu admirație și amuzament. Când el vorbi, vocea lui suna profundă și veselă.

– Având în vedere fermecătorul număr de strip-tease cu care m-ai delectat, Mol, eram sigur că te va încânta să înotăm goi.

– Dumnezeule! Fața lui Molly era în flăcări iar ea încerca să strângă cearșaful în jurul ei.

– Cum? De ce? Ce naiba cauți aici, Nicky?

El zâmbi amabil.

– Ei bine, iubito, camera mea este lângă a voastră, așa că am hotărât să sar peste balcon și să te invit să înotăm la miezul nopții.

Molly clipi perplexă.

– Lașule! Nicky Buchanan, pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți în California?

Fostul ei soț se înclină galant, cu ochii sclipind jucăuși.

– Doamnă, faceți cunoștință cu noul dumneavoastră ghid.

Cuvintele lui Nicky i-au provocat lui Molly un asemenea șoc, încât, pentru un moment, nici nu le-a putut înțelege. Ghid? De ce naiba își spunea ghid?

Nicky chicoti.

– Se pare că trebuie să mă explic, Mol.

Se apropie cu un pas de ea, apoi făcu o pauză, ochii săi urmărind linia corpului ei așa cum o delimita cearșaful strâns, apoi rosti răgușit:

– Fermecător costum, iubito, fermecător.

Își drese vocea, luând un ton mai formal:

– Harri a câștigat această excursie de la Escapade Travel Agency, nu?

Molly înțeleaptă, încercând să nu se holbeze la trupul lui bronzat, musculos, aproape gol, în timp ce simțurile ei erau tulburate de mirosul lui masculin, bine cunoscut. Doamne, de ce o afecta atât, după tot acest timp?

Zâmbetul lui Nicky o devasta.

– Și ghici, cine este patronul agenției?

Privirea lui era mai mult decât grăitoare.

Delicatele sprâncene ale lui Molly s-au ridicat a neîncredere.

– Vrei să spui că agenția este a ta?

Molly pocni din degete cu o privire îngrozită de ceea ce înțelegea.

– Acesta este un truc, nu, Nicky? O altă încercare a ta de a ne împăca!

Vocea ei se umplu de furie.

– Aș putea pune pariu că tu și mătușa Harriet ați complotat...

– Șșșt! exclamă Nicky răgușit, apropiindu-se și mai mult de Molly și punându-i un deget mustrător pe buze. Harri nu știe nimic despre asta. Acum coboară-ți vocea, Mol, dacă nu vrei s-o trezești.

Molly nu putu răspunde.

El chicoti, scuturându-și capul, spre mirarea ei.

– Foarte bine, Molly, voi pune capăt suspansului. Ani de zile am văzut cum Harri participa la concurs după concurs, și mă omora să văd cum investea timp, speranțe, chiar și bani, și nu se alegea cu nimic. Întotdeauna am dorit să schimb acest lucru, și, ei bine, s-a întâmplat fără să-mi dau seama. Shel Steinman nu reușea să conducă Escapade și m-a implorat să-i cumpăr partea de acțiuni. Apoi, după ce am încheiat tranzacția și agenția a devenit a mea, m-am gândit să-i ofer lui Harri bucuria sperată. Am publicat știrea prin care anunțam că Harri a câștigat concursul, și i-am trimis-o. Apoi, a trebuit doar să mă asigur că nu eram la agenție în ziua în care venea să ridice biletele.

Molly își scutură capul de uimire. Nicky își începuse cariera ca publicist și chiar și-l putea imagina scriind un anunț „oficial" către mătușa Harriet. Avea sens, dar...

– Așteaptă, Nicky! Cum a putut mătușa Harriet să câștige un concurs la care nu a participat?

El chicoti.

– Știi cât de distrată este Harri. Participă la sute de concursuri în fiecare an. Niciodată n-a putut ține o evidență. Și apoi, nu e genul care ar căuta calul de dar la dinți, nu-i așa? Tu ești cea suspicioasă, Mol.

Ochii lui Molly parcă aruncau scântei, pe măsură ce furia ei se întețea. Nu era nici pe departe convinsă de noblețea motivelor lui.

– Îmi amintesc ziua în care mătușa Harriet mi-a spus că a câștigat concursul. Era atât de emoționată, dar ce o intriga era că excursia era pentru două persoane.

În ochii ei apăru o strălucire furioasă.

– Nu ai urzit acest scenariu pentru a o face fericită pe mătușa Harriet, nu-i așa, Nicky? Este o altă încercare de a ajunge la mine, nu-i așa? Este ca atunci când ai apărut neinvitat la aniversarea mătușii Harriet. Sau ca atunci când i-ai făcut o vizită cu prietenul tău veterinar, când purcelul lui Harriet era bolnav.

– Dacă știam că te vei supăra atât, iubito, răspunse Nicky galant, aș fi adus un bărbat veterinar și nu pe Serena.

– Doamne, este exasperant, îl întrerupse Molly. Începu să meargă agitată, târând cearșaful după ea. Ascultă, Nicky, de ce nu renunți și nu mă lași în pace? Aș fi crezut că ai înțeles până acum că nu mă vei recuceri prin manipulare. Nu a fost de nici un folos cât eram căsătoriți, și nu-ți va folosi nici acum!

Râsul lui o luă prin surprindere.

– Ce te face să crezi că ai vreun amestec în asta?

Molly se uita la el cu stupefacție.

– Cine mă aștepta în patul meu adineauri?

El zâmbi, frecându-și bărbia gânditor, cu o expresie diabolică.

– De dragul vremurilor apuse, iubito. N-am putut să rezist. De fapt, am avut noroc. Te-am auzit pregătindu-te să te culci și am așteptat un moment oportun ca să pot veni s-o sărut pe Frumoasa mea Adormită. Când am ajuns, zeii mi-au zâmbit, tu erai în cealaltă cameră vorbind cu Harri, dându-mi astfel mie posibilitatea de a te aștepta.

Zâmbind răutăcios, adăugă:

– Oricum, draga mea, trebuie să recunosc că micul și provocatorul număr de strep-tease a fost cea mai mare surpriză.

Fața lui Molly era în flăcări.

– Tu, tu...

– Dar nu ți-am răspuns la întrebare, nu-i așa? continuă el cu o stăpânire de sine enervantă. Stai să te întreb ceva. Dacă, așa cum spui, acesta este un scenariu pentru a te recuceri, cum puteam fi sigur că Harri îți va propune s-o însoțești?

Molly își mușcă buza inferioară.

– Sunt singura alegere logică, fiind unica rudă în New York. Oricum, sunt sigură că ți-a spus...

– Mi-a spus că a câștigat excursia, o întrerupse Nicky, dar o perioadă de timp nu știa dacă vei merge, deoarece tocmai fuseseși promovată la bancă. Eu chiar speram să o întrebe pe Boo Boo Calisto.

– Boo Boo și mai cum?

– Calisto, Boo Boo este chelneriță la Knickers.

Knickers era barul unde Nicky și mătușa Harriet se întâlneau frecvent să bea ceva, își aminti Molly.

– Problema cu acest bar este că majoritatea angajatelor nu prea se îmbracă, observă ea răutăcios.

Nicky râse cu poftă.

– Asta este o problemă? De fapt, Harri și cu mine am legat o prietenie cu Boo Boo, noi trei jucăm des Gin după ce Boo Boo iese din tură. Da, trebuie să recunosc că am fost puțin dezamăgit când Harry n-a invitat-o pe Boo Boo.

Îi făcu cu ochiul lui Molly, apoi adăugă:

– Dar, ce naiba?! Presupun că va trebui să mă mulțumesc cu tine.

Molly scrâșni din dinți cu furie.

– Boo Boo Calisto, auzi! Refuz să cred că există o persoană cu un nume atât de ridicol.

Se aranjă cu atâta demnitate câtă putu aduna, având în vedere că era înfășurată într-un cearșaf.

– Acum, dacă binevoiești, pleacă, nu intenționez să continuu această conversație ridicolă, înveșmântată în acest...

– Dacă te vei simți mai bine, iubito, scapă de el, sugeră Nicky, cu o notă dură în voce. La urma urmei, noi am fost mult mai intimi o lungă perioadă de timp. Nici acum zece minute, pe când te priveam în lumina lunii, nu-ți poți închipui ce simțeam.

Se apropie de ea, și lui Molly i se tăie respirația văzând cum privirea lui îi măsura trupul. Când vorbi, vocea lui sună chiar și mai senzual:

– Te-ai îngrășat și îți stă bine, Mol, dar te cunosc bine și știu că te preocupă. Nici o grijă, iubito, vom găsi un mijloc de a te satisface care nu îngrașă. Dacă îmi ierți ironia, am sosit tocmai la timp.

– Oprește-te! șuieră Molly, părând că tremură.

O, ce putea face cu o frază, o frază răutăcioasă! Ce greu îi era să-și închidă inima în fața lui, dar trebuia s-o facă. Aproape îi distrusese personalitatea o dată. Nu putea accepta să se întâmple din nou. Îndreptându-și umerii, spuse răgușit:

– Ieși afară din camera mea, Nicky, trebuie să împachetez.

– Să împachetezi? o urmă el cu o expresie dezorientată în timp ce ea se îndrepta spre valiza goală de pe dulapul din cealaltă parte a camerei.

– Să împachetez, ripostă Molly, reușind să țină cearșaful în jurul ei în timp ce mergea spre pat, cărând valiza de piele. Nu crezi că te voi lăsa să mă manipulezi, nu, Nick? Mă urc în următorul avion spre New York.

Decisă, dădu drumul la valiză, aruncând-o deschisă pe pat, apoi se îndreptă spre noptieră.

– Molly, te rog, gândește-te, o rugă Nicky, urmărind-o prin cameră. Nu poți face asta. Cum rămâne cu Harri?

– O, da, Harri, i-o reteză Molly, deschizând brusc un sertar. Te-ai gândit la sentimentele ei? Chiar nu m-ar mira dacă ai vrăjit-o să te ajute cu acest plan, în timpul uneia din partidele voastre de Gin de la Knickers.

– Molly, îți jur...

– Nu te teme, continuă Molly sarcastic, aproape împiedicându-se de cearșaf cărând un teanc de haine spre valiză. Cum ajung la New York, mă opresc la Knickers și-i spun lui Boo Boo că o așteptați.

Brusc, Nicky o apucă pe Molly de braț, făcând-o astfel să scape teancul de haine. Se uită la ea intens în timp ce-i spunea:

– Molly, dacă vrei să fii supărată pe cineva, fii supărată pe mine. Îți jur că Molly nu avea idee de aceste aranjamente. Te rog, nu-i strica distracția pentru a te răzbuna pe mine.

Molly se încruntă suspicios.

– Nicky...

– Molly, poți să mă învinuiești de multe, dar nu că aș fi un mincinos. Iar dacă tu pleci la New York, îi vei frânge inima.

Molly se așeză pe pat, complet confuză, uitându-se la Nicky.

– Cum rămâne cu Boo Boo Calisto?

Nicky se așeză lângă ea, cu o sclipire de amuzament în ochi, cu picioarele lungi și musculoase tulburător de apropiate de ale ei.

– N-a existat niciodată o Boo Boo Calisto, Mol, și o știi și tu. N-a existat nimeni altcineva pentru mine, doar tu.

O cuprinse posesiv de talie.

Molly se ridică brusc de pe pat, simțind cum din cauza apropierii și a privirii lui își pierde concentrarea.

– Nu mi-ai spus că nu ești mincinos? întrebă ea cu o voce tremurândă de parcă nici nu era a ei. Se întoarse spre el, adăugând încet: Atunci soluția este simplă. Pleci tu.

El schiță un rânjet în timp ce se ridica.

– Regret, iubito, nu pot. Am o afacere importantă de încheiat cât suntem aici. Voi încerca să atrag un nou investitor din Alaceston și el tocmai trebuie să sosească aici în vacanță.

Ochii căprui ai lui Molly scânteiară de supărare.

– La naiba, Nicky!

Brusc, se simțea gata să plângă, simțindu-se foarte vulnerabilă, prinsă în capcană.

– Ai analizat bine problema, pentru a nu-mi lăsa nici o portiță de scăpare, nu-i așa? Eu nu pot pleca decât devenind personajul negativ și tu, tu nu vrei să pleci. Cum îmi poți face asta? Ei bine, nu va ține, Nicholas Buchanan, nu va ține.

Își coborî repede privirile în pământ, pentru ca el să nu poată vedea lacrimile din ochii ei.

Dar Nicky se lăsă păcălit, și vocea lui pătrunse direct în inima ei.

– Lacrimi, iubito? Din cauza mea? Nu-mi spune că ți-am lipsit mai mult decât arăți.

Dintr-o singură mișcare, fu lângă ea, strângând-o în brațe. O mână bronzată îi ridică bărbia pentru ca ochii ei înlăcrimați să-i întâlnească pe ai lui. Era o privire tulburătoare.

Sărutul lui era tandru și perfect, un asalt devastator pentru Molly, care deja nu se mai putea apăra. Și mai grav era că nici nu-l putea respinge fără a da drumul la cearșaf. Îi putea simți mușchii puternici prin stratul subțire al cearșafului ce îi separa, și realiză cu disperare că sfârcurile sânilor i se întăreau ca un răspuns instinctiv.

– Molly, dragostea mea...

Ea se simțea copleșită, dar reuși să-și revină pentru a-l întreba:

– Astfel te aștepți să-ți răsplătesc generozitatea pe care ne-ai arătat-o mie și mătușii Harriet?

Nicky era acum furios, cu sprâncenele încruntate și ochii de gheață.

– Asta a fost o lovitură sub centură, Molly. Poate că, într-un fel, am încercat să te manipulez, dar nu pentru a face sex.

Ochii lui o fixau.

– Nu a fost niciodată nevoie, adăugă cu subînțeles.

Fața lui Molly se îmbujoră la această remarcă. Se întoarse pentru a nu-și trăda emoțiile. Înfrântă, șopti:

– Mi-ai condus viața, Nicky.

El întrebă trist.

– Te-am făcut atât de nefericită?

Se întoarse cu fața spre el, cu buzele strânse.

– Da. Niciodată nu ți-au plăcut prietenii mei, nu ai acceptat niciodată că aș avea nevoie în viață de altcineva decât de tine. Nu ai privit niciodată cu seriozitate munca mea, studiile mele, întotdeauna așteptând să las baltă totul pentru a pleca cu tine la Miami sau Chicago.

El gesticulă mirat.

– Nu mi-ai spus nimic din toate astea, Molly.

Ochii lui o fixau ciudat când adăugă:

– Singura dată când m-ai înfruntat a fost când m-ai părăsit.

– Poate a fost singurul mod în care te puteam părăsi, adăugă ea disperată. Ești atât de puternic, Nicky, niciodată nu m-am putut opune. M-ai acaparat complet. Acum, te rog, te rog, pleacă acasă și renunță.

El își scutură capul cu încăpățânare.

– Nu, iubito. Te vreau înapoi și am să te recuceresc.

Ea presimțise că el va spune acest lucru.

– Deci ce vei face, Nicky? Ne aflăm în impas, nu-i așa?

Nicky înaintă cu nerăbdare.

– Stai aceste două săptămâni cu mine, Molly, cu mine și cu Harriet. Fără nici obligație, fără nici o pretenție. Acordă relației noastre puțin timp, dă-i o șansă.

– De ce aș face-o?

Nicky păru rănit de cuvintele ei.

– Atât de puțin mă iubești?

Ea gesticulă cu disperare.

– Nicky, știi că încă țin la tine și într-un fel voi ține mereu. Dar nu va merge. Dacă vei continua să insiști să ne petrecem împreună aceste două săptămâni, vei reuși doar să ne provoci durere amândurora. În două săptămâni nu mă voi răzgândi, și nu îmi va face plăcere să ne despărțim din nou.

– Atunci nu ne vom despărți.

Molly suspină exasperată și înaintă spre măsuță.

– Văd că nu ne vom înțelege. Este evident că unul dintre noi trebuie să plece.

Nicky se grăbi să ajungă lângă ea, cu fața palidă.

– Molly, te rog, nu mă respinge. Aș face orice ca să te văd fericită. Doar trebuie să-mi spui ce vrei.

– Credeam că este evident.

Își făcu curaj pentru a nu ceda emoției ce se citea pe fața lui, trase aer adânc în piept și spuse hotărâtă:

– Vreau să mă lași în pace, Nicky.

Privirea lui rănită o îngrozea, încât era aproape de a ceda. Dar se stăpâni. Aproape își pierduse mințile înainte să se pronunțe divorțul și nu era pregătită să treacă prin asta din nou.

– De acord, răspunse el în cele din urmă. Stai aici aceste două săptămâni, cu mine, în camere separate, fără nici o obligație. Dacă la sfârșitul lor nu te-ai răzgândit, voi pleca.

– Vei pleca?

– Voi pleca din viața ta pentru totdeauna.

Molly se uită la el cu neîncredere.

– Glumești. Adică nu-mi vei mai trimite telegrame la aniversarea noastră? Ce era cu versurile acelea îngrozitoare pe care le-ai compus? „Mi-am pierdut inima în instanța din Manhattan"?

El aproape zâmbi.

– Din cauza trecutului meu ca publicist, bănuiesc.

– Nu vei mai trece pe la bancă în pauza de masă? insistă ea agresiv. Nu vei mai apărea pe la apartamentul meu spunând:

„Uite, iubito, am găsit după atâta timp desuurile tale sub scaunul dragostei".

– Îți aduci aminte cum au ajuns acolo? interveni el, făcându-i plăcere jena ei.

– Nu schimba subiectul, Nicky, ripostă ea, vrând să-l oprească nu atât pe el cât senzațiile ce se formau în ea. Vrei să spui că, dacă la sfârșitul celor două săptămâni, tot nu te voi primi înapoi, vei renunța? Fără alte scenarii, niciodată? Promiți?

El trase aer în piept, apoi încuviință:

– Promit. Dă-mi doar această ultimă șansă.

Molly nu era însă pe deplin convinsă.

– De ce aș avea încredere în tine?

– Mi-am încălcat eu vreodată promisiunile, Molly? Te-ai gândit vreodată că este o tortură pentru mine când te văd?

– Atunci de ce insiști, Nicky?

El suspină, trecându-și mâna prin părul des și negru. După un moment de tăcere, vorbi încet și atent.

– Când am divorțat, atâtea lucruri rămăseseră neclare, atâtea lucruri nerostite. Ne-a fost bine împreună, Molly. Nu pot crede că nu vom reuși, poate chiar făcând anumite compromisuri.

– Ha! Tu poți face tot atâtea compromisuri ca și Wilhelm Cuceritorul.

Ea suspină, apoi făcu un gest de resemnare.

– Bine. Poate voi fi de acord.

– Adică vei rămâne?

O undă de triumf se văzu pe fața lui, dar Molly adăugă:

– N-aș putea să-i frâng inima mătușii Harriet, după cum ai spus. Și vreau să-i dovedesc că s-a terminat cu adevărat, Nicky. Spune-mi, dacă rămân, lucrurile se vor opri aici, o dată pentru totdeauna?

– Da, răspunse el. O dată pentru totdeauna.

Cu o privire resemnată, adăugă:

– Într-un fel sau altul.

Ea își scutură capul.

– Cred că am înnebunit. Bine, facem târgul. Dar să nu crezi că mă vei putea păcăli, Nicky Buchanan. Aceste două săptămâni

măcar vor servi la ceva, nu mă vei mai hărțui. Ce-i vei spune mătușii Harriet?

– Despre ce?

– Despre cum ai ajuns aici, bineînțeles.

Nicky chicoti.

– Să nu-i stricăm plăcerea. Mi-a spus deja că a câștigat concursul, și îi voi spune că am venit aici, dintr-un impuls, pentru a fi cu voi.

– Splendid, spuse Molly ironic. O poveste incredibilă, dar cred că mătușa Harriet s-a obișnuit deja cu purtarea ta ilogică, așa cum trebuia să mă obișnuiesc și eu. Acum, te rog să pleci, cred că ești de acord că ținuta mea lasă de dorit.

– Într-adevăr, lasă de dorit, remarcă el, ochii săi devorându-i formele.

– Ieși afară! îi strigă Molly, încercând să nu zâmbească, și strângând cearșaful și mai tare în jurul corpului ei. Următoarele două săptămâni nu vor fi ușoare. Ar fi trebuit să rămân la bancă, murmură.

El zâmbi, mișcându-și degetele în covorul moale, de parcă ar fi plănuit să stea toată noaptea acolo.

– Pentru că ai adus vorba despre bancă, am uitat să te felicit pentru promovare, Mol. Ce anume faci acum?

Molly știa că Nicky trăgea de timp, dar hotărî că ar fi mai bine dacă i-ar răspunde decât dacă l-ar repezi. Îi descrise rapid noile sale îndatoriri în cercetarea și analizarea formelor și procedurilor.

Când termină de vorbit, el se uită în gol un moment.

– Vrei să spui că faci proiecte de afaceri? întrebă el în sfârșit final. Cum poate să-ți placă așa ceva?

– Ieși afară, Nicholas Buchanan! Ieși afară sau îți jur că plec chiar acum spre New York! Slujba mea este foarte importantă pentru mine, dar sunt sigură că pentru tine pare plictisitoare! Îți spun ceva, domnule Nemaipomenit! Nu toată lumea crede că munca ta este atât de minunată.

Pentru prima dată Nicky Buchanan era luat prin surprindere, observă Molly cu satisfacție. Trăsăturile lui deveniseră de o paloare neobișnuită iar în vocea lui se simțea o undă de jenă când vorbi.

– De fapt, Molly, noua ta muncă pare interesantă, chiar fascinantă...

– Ieși afară, murmură ea printre dinții încleștați.

– Bineînțeles, iubito, replică el cu o voce plăcută, înțelegând că ar fi înțelept să se retragă. Începu să traverseze camera, dar se opri lângă ușile glisante de la balcon, cu o undă de admirație în ochi, și se întoarse spre ea.

– Trebuie să recunosc că nu mi-ai ținut piept așa când eram căsătoriți, Molly. Cred că aceste două săptămâni vor fi foarte captivante. Știu că această ceartă a fost foarte interesantă, deși există un lucru ce ar face seara mai palpitantă, de neuitat...

– Ieși afară, șuieră ea, tremurând de furie. Sper să-ți rupi gâtul până ajungi în cameră.

El rânji.

– Pe polița mea de asigurare tot tu ești beneficiara, iubito. Poate ai noroc. Și a plecat.

Timp de zece secunde, Molly rămase încremenită în mijlocul camerei. Apoi ajunse în grabă lângă ușile balconului, regretând că nu-l lăsase să plece pe ușă.

– Nicky? șopti, cercetând disperată cu privirea.

În acel moment auzi ușa glisantă a balconului de lângă al ei, închizându-se. Suspină ușurată și reintră în cameră.

CAPITOLUL III

– Crezi că vei putea scăpa de mine atât de ușor?

Dăduse buzna în cameră prin ușa pe care ea o deschisese, și stătea fluturându-i în față hârtiile de divorț.

– Chiar crezi că le voi semna, Molly?

– Știai de luni de zile că le vei primi.

El rupse documentul în două, aruncând bucățile la picioarele ei.

Fără să se uite la el, ea spuse:

– Îi voi cere avocatului să-ți trimită altă copie.

– La naiba.

Violent, o ridică în picioare, cuprinzându-i gura într-un sărut disperat.

– Din ce ești făcută, Molly Buchanan? întrebă el sălbatic, în timp ce mâinile lui îi pipăiau corpul, căutând un răspuns. Simt carne, sânge, femeie... dar care este adevărata ta față?

Gura lui îi atinse gâtul, apoi coborî.

– Ești foc? Nu, trebuie să fii făcută din gheață! Nu este decât o singură cale de a afla...

– Nu!

Protestul ei s-a pierdut când gura lui a cuprins-o pe a ei. Mâinile lui erau pretutindeni, frământându-i sânii, coborând pe spatele ei, modelându-i șoldurile în timp ce dorința lui creștea.

Stăteau apăsați unul de celălalt, cu corpurile lipite, și dorința îi durea. Ea începu să suspine.

– De ce complici totdeauna lucrurile? întrebă cu o voce tremurată.

Durerea ei părea că-l afectase profund. Brațele ce păreau bare de oțel în jurul ei, brusc slăbiră strânsoarea.

– Molly, îmi pare rău.

Începu să o sărute dulce, tandru, pe față.

Ea își ridică privirea și văzu că și el suferă.

S-au devorat unul pe celălalt, simțind durere și extaz, fizic și spiritual. Niciodată nu fuseseră atât de aproape și totuși despărțiți. Era o durere ce îi sfâșia.

– Molly? o întrebă el.

Ea simțea de parcă inima i se frângea în piept.

– Nicky, nu s-a schimbat nimic, spuse ea.

El o trase brutal mai aproape, ochii lui îndureraţi fixându-i pe ai ei.

– Dacă ți-ai deschide inima, Molly, te-aș ține aici, am face dragoste la nesfârșit până am deveni unul, inseparabili.

– Poate suntem deja, suspină ea. Dar nimic nu s-a schimbat.

Brusc o eliberă și se îmbrăcă în grabă.

– Spune-i avocatului tău să pregătească un set de copii după hârtiile de divorț. Ți-l acord.

Și plecă, ușa trântindu-se în urma lui.

*

* *

Molly se trezi cu un suspin violent și se ridică din pat, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu cearșaful, în timp ce privea confuză în jur. Abia se crăpa de ziuă, razele palide ale soarelui strecurându-se încet pe covorul verde.

Se ridică din pat, tremurând de răcoarea dimineții, se grăbi să ajungă la scaun și să-și pună halatul de baie.

Fără îndoială că apariția lui Nicky îi provocase visul, se gândi ea când își lega halatul.

Mergând ametită până la noptieră, Molly își aprinse o țigară. Ieși pe balcon, asigurându-se întâi că nu mai era nimeni prin apropiere. Draperiile lui Nicky erau încă trase.

Molly se uită la stâncile și la oceanul de sub ea, la valurile ce mângâiau plaja. Marea părea mai calmă, jucăușă. Însă Molly era conștientă de puterea ce se ascundea în adâncurile albastre și misterioase. Un gigant adormit.

Își aminti promisiunile lui Nicky. Camere separate, spusese. Fără obligații, spusese.

Și-și aminti visul.

Molly duse o țigară la gură și inhală adânc. Era o fraieră.

*
* *

În camera alăturată, Nicky Buchanan se trezi încordându-se. Soarele răsărea, în cameră era răcoare, el era odihnit și totul părea aproape perfect. Lipsea un singur lucru – Molly, alături de el. Și va veni, curând. Foarte curând. La o adică ea era genul provincial, meticuloasă și precisă, ușor de dezechilibrat, nu era o provocare pentru mintea lui diabolică. Atât în perioada în care îi făcuse curte, cât și în timpul căsniciei lor, una din marile lui plăceri era să treacă de reținerile ei de modă veche, dezvăluind femeia fierbinte și dezechilibrată din spatele acestei fațade, s-o uimească, s-o șocheze, s-o încânte cu îndrăzneala lui. Și mereu iubind-o, mereu făcând dragoste cu ea.

El va avea din nou această plăcere, la fel și ea. Era predestinat. Despărțirea lor a fost o greșeală. Ea trebuia să înțeleagă asta.

Nicky sări jos din pat, purtând doar pantaloni de pijama din mătase albastră, făcu douăzeci de genoflexiuni, urmate de flotări. Apoi s-a simțit înviorat, plin de energie, pregătit pentru o nouă zi. Se întrebă dacă lui Molly i-ar plăcea să facă jogging pe plajă. Nu, mai bine să nu forțeze lucrurile. Și apoi, trebuia să vadă ce îi spune lui Harri. Trebuia să facă planuri în trei, nu putea să fugă imediat, cu Molly. Ar putea da totul peste cap.

Se apropie de noptieră, deschise sertarul de sus și scoase o cutie mică de catifea. Înăuntru se aflau două inele, puse în valoare de câte un diamant de un carat, care strălucea de o frumusețe rece în lumina dimineții. Setul era foarte valoros: diamantul îi aparținuse bunicii lui Nicky. După divorț, Molly insistase să-i înapoieze inelele. Acum era decis să i le pună din nou pe deget, sau să moară încercând. Îi plăcea simbolul verighetelor, ideea că darul lui va lua parte la fiecare minut din viața ei. Va reveni în viața ei, în brațele ei, în inima ei, în patul

ei. Chiar de ar trebui s-o răpească, s-o ducă pe iaht, să facă dragoste nebună până la leşin. Adunase şase luni de nopţi pustii, numai pentru ea. Dacă Molly ar fi ştiut ce o aştepta, ar fi fugit. Dar el nu va îngădui să se întâmple asta. O va prinde şi se va agăţa de ea cu toată puterea. Zâmbi.

– Nu vei avea parte de prea mult somn în această vacanţă, Mol, şopti el. O va iubi până va accepta să devină, din nou, soţie, măcar pentru a putea dormi. A, da, îi ştia slăbiciunea: mâncarea şi opt ore de somn în fiecare noapte. Cu un plan adecvat o va convinge să se căsătorească cu el în câteva zile. Încă o dată, şi pentru totdeauna, va fi a lui.

Nu avea încotro. Trebuia să se întâmple de data asta. Dacă nu va putea, cum va suporta şase luni ca acestea?

Nicky închise cutia şi o puse la loc în sertar, apoi se îndreptă spre draperii. Le deschise şi ieşi afară pentru o gură de aer proaspăt, înlemnind când o zări pe Molly în balconul alăturat.

I se tăie respiraţia. Parcă fusese lovit în stomac de o cărămidă. Instantaneu, inima i se topi şi se simţi speriat de moarte. Tot curajul lui se evaporase. Dacă nu va putea...

O, Doamne, ce mult o iubea! Era atât de frumoasă cum stătea acolo, înaltă şi tristă, cu neglijeul de culoarea piersicii mulat de briza mării pe formele feminine, cu părul castaniu despletit căzându-i senzual pe faţă şi umeri. Profilul ei era perfect, ca o camee de modă veche, nasul drept şi delicat, buzele pline şi arzătoare, pometii înalţi, ochii mari şi căprui încadraţi de sprâncene lungi şi negre. Deodată, distanţa dintre ei păru de neînvins, de parcă balcoanele îi ţineau prizonieri ca două colivii separate. Ea părea atât de distantă, de neclintit, de neatins, ca o zeiţă de gheaţă.

O privea cum inspira adânc din ţigară, apoi ea s-a întors şi l-a zărit, ochii rămânându-i fixaţi într-ai lui. Un moment nici unul nu rosti un cuvânt. Cu mare satisfacţie, el observă cum ochii ei căprui îi sorbeau corpul, alunecând pe muşchii pieptului lui gol, apoi poposind pe pantalonii albaştri. El simţea cum îi creşte dorinţa, observând cum faţa lui Molly se îmbujorase.

– Nu ar trebui să fumezi, Mol.

Ea trase un alt fum, sfidându-l şi strângând cu mâna liberă halatul în jurul ei.

– Ești profund în dimineața asta. Mai ai și alte observații?

Se chinuia să nu-l privească fix, era pură tortură să nu se îmbete cu priveliștea ce o oferea corpul lui, pieptul și umerii lui magnifici și bronzați, talia, șoldurile înguste.

– De fapt, mă îndoiesc că sunt mai profund ca tine.

Ea își înăbuși un tremur.

– Scuză-mă, trebuie...

– Molly, uită-te la mine.

Ceva din tonul lui o convinse și se întoarse spre el. O, Doamne, avea în ochii verzi-albaștri acea privire languroasă, tandră, arzătoare, privirea pe care încercase atât de mult să o uite, și care părea s-o dezbrace complet.

„Nu, Nicky, nu te uita așa la mine, nu cu ochii aceia sexy și irezistibili".

– Îți amintești diminețile, Molly? șopti el. O, iubito, chiar la asta mă gândeam. Arăți superb. Vreau să fac dragoste cu tine. Înainte de micul dejun. Corecție, la micul dejun.

Molly își simțea fața arzând, inima bătând cu putere. Cu siguranță că el nu pierdea timpul, și știa când să atace. O, acea privire, acea privire ce o topea.

– Cred... cred că o aud pe mătușa Harriet, șopti ea.

– Bineînțeles că o auzi.

– Eu... trebuie să mă îmbrac și...

Se opri. De ce îi spunea lui toate astea?

– Bineînțeles, Molly. Fugi, dar nu te poți ascunde de ceva ce simți. Data viitoare nu va fi la fel de ușor.

El suspină și își trecu resemnat o mână prin părul negru.

– Facem așa. Vă aștept pe tine și Harri la cafea, în jumătate de oră, și începem „spectacolul".

– Bine, replică ea sec.

El îi trimise un sărut, iar ea se încruntă îndreptându-se spre cameră.

– Nu mă poți păcăli, Molly.

Încă o dată, cuvintele lui au încremenit-o.

– Știu de ce te porți așa, Molly. Ochii lui o priveau cu înțeles.

Genunchii ei s-au înmuiat, deși îi venea să-l bată pentru obrăznicia lui. De data asta, a salvat situația răspunzându-i sarcastic:

– Ai dreptate, Nicky. Sunt țâfnoasă dimineața până îmi beau cafeaua. Ne mai vedem.

Ușa s-a închis cu un zgomot răsunător, acoperind râsul lui.

*

* *

„Nicky, ești un ticălos! Numai tu ai veni așa, prin surprindere, după noi în California!

Nicky, Molly și Harriet erau în cafeneaua hotelului luând micul dejun și discutând. Harriet fusese surprinsă de apariția neașteptată a lui Nicky, dar acum părea că s-a obișnuit.

– Nu voiam ca un străin să vă arate sudul Californiei, spuse Nicky. De aceea am lăsat un mesaj la recepționer pentru a înștiința ghidul că nu vom mai avea nevoie de serviciile lui. Cine știe ce fel de persoană este? Un leneș, poate chiar un pervers.

Molly se uită direct la Nicky.

– Da, nu poți ști niciodată ce caracter ascuns poate avea o persoană care pretinde a fi ghidul tău.

– De ce, poate era un milionar ieșit la pensie, cu părul alb și ochi alunecoși, interveni Harriet.

– Sau un blond splendid care muncește pentru a-și plăti studiile, adăugă Molly, încercând să pară veselă.

– Vezi, știam că cineva trebuie să aibă grijă de voi, spuse Nicky, privindu-le cu falsă indignare.

Harriet se uită la Nicky cu drag.

– Sunt încântată că vom fi împreună, toți trei, dar mai ales tu și Molly.

Amândoi i-au zâmbit lui Molly, iar ea nu dorea decât să-i poată lega. Lucrurile scăpau de sub control și trebuiau stabilite niște reguli clare.

– Doar un minut, mătușă Harriet. Poate că mica surpriză a lui Nicky te încântă, dar eu nu găsesc amuzant că a venit aici din proprie inițiativă, neinvitat. Eu nu mă las păcălită de minciunile lui. Deși sunt înțelegătoare, pentru că nu vreau să-ți stric distracția, există limite. Să nu întindeți coarda, nici unul dintre voi.

– Cine întinde coarda? întrebă Nicky inocent. Pentru numele lui Dumnezeu, Mol, nici nu stau lângă tine.

– Nu, doar că... vocea ei amuți, Molly simțindu-și fața în flăcări.

– Ce? întrebă el.

Și el și Harriet o priveau cu mare interes.

„Mă devorezi cu privirea". Nu a spus-o cu voce tare și cum chelnerița venise cu cafea proaspătă, nu a trebuit să-i răspundă.

– Ce vom face azi, Harri? întrebă el leneș, ridicându-și brațul de pe umărul ei și sorbindu-și cafeaua.

– Mă cunoști, Nicky, râse Harriet. Sunt un copil mare. Vreau ce e mai bun. Disneyland, bineînțeles.

– Atunci, Disneyland. Mol, tu ești de acord?

– Bineînțeles, cum spune mătușa Harriet.

Distrată, își luă poșeta și începu să caute prin ea. O, cum va reuși să suporte aceste două săptămâni? N-ar fi trebuit să-i promită că va rămâne. Ce o făceau ochii lui să simtă...

– Nicky, am putea s-o invităm și pe Lou? întrebă Harriet, brusc emoționată.

– Lou?

– Cumnata mea. Nu am văzut-o de când a murit Ben, și s-a bucurat foarte mult când i-am scris că venim.

Nicky se uită sceptic la ceas.

– Nu știu, Harri. Ar trebui să ajungem la Disneyland înainte să se aglomereze.

– O, Nicky, este doar 8 dimineața. Îi spun lui Lou să se grăbească. Locuiește la Anaheim, foarte aproape de parc și... Brusc, Harriet se opri, uitându-se cu groază la nepoata ei.

– Molly, fumezi?

Degetele lui Molly tremurau când s-a uitat la fețele îngrozite ale celor doi. Asta era prea de tot! Câți ani credeau că are? 13?

– La naiba, da, fumez!

Aprinse bricheta, dar înainte de a-și putea aprinde țigara, atât țigara cât și bricheta au dispărut din mâna ei.

– Nu ai citit afișul, iubito? o întrebă Nicky calm, cu ochii veseli. Ești în zona pentru nefumători.

Enervată și sfidătoare, Molly scoase pachetul, dar descoperi că era gol. Ceea ce o enerva și mai mult era faptul că el avusese dreptate, ca de obicei.

– Acum, scuzați-mă, am treabă sus, spuse făcând un efort pentru a părea calmă.

Se ridică și ieși din cafenea. Curând, auzi vocea lui Nicky în spatele ei.

– Molly, așteaptă! La naiba, îți cumpăr alt pachet. Te tachinam doar.

O ajunse din urmă la lift. Ea bătea din picior agitată, evitându-i privirea și așteptând să se deschidă ușa liftului.

– Molly, am spus că îți cumpăr alt pachet, repetă el. Te rog, întoarce-te.

– Nu înțelegi că nu este vorba doar de asta?

– Despre fumat? Bineînțeles, iubito, ți-am spus și noaptea trecută că putem găsi și alte modalități de a te satisface.

Ea rămase cu gura căscată, exact când ușa liftului s-a deschis, dar era prea ofensată pentru a-i observa pe cei ce coborau.

– Nu auzi nimic din ce spun? Nu, auzi doar ce vrei, nu-i așa? Așa cum faci doar ce vrei. Nu poți crede că există și alte lucruri în afară de orgoliul tău, în afară de logica ta nemaipomenită și impecabilă. Nu este de mirare că nu ne înțelegem. Refuzi să crezi că pot gândi și singură.

El se uită la ea mirat.

– Molly, ce legătură au toate astea cu fumatul? Nu are nici un sens.

Creierul ei era în flăcări.

– Nu, nu cred că are vreodată. Nu pentru tine.

A vrut să urce în lift, dar spre mirarea ei, ușile i s-au trântit în nas. Nu-i rămânea decât să urce pe scări. Traversă sprintenă holul, deschise ușa spre scări, fără să se uite la el.

– Pe curând, Nicky.

CAPITOLUL IV

Molly trebuia să recunoască faptul că Lou era sfârșită. Niciodată în cei 26 de ani nu văzuse ceva asemănător cu femeia de 63 de ani care urma să meargă cu ei la Disneyland.

S-a târât până la Chrysler-ul Le Baron pe care-l închiriaseră, cărând două perne pentru „locuri de care nu vreau să pomenesc de față cu copiii aceștia", și i-a luat o veșnicie să le așeze bine. Purta o enormă pălărie de paie ce bloca vederea tuturor, mustruluindu-i că nu și-au adus pălării, prevenindu-i că soarele de iulie cauzează mult rău, de la insolație până la „alte maladii de care nu pot să pomenesc de față cu acești copii".

Asta era o altă problemă. Nu tăcea deloc. Avea ceva de spus despre orice, dând un nou sens cuvântului băgăcios. S-a repezit asupra relației dintre Molly și Nicky, ca un vultur înfometat.

– Sunt căsătoriți copiii ăștia, Harriet? Vrei să spui că au divorțat și locuiți toți trei la acel hotel? Ce dubios...

Și mai amuzantă era reacția lui Nicky. Niciodată nu-l văzuse pe Nicholas Buchanan redus la tăcere, dar acum părea lovit de fulger. Molly îi putea citi gândurile fostului ei soț, de parcă ar fi fost scrise pe fruntea lui: Doamne, va sta pe capul nostru toată ziua?

Și Molly împărtășea, în parte, gândurile lui Nicky. Mătușa Lou era un dezastru garantat, ca o colonie de plante carnivore plantate în mijlocul unui picnic. Dar Molly își dezvoltase brusc un al șaselea simț care îi spunea că este manipulată, și acest pericol o speria mai tare decât mătușa Lou.

Molly știa că mătușa Harriet o invitase pe cumnata ei pentru a împărți grupul – Molly și Nicky, mătușa Lou și Harriet. De aceea insistase ca Molly să stea în față cu Nicky, pentru ca ea să

discute cu Lou. Molly știa că va face același lucru și în parc, va pleca cu Lou și o va lăsa singură cu Nicky. De data asta, Molly i-o luase înainte, hotărâtă să n-o lase să-și pună planul în aplicare. Și în plus, i se părea drept ca Nicky s-o suporte pe mătușa Lou un timp.

Conform planului, de îndată ce au trecut de porțile Disneyland-ului, Harriet a sugerat:

– Luați-o înainte și distrați-vă, copii! Doar nu vreți să stați cu două bătrâne toată ziua. Lou și cu mine ne vom descurca singure.

Pregătită să lupte, Molly a înaintat, cuprinzând-o protector pe mătușa Lou.

– Cum, mătușă Harriet? Ar fi nepoliticos ca eu și Nicky s-o părăsim pe biata mătușă Lou, doar la câteva momente după ce am cunoscut-o. Nu ești de acord, Nicky?

El o privea mirat.

– Păi, eu...

– Vezi, e de acord cu mine, mătușă Harriet. Trebuie să stăm împreună. Molly îi făcu cu ochiul lui Harriet. Să le dăm posibilitatea, lui Nicky și mătușii Lou, să se cunoască.

După ce a lansat bomba, Molly a eliberat-o pe mătușa Lou, a luat-o ferm de mână pe Harriet și a plecat înainte ca cineva să poată protesta.

Cum era de așteptat, plimbarea prin Disneyland cu mătușa Lou era un calvar, mai ales că femeia cunoștea perfect parcul. Știa unde erau toate toaletele și se oprea la fiecare. Îi era fie foame, fie sete, în ciuda corpului subțire, și îi plăceau numai restaurantele cu cele mai lungi cozi și cu cele mai neinteresante mâncăruri.

Până la amiază, încercaseră doar trei aparate, toate lente, deoarece Lou le clasifica pe celelalte drept periculoase. Plimbându-se cu Harriet în fața, Molly simțea cum nerăbdarea lui Nicky crește, îi simțea ochii pironiți asupra ei. La un moment dat se întoarse și-l privi cum mergea, încruntat, cu pumnii încleștați când Lou îl întreba:

– Te-ai gândit ce-o să se întâmple cu picioarele tale dacă mergi toată ziua?

Nicky se uită în ochii lui Molly, cu o privire mirată, patetică, o privire ce întreba:

„De ce îmi faci asta, Molly?"

Părea atât de nefericit încât ea aproape cedă.

Când mătușa Lou ținu o predică de 5 minute despre noile măsuri de securitate de la Montagne-russe, pe care le recomanda, lui Molly începu să-i fie milă de Nicky. Apoi, când stăteau la coadă și îngrijitorul i-a spus lui Lou:

– Doamnă, nu vă puteți urca cu pălăria aceasta", Nicky s-a enervat. A smuls pălăria de pe capul lui Lou și a pus-o pe capul unui băiețel speriat. Apoi a apucat-o pe Molly de mână fără ca aceasta să se poată opune și le-a informat concis pe cele două mătuși:

– Doamnelor, ne întâlnim la poarta principală, la ora șase, și a tras-o pe Molly din rând.

Câteva secunde mai târziu, Harriet și Lou chicoteau și-l urmăreau pe Nicky cum aproape o târa pe Molly spre Space Mountain.

Mătușa Lou mototoli pălăria recuperată și o îndesă într-un coș de gunoi din apropiere.

– Ei, m-am descurcat bine, Harriet?

– Perfect, Lou. Acum cei doi copii sunt așa cum trebuia, împreună. Apropo, i-ai văzut pe cei doi bărbați chipeși care au trecut pe lângă noi?

– Cum să nu! Dar să știi, Harriet, că acela chel este al meu. Știi ce se spune despre bărbații fără păr. Cred că i-am văzut ultima oară coborând din Dumbo și îndreptându-se spre Caruselul Regelui Arthur.

– Hai să mergem!

*

* *

Space Mountain era o sălbatică și minunată aventură. Molly stătea în fața lui Nicky, în transă. Caruselul străbătea spațiul vast rotindu-se nebunește în întunericul ca smoala, luminat doar de o dungă de stele, ce formau Calea Lactee.

Nicky o târâse pe Molly spre această atracție tocmai într-un moment în care coada era surprinzător de mică. Acum, ea era prea captivată pentru a mai protesta că era singură cu el. În taină, ea îi admira inițiativa.

Răbdarea lui fusese dur pusă la încercare de mătușa Lou, și deși o merita, setea ei de răzbunare se micșorase, cel puțin deocamdată. Se simțea puțin vinovată că mătușa Harriet rămăsese cu acea femeie imposibilă, deși i se păruse că mătușa Harriet o aprobase continuu pe cumnata ei. Ei, gusturile oamenilor bătrâni sunt uneori ciudate.

Cursa s-a terminat cu o explozie cosmică de lumini și ei au ajuns la ieșire. Nicky o ajută să coboare, dar ea era încă entuziasmată, capul i se învârtea de emoție.

– A fost fantastic! Ca o artilerie de lumini! Putem să mai mergem o dată înainte de a părăsi parcul?

S-a oprit auzind râsul trecătorilor, și a realizat că părea un copil de șase ani. Dar Nicky era la fel de entuziasmat ca ea.

– Bineînțeles, iubito, putem face orice dorești, orice. Dar acum mi-e foame și nu cred că un alt castron cu supă de pui îmi va ajunge. Am nevoie de mult mai mult.

Când ieșeau din clădire, el i-a oferit mâna dar ea și-a scuturat capul aproape timid. Fusese de ajuns că-i simțise căldura trupului în carusel, puterea degetelor lui strângându-le pe ale ei. El nu păru ofensat că ea i-a respins avansul și merse liniștit lângă ea, îndreptându-se spre centrul parcului. Ea nu putu să nu observe cât de frumos era, ce atrăgător îi era părul bătut de vânt și luminat de soare, cum se mulaseră pe mușchii corpului bluza albastră și pantalonii kaki.

Își drese vocea.

– Știi, nu a fost prea frumos ce ai făcut, trăgându-mă după tine și părăsindu-le pe mătușa Harriet și mătușa Lou. El o privi direct în ochi.

– Știi, nu a fost prea frumos să mă lași singur cu mătușa Lou. Femeia aceea este o tortură. Este periculoasă, mai ales pentru sănătatea psihică a omului.

O străfulgerare de cruzime i se văzu în ochi.

– Mă voi răzbuna pentru acest complot, iubito.

Molly nu-și putu reține un chicotit.

Au ajuns la o terasă și s-au așezat la coadă în spatele unei familii tinere.

– Ce ai dori, iubito? Mama îmi spunea mereu că drumul spre inima unei femei trece prin stomac.

S-au așezat cu două sticle de Coca-Cola, hot-dog și cartofi prăjiți, și Molly spuse gânditoare:

– Nicky, ideea era să petrec ceva timp cu mătușa Harriet în această vacanță. Dacă tu ne separi cu forța, m-aș putea întoarce la New York.

– Înțeleg. Vrei să spui că ești o femeie care nu își ține promisiunile?

– Tu ești?

– Eu sunt, ce? O femeie care își ține promisiunile?

Ea gemu.

– Nu te juca, Nicky. Știi ce vreau să spun. Toată retorica abilă de noaptea trecută – paturi separate, fără obligații.

El râse cu poftă.

– Am spus „camere", nu „paturi". Hmm. Se pare că ne apropiem, cel puțin semantic.

Încet și intenționat, s-a apropiat de ea, îndepărtând o petală de begonia de pe umărul ei, mâna i-a alunecat pe bluza verde de bumbac și s-a apropiat periculos de sâni.

Ea se cutremură, îndepărtându-se de atingerea lui, uimită și străbătută de un fior care, nestânjenit, i-a cuprins sânii și s-a răspândit cu o precizie mortală.

– Vezi despre ce vorbeam? Uite la ce te gândești! zise ea aprins. Dar tu la ce te gândești, dragă? nu s-a putut abține să nu-și spună în gând. Noaptea trecută ai vorbit cu atâta nepăsare despre așteptare...

– Și în această dimineață te-am rugat să te gândești la așteptările tale.

După această remarcă se făcu tăcere.

În sfârșit, Molly îi răspunse:

– Nu aștept nimic de la tine, Nicky.

– Atunci, ai face bine să te ferești. Aplecându-se spre ea și aruncându-i o privire de gangster, adăugă: Cineva te vânează, iubito.

Ea s-a încruntat şi a început să-şi bea Coca-Cola.

– Molly, tu chiar regreţi că suntem singuri? Ştii, nu mi-ai scos ochii acolo.

Buzele ei s-au mişcat.

– Recunosc că dimineaţa asta a fost un coşmar. Presupun că mătuşa Harriet şi mătuşa Lou au alt ritm.

– Ritmul nostru era perfect, iubito, nu-i aşa?

Această remarcă o prinse chiar când vroia să muşte din hot-dog. Ochii lui se plimbau cu subînţeles pe faţa, pe corpul, pe mâinile ei, iar ea îşi simţea obrajii în flăcări, sângele năvălindu-i în urechi. Simţea din nou acel fior, nu, acum era un foc ce o consuma cu flăcări flămânde, vorace. Doamne! Cum putea schimba o simplă remarcă într-un apogeu de erotism insuportabil?

Dintr-o dată nu-i mai era foame. Puse în grabă hot-dog-ul jos, de parcă o ardea.

– Cum m-ai convins să cumpăr porcăria asta, nu ştiu! spuse cu o voce tremurândă. Chestia asta nici nu se opreşte să fie digerată, se face direct grăsime.

El râse.

– Eu nu mă îngraş, iubito.

– Nu, dar mă obişnuieşti pe mine, şi asta e mai rău.

Îi venea să se pălmuiască în clipa în care rosti cuvintele, deoarece, bineînţeles, el râdea încântat, ochii strălucindu-i de triumf. „Nemaipomenit, Molly, se certa în sinea ei. Întâi vorbeşti despre paturi, şi apoi admiţi că te obişnuieşti. Eşti sinucigaşă?"

– De fapt, Molly, ceea ce voiam să spun este că sunt un obicei de care nu poţi scăpa.

Nu mai râdea acum. Îi atinse mâna uşor, cu o privire ce o dezarma complet.

– Ştii, chiar şi când nu suntem alături, iubito, tot suntem împreună.

O, ştia să se folosească de cuvinte! Ea ştia exact ce voia el să spună. Ştia că degetele îi tremurau sub ale lui şi nu avea puterea să le îndepărteze. Ştia că-l are încă în sânge, şi ce era mai grav, şi el ştia acest lucru. Închise ochii, copleşită de un brusc val de

amintiri, de durere, încercând să nu fie impresionată de dorul din ochii lui. Încărcătura emoțională a momentului era prea mult pentru ea.

– Nicky...

Când i-a revenit vocea, părea răgușită și sfârșită.

– Nicky, te rog, oprește-te. Lasă-mă să plec. Ceea ce faci este tortură pentru amândoi. Nu-mi vei controla viața din nou. Nu mă poți face să mă răzgândesc. Dar îmi va fi greu să-mi iau la revedere.

– Intenționez să fac acest lucru imposibil, iubito.

Ochii lui Molly s-au deschis larg și ea și-a smuls mâna dintr-a lui. În sfârșit, vedea adevărata și intensa hotărâre a adversarului ei, nevoia pură, iubirea din ochii lui. „O, nu, nu-mi face asta Nicky! Nu mă face să cedez și să plâng în fața ta, în fața unor oameni care râd și înfulecă cartofi și suc, în fața lui Donald Rățoiul și Goofy".

Și totuși, implacabil, ochii începură s-o ardă. Mâna îi tremura pe pahar, și se detesta pentru slăbiciunea ei.

El o întrebă tandru:

– Te înspăimântă, Molly?

– Da. Mă sperii de fiecare dată când simt că pierd controlul.

– Te-ai gândit vreodată că poate de mine ai nevoie?

Vocea lui era la fel de tandră ca o mângâiere.

– Cred că vom reuși să alungăm temerile tale, iubito. De ce nu vii aici, să te pot săruta? Știi cât de mult îmi doresc.

Molly se uita la el pierzându-și controlul. Apoi, cu surprindere, simți ceva moale și păros pe umărul ei. Se uită în sus și-l văzu pe Goofy zâmbindu-i, și oferindu-i cealaltă labă. Se opri, înclinându-și capul curios. Molly presupuse că nu mai văzuse o femeie cu lacrimi în ochi la Disneyland.

Goofy băgă mâna într-un buzunar ascuns și scoase o batistă albă, pe care o puse în mâna lui Molly, îmbrățișând-o înainte de a pleca. Ea realiză cu teamă că era ceva teribil de magic în acest loc, în această zi. Un prieten apăruse, cu ochii scânteietori sub mască, chiar când ea avea nevoie de el.

Nicky era tăcut iar ea încerca să-și revină; el părea să realizeze că mersese prea departe. Până la urmă, spuse:

– Știi, Molly, chiar dacă nu-ți place, trebuie să ne petrecem după-amiaza împreună. Ar fi imposibil acum să le găsim pe Harri și pe femeia aceea. De ce să nu profităm, să ne distrăm? Oricum, dimineața a fost departe de a fi perfectă.

Molly râse trist, ștergându-și lacrimile.

– A fost un dezastru.

– Exact. De ce să nu ne distrăm în această după-amiază? De fapt, să ne distrăm în această excursie. Eu sunt aici, tu ești aici, și, după cum ți-ai dat seama, va fi greu să scapi de mine.

– Va fi imposibil, se lamentă ea.

– Exact. Deci, există vreo regulă care să ne împiedice să ne distrăm? Suntem doi adulți raționali...

– Greșit. Suntem un adult rațional și un pericol public.

Cel puțin, își recăpătă simțul umorului.

– Molly, chicoti el, joacă cinstit.

Dintr-o dată totul părea amuzant. Mătușa Harriet îi spusese deseori:

– Câteodată, dragă, dacă nu râdem, plângem.

Murmură cu precauție:

– Cred că ai drepate, în legătură cu după-amiaza.

Se uită la terasa aproape părăsită și a zâmbit trist.

– Am uitat să-i dau lui Goofy batista.

Nicky îi luă mâna și o bătu ușor.

– O înrămăm, iubito.

*

* *

Magia locului o vrăjise.

Florile ce-i înconjurau – petunii, begonii, parfumau aerul. Peisajul era minunat, mai ales tufele tunse în formă de animale. Copiii cu râsul cristalin și șepci de șoricei, schimbau vesel o atracție cu alta. Zâmbetele le luminau ochii, venind direct din inimă.

Era imposibil să nu fii fericit aiciEra imposibil să nu te simți din nou copil. La început, Molly se îndoia de sănătatea ei mintală din zece în zece minute, apoi uită s-o mai facă. Se simțea liberă, eliberată de zgârie-nori și date, și termene limită,

și de telefonul ce suna continuu. Eliberată de singurătatea ce o apăsase în ultimele șase luni, de singurătatea ce o cuprindea inevitabil și crud, chiar și când se afla într-o cameră plină de oameni. Acum, când era cu Nicky, se aștepta să se simtă amenințată, prinsă în capcană. Dar se simțea plină de viață, pentru prima oară după multe luni.

Totul se reducea la magia lui, la vraja lui, pe care Molly o găsea mult mai puternică decât cea a Regatului Vrăjit. Chiar dacă nu putea locui cu el, Molly realizase că îi dusese dorul, îi lipsise. În timpul căsătoriei ei nu fuseseră doar iubiți ci și buni prieteni. Asta până când firea domintoare și posesivă a lui Nicky stricase totul. Dar acum, mai ales după episodul de la prânz, el era atent să nu forțeze lucrurile și era cât de fermecător și lipsit de griji putea. Parcă aveau nevoie doar să respire, să meargă și să trăiască. Molly știa că problemele, temerile, conflictele vor veni mai târziu, că sub finețea exterioară a lui Nicky se afla o voință de fier care abia aștepta s-o cuprindă și s-o domine din nou. Dar acum, aveau această zi, această zi minunată.

Uitase cât de amuzant este Nicky. S-au oprit la toate chioșcurile cu vată de zahăr din parc. Și-au cumpărat șepci-șoricel, s-au strâmbat, au dăruit bomboane copiilor. Nicky își adusese aparatul de fotografiat și își făceau pe rând poze în poziții amuzante, în fața diferitelor atracții. Molly a realizat că nu a deranjat-o când Nicky a luat-o de mână în Camera Oglinzilor. Era absurd să protesteze, și-a spus, când aveau atâta intimitate. S-au lovit unul de altul de nenumărate ori în călătoria cu „ceștile de ceai". L-a prins de mână când un crocodil a sărit din apă în călătoria prin junglă, și nu de frică și-a strecurat mâna într-a lui când li se perindau licurici prin față în călătoria cu barca prin Caraibe.

Apoi, nu a protestat când el a cuprins-o după umeri în Casa Bântuită, fiind captivată de efectele speciale de figurile fantomatice dansând în umbră. Și apoi, Molly desfășura o activitate de detectiv amator. Nu ar putea fi mătușa Harriet și mătușa Lou în cele două mașini din fața lor, abia văzute când traversau coridoarele încețoșate? Nu, sigur nu. Oricine erau acele femei, fiecare stătea suspicios de aproape de câte un domn în vârstă,

dintre care unul era cel precum Yul Brynner. Dulcea mătușică Harriet pur și simplu nu era genul care să tolereze asemenea prostii. Iar să spui asta despre mătușa Lou era ilar, chiar absurd. Femeia etichetase Casa Bântuită ca un „sigur atac de cord".

I-a cerut și lui Nicky părerea despre cele două femei. El s-a întors pentru a vedea mai bine și ea a început să se topească simțindu-i mușchii apăsați provocator pe pieptul ei. Simțurile ei înotau, din nou, în parfumul masculin al coloniei lui, și sfârcurile sânilor i se întăriseră ca un răspuns imoral ce o rușina.

În sfârșit, el s-a retras.

– Nu, nu sunt ele. Nu ar putea fi. Mătușa Lou și Yul Brynner? Nici gând.

I-a făcut cu ochiul.

– Nu te înfierbânta, iubito.

Chiar și în întuneric, faptul că i-a făcut cu ochiul și dublul înțeles din vocea lui o făcură să înțeleagă că nu ratase nimic. Slavă Domnului, obscuritatea ascundea roșeața din obrajii ei. Poate.

Molly uitase promisiunea lui Nicky de a se răzbuna pentru figura cu mătușa Lou, până au ajuns la Matterhom Bobsled, și când și-a amintit era prea târziu.

– Ceva iubiți, zilele astea, Molly?

– Nu te privește, Nicky.

– Încerc doar să fac conversație.

– Sigur. Ca Hercule Poirot.

El chicoti.

– De ce ești așa defensivă, Molly? Aș fi crezut că abia aștepți să-mi vorbești despre durerile inimii tale. Știi tu, stinge-mi dorul, și toate astea.

Ea tăcea și doar își îndepărtă o șuviță de păr din ochi, privind fix coada din fața lor.

– Doamne, Molly, nu-mi spune că în aceste șase luni ai stat singură, păstrându-te pentru mine?

Asta a pus capac!

– Numele lui este Alfred, zise ea urâcios.

– Alfred? Pronunță numele atât de tare încât câțiva oameni s-au întors, uitându-se curioși.

Molly simțea cum se îmbujorează. Alfred era stilistul ei, iar în împrejurările date, nu s-a putut gândi la alt nume. Și oricât de mult râdea Nicky, ceva din vocea lui îi spunea că îl pusese pe gânduri.

– Ei bine, vorbește-mi despre Alfred, spuse el rânjind.

Ochii lui albaștri îi trădau interesul.

– Nu are nici un sens să discutăm despre „durerile inimii" așa cum le-ai spus, replică Molly.

Se contrazise imediat, adăugând:

– Ce mai face Serena?

Ochii lui luceau de bucurie.

– Știam că vei întreba de Serena. Nu m-ai iertat că am adus-o să aibă grijă de pudelul lui Harri, nu-i așa, iubito?

– Cum? Eu doar încerc să fac conversație, ca și tine.

– Sigur, miss Marple.

Molly râse.

– Serena este bine, o informă Nicky. De fapt, a fost chiar frumos din partea ei că a trecut pe la Harri...

– Suntem veșnic îndatorate, bineînțeles. Fru-Fru ar fi putut muri de la țeapa din lăbuță.

– Ușor, iubito. Eu și Serena suntem doar prieteni.

– Nu-mi pasă ce ești tu cu acea persoană.

– Fără îndoială. Voiam doar să-ți spun că Serena nu tratează de obicei animale mici.

– Înțeleg că le preferă pe cele mari?

El râse.

– De fapt, chiar le preferă. Este veterinar al poliției călare din New York.

– Încântător.

– Detectez sarcasm în vocea ta, Molly? Nu trebuie să uiți de Fru-Fru. Eu eram chiar îngrijorat din cauza lui.

– A ei!

– Este rândul nostru, iubito.

– Poftim?

– Caleașca vă așteaptă, doamnă.

Molly era atât de prinsă de conversație încât nu observase că trebuia să urce în mașinuță. Se urcă în grabă.

Acum Nicky își lua revanșa. Locul era strâmt, și când Nicky se așeză pe locul din spatele ei, corpul lui o învălui. Molly începu să regrete că-și luase pantaloni scurți și că din cauza căldurii își legase marginile bluzei în stilul Saint-Tropez, sub sâni. Acum pieptul musculos al fostului ei soț era intim apăsat de spatele ei, picioarele lui le înconjuraseră pe ale ei, iar când mâinile lui s-au înfășurat protector pe talia ei, ea nu-și putu reține un tremurat vizibil la atingerea mâinilor lui puternice pe mijlocul ei gol.

– Mută-ți mâinile, te rog.

– Bineînțeles, doamnă. Am uitat că preferi să te atingă Alfred.

Fu scutită de alte comentarii, deoarece cabina porni. La început a fost o călătorie fără peripeții. Lui Molly îi plăcea să se învârtă în versiunea miniaturală a Alpilor elvețieni, având și o priveliște splendidă a parcului.

Uitase dacă urca, trebuia să și coboare. La o intrare largă, întunecată, s-au oprit pentru un moment și apoi, dintr-o dată, au alunecat cu zgomot în jos, aproape pe verticală, prin întuneric, prin coridoare în formă de țurțuri, în interiorul muntelui.

Molly nici nu avu timp să se gândească unde și-a lăsat stomacul. Mașinuța făcea zgomot, aer și întuneric fugeau pe lângă ea, și corpul lui Nicky era total lipit de al ei. Un țipăt a scăpat din plămânii ei când au atins primul fund, doar pentru a urca din nou. Se agăță de el, apucând ce-i era la îndemână – genunchiul, brațul lui. El răspunse cu precizia unui maestru, brațele lui încercuindu-i talia goală, trăgând-o și mai aproape. Au plonjat din nou, și ea țipă de plăcere și emoție. Brusc capul ei s-a întors, gura lui era pe a ei și mâinile lui... peste tot. În sfârșit plimbarea s-a terminat și au aterizat într-un pârâu, într-o explozie de picături ce străluceau ca niște cristale de gheață.

Fața lui Molly era îmbujorată, iar Nicky a sărit cu nonșalanță din mașinuță, oferindu-i mâna.

Ei nu îi venea să creadă ce nepăsător părea, și-i aruncă o privire ucigașă.

– Ar trebui să te fi plesnit.

El se prefăcu șocat, se aplecă și o trase afară din mașină.

– Am auzit de mișcarea feministă, Molly, dar asta e ridicol. Nu este un semn de slăbiciune că mă lași să te ajut să cobori, să știi. Așa mulțumești prietenilor tăi pentru ajutor? Așa îi mulțumești lui Alfred?

El s-a întors spre ieșire, lăsând-o tremurând. O, cum putea răstălmăci totul! Se grăbi să-l ajungă, cât de repede o duceau picioarele nesigure.

– Știi ce vreau să spun, Nicholas Buchanan.

El se întoarse pentru a o privi fix, cu ochii strălucind, și ea înțelese din zâmbetul lui parșiv că i-a detectat tremurul.

– Exact. Știu ce vrei să spui. Ai simțit la fel și cu Alfred, Molly? Și cine s-a ținut de cine, Molly?

– Interpretezi greșit frica mea și... forța centrifugă.

– Ce forță?

– Este șase fără un sfert, Nicky.

Când au ajuns la ieșirea din parc, 15 minute mai târziu, fața ei era încă îmbujorată. Le-au găsit pe Harriet și Lou lângă casa de bilete. Dacă Molly ar fi gândit mai clar, ar fi observat că și cele două femei erau ciudat de îmbujorate. Observă totuși că dispăruse pălăria lui Lou.

– Ei bine, îi întâmpină veselă Harriet, ce ați făcut, copii?

CAPITOLUL V

Era o conspirație! Acum Molly era sigură. Chiar și mătușa Lou era implicată!

Molly privea supărată cum Nicky ieșea din casa de cărămidă din Shady Valley a mătușii Lou. Se uită strâmb la el când intră în mașină lângă ea.

– Ai ajutat-o pe mătușa Harriet să se instaleze?

El răsuci cheia și motorul mașinii prinse viață.

– Da. Mătușa Lou pare să aibă tot ce Harri ar avea nevoie. A fost chiar urât din partea ta să nu intri, Mol. Mătușa Lou are un locșor plăcut, acolo.

– N-am intrat deoarece refuz să fiu de acord cu această farsă. Ea are o durere de cap provocată de sinusuri cum am eu trei capete.

– Molly, nu ești dreaptă. Femeia aceea are alergii teribile la toate florile din parc, mi-a spus. Oricum, s-a îndreptat direct spre dulăpiorul cu medicamente, apoi s-a prăbușit pe canapea. Harri este ocupată încălzind supa de pui.

– Încântător. Absolut încântător. De parcă mătușa Lou n-ar fi rezistat în noaptea asta fără ea. Alergie, pe naiba! Oamenii se mută în California pentru a scăpa de alergii, pentru numele lui Dumnezeu. Este doar un alt plan.

– Cu ce scop?

– Ca să fim doar noi, Nick.

– Atunci de ce n-ai intrat și tu, să te alături petrecerii cu supă de găină? zâmbi el, amuzându-se copios.

– Nu sunt o masochistă.

– Adică preferi compania mea, decât pe cea a mătușii Lou.

– Dacă te gândești puțin, Nicholas, nu este cine știe ce compliment.

El râse.

– Unde mergem să luăm cina, iubito?

Molly își scutură capul cu vehemență.

– Nu, mulțumesc. Sunt epuizată. Cred că diferența de fus orar mă afectează puternic. Fac o baie fierbinte și merg direct în pat.

– Foarte bine. Ne întâlnim acolo, în pat. Sau în cadă, dacă preferi.

– Peste cadavrul meu, la amândouă propunerile.

– Sst, iubito. Dacă continui să vorbești urât, mă întorc s-o iau pe Harriet pentru a te pune la punct. Îmi voi petrece seara cu tine, Molly. Unde și cum este total neimportant pentru mine. Oricum, am cheia de la camera lui Harri, pentru a duce suvenirurile, înțelegi.

– Îmi voi încuia camera.

– Există alte căi, iubito. Există balcoane. Există aer condiționat în hotel. Să continuu?

– De ce aud mereu „camere separate, fără obligații"?

– Promisiunile făcute noapte trecută exclud comportamentul copilăros și antisocial. Toți trebuie să mâncăm, Mol.

– Bine, bine, iau cina cu tine.

Era înfometată, prea obosită pentru a se lupta cu el, și da, ceva din interiorul ei nu voia să se spulbere vraja.

– De ce oare cred că ai ceva mai mult în mintea ta malefică?

El îi făcu cu ochiul.

– Pentru că ești o fată foarte deșteaptă.

*

* *

Restaurantul era spectaculos, situat pe stânci, iar drumul stâncos până la Pacific era mărginit cu mușcate.

Molly, așezată cu Nicky la o masă lângă fereastră, era fermecată. Ea și Nicky se întorseseră la hotel, fiecare în camera lui, pentru a face un duș și pentru a se schimba înainte de a porni spre restaurantul din Laguna Beach. Acum amândoi arătau perfect, el în costumul de in și mătase gri-pal, ea într-o

elegantă rochie de mătase albastră și pantofi asortați. În spatele lor soarele se scufunda în mare, inundând toată panorama cu aur, și aprinzând în părul lui Molly reflexe roșcate. Ea și Nicky au băut șampanie și au mâncat scoici Rockefeller în timp ce muzica romantică, cântată de un ansamblu, umplea aerul.

Molly realiză că se află pe un drum periculos. Dacă Disneyland era un decor perfect pentru fantezie și distracție, restaurantul era un decor perfect pentru, dacă ar fi îndrăznit măcar să gândească, romantism. Nu cochetării. Nu dragoste naivă. Ci dragoste arzătoare, cu trup și suflet. Oceanul, stâncile, norii roz și aurii, chiar aerul pe care-l respirau, părea schimbat.

Se putea aștepta la mai puțin de la Nicky? Ca de obicei, alesese locul cu mare grijă, era un maestru în a planifica decorul pentru seducție. O stârnise la Disneyland și acum se aruncase asupra ei. Fără îndoială, situația se schimbase. Acum el părea întunecat, serios, tumultuos ca marea.

Molly îl găsea pe Nicky și mai devastator decât decorul. Arăta atât de bine în această seară, părul lui negru căpătase reflexe aurii datorită luminii, ochii lui adânci se uitau intens la ea, iar mirosul parfumului bărbătesc de mosc putea atrage și o sirenă.

Totuși, era ceva mai mult decât sex-appeal-ul ce o copleșea. Să fi fost dorința, hotărârea lui? Era diferit, foarte serios, parcurgându-și drumul cu mare precizie, uitându-se obraznic în ochii ei de parcă ar fi fost, cu adevărat, oglinzile sufletului. Era înspăimântător. Ce căuta ea aici? Își ridică paharul de șampanie cu degetele tremurânde.

Mintea parcă i se golea. Și-a luat privirea de la el și s-a uitat la ocean.

– Ce mai fac ai tăi? întrebă el mai târziu, când își începuseră salata.

– Bine. Îmi este dor de ei. Dar lor le place viața din Texas. Cred că n-o să uit niciodată șocul pe care mi l-au provocat când tata m-a informat că el și mama se mută acolo, la pensionare. Sper că îi voi vizita la toamnă.

– Poate mergem împreună, iubito.

Ignorând comentariul lui, ea întrebă:

– Ce mai fac Tom și Helen?

El zâmbi.

– Bine. Le lipsesc vizitele tale de duminică. Vocea lui căpătă un ton melancolic. Ar însemna mult pentru ei să mai dai un semn de viață de când în când. Nu ai divorțat de ei, cum nici eu nu am divorțat de Harri.

Molly puse ușor furculița jos, mușcându-și buza.

– Știu, Nicky. Mă bucur că ai păstrat legătura cu Harri, dar eu sunt altfel, cred. Sunt o persoană care crede în început și sfârșit. Când ceva s-a terminat, s-a terminat. Nu-mi plac lucrurile nerezolvate. Știi că mereu mi-au displăcut filmele care te lăsau în aer.

S-a uitat direct în ochii lui și, cu un efort, și-a ascuns șovăiala.

– Nu sunt o persoană cu iluzii romantice.

Expresia de pe fața lui era dureroasă, de parcă se crispa la cuvintele ei. Se întinse și-i luă mâna.

– Nu trebuie să gândești așa, Molly, inflexibil, rigid. Dacă nu avem speranță, nu avem nimic. Nu-mi spune să nu sper.

Ea se uită în jos la mâna lui frumoasă, puternică și caldă, și totuși atât de vulnerabilă. Reuși să-și elibereze mâna de sub a lui.

– Suntem diferiți, Nicky. Tu ai vise și iluzii, eu sunt realistă. Nu pot fi Dulcinea și tu Don Quijote. De aceea ideea acestor două săptămâni mă deranjează. Nimic nu se va schimba.

O tăcere neîndurătoare se lăsă după remarca ei. Până la urmă, Nicky spuse:

– Te-ai gândit la toate, nu? Ei bine, pentru mine nu este atât de clar. Pur și simplu nu pot înțelege de ce doi oameni care se iubesc nu își pot rezolva probleme.

Ea își scutură capul. La naiba, era dureros, și de parcă nu ar fi avut această discuție de sute de ori.

– Vorbești de parcă n-am fi încercat, spuse ea abătută și uitându-se spre ocean. Încerci atâta timp, dăruiești, iubești... și apoi, la final, într-o zi, vrei ca durerea să înceteze, nu mai suporți decât dacă durerea încetează.

– Mă dorești, Molly.

– Îmi doresc multe lucruri care nu sunt bune pentru mine, i-a replicat, hotărâtă să nu muşte momeala.

Ochii lui Nicky nu s-au dezlipit de pe faţa ei.

– Şi pe mine, mă doreşti pe mine.

– De ce bărbaţii cred că orice se poate rezolva în dormitor? Bănuiesc că vorbeşte romanticul din tine, Nicholas. Romanticul nu ia în considerare că avem personalităţi extrem de diferite, că ne-am certat precum câinele şi pisica în timpul căsniciei.

– Nu în fiecare minut, Mol.

– Bine.

Nu se oprea decât dacă aproba ce spunea el?

– Bine, am avut o viaţă sexuală bună. Dar într-o căsnicie bună trebuie să fie mai mult decât atracţie fizică.

– Şi este. Este mult, mult mai mult între noi, dar eşti prea încăpăţânată să recunoşti.

Ochii lui se plimbau pe corpul ei ca ochii unui animal superb, viclean.

– Oricum, în seara asta nu mă deranjează dacă nu ne complicăm.

Remarca lui o lăsă fără suflare.

Cât au mâncat cina, s-a lăsat tăcerea. Păstrăvul era foarte proaspăt şi superb aşezat, dar lui Molly îi era greu să se concentreze asupra mâncării. Aproape disperată, încercă să găsească un subiect banal.

– Cum merg lucrurile la Buchanan Enterprises? întrebă ea.

El zâmbi. Întotdeauna îi plăcea să vorbească despre afacerile lui.

– Bine, după cum ştii. Am achiziţionat de curând prima mea agenţie de turism.

– Ştiu foarte bine, spuse ea scurt. O agenţie de turism este o schimbare foarte mare pentru tine, nu?

Nicky îşi începuse afacerea cumpărând un mic restaurant italian în Manhattan, şi făcându-l rentabil. A urmat rapid achiziţionarea altor trei restaurante, şi acum, la al douăzeci şi

optulea, Nicky avea atâta succes încât ținea ocazional seminarii pe tema managementului în afaceri.

El încuviință, apoi anunță cu fals dramatism:

– Shel Steinman mi-a dat posibilitatea să cumpăr ultimele zece agenții din lanțul Escapade.

Molly își ridică sprâncenele.

– Sunt impresionată. Speri să reușești cu agențiile de turism, cum ai reușit și cu restaurantele?

El încuviință.

– Nouăzeci la sută din falimente sunt cauzate de management defectuos sau lipsa de investiții. În restaurante eu am fost dispus să investesc, să le fac strălucitoare, să le fac publicitate, să angajez cel mai bun personal. Voi aplica aceleași principii și pentru noile mele achiziții; sucursala din Manhattan a lanțului Escapade este deja schimbată radical, și din moment ce Shel vrea să se retragă total din afacerea cu agențiile de turism, prețul este chiar tentant.

– Dar mare, presupun. Zece agenții de turism nu sunt puțin lucru.

– Este într-adevăr o schimbare radicală, recunoscu el, apoi adăugă, aproape prea nepăsător: De aceea este foarte important să mă întâlnesc cu acest om din Houston cât sunt aici. Mă gândesc la un parteneriat.

Molly rămase uimită, cuvântul partener era ca un steag roșu pentru ea. Unul din principalele lui principii de afaceri era că nu ar lua niciodată un partener, era strict un singuratic. Ea nu-și imagina că el ar încredința altuia controlul parțial al corporației, cu nici un preț.

Decât dacă nu avea de ales. Se poate să se fi extins prea mult? Se poate ca sub masca unor noi achiziții să se ascundă nevoia de capital? El își asuma riscuri, era adevărat, dar avusese mereu o misterioasă abilitate de a ști unde să se oprească.

Știa că nu avea nici un sens să-l întrebe dacă avea dificultăți financiare, dar spuse totuși:

– Sunt curioasă, Nick. De ce vrei să preiei alte zece afaceri? Nu ai destule pe cap?

El râse.

– Da, am multe de făcut, deși Velma, asistenta mea, duce greul, după cum știi. Dar Velma se gândește să se pensioneze într-un an sau doi, și deci acum este momentul să achiziționez, dacă o voi face. Pe lângă asta, eu cred că dacă o afacere nu crește, moare.

– Același lucru se poate întâmpla și cu o relație.

Molly rosti aceste cuvinte fără să se gândească, și le regretă imediat. Ea era hotărâtă să evite asemenea referiri, și tocmai deschisese subiectul din nou.

Ciudat, el nu profită. Cuvintele ei păreau că trec pe lângă el. A pus furculița jos, gânditor, jucându-se cu degetele pe paharul de șampanie.

– Mai spune-mi ceva despre ce faci tu, zise el până la urmă.

Și el era prudent! gândi Molly uimită.

– Slujba mea poate fi plictisitoare câteodată, admise ea, dar îmi place. Înainte de a prelua eu funcția, formele bancare cereau mult timp. Încerc să modific tot sistemul, ceea ce e complicat deoarece banca schimbă sistemul de calculatoare. Orice formă trebuie proiectată pentru a fi încadrată în noul sistem. Se creează multă confuzie câteodată, se adună multe date pentru a fi sortate și corelate. Eu par să fiu tocmai potrivită pentru această muncă.

– A, da.

Ochii lui se uitau la ea cu o surprinzătoare admirație.

– Întotdeauna ai avut o memorie fotografică. Știi, de multe ori m-am întrebat dacă nu cumva obsesia ta pentru ordine ne-a provocat despărțirea. Oamenii nu pot fi clasificați și așezați în anumite locuri ca datele sau piesele de puzzle.

– Știu asta. Dar este o diferență între un simț rezonabil al ordinii și haosul total.

Înainte ca el să poată comenta, ea adăugă atentă:

– Îmi place supervizorul meu.

Fără să clipească, el întrebă:

– Alfred?

La naiba, nu scăpa nici o ocazie!

– Nu, George Wilson. George spune că am economisit bani pentru bancă, și că în mai puțin de un an voi fi promovată ca analist de sisteme, mai ales dacă voi face cursul de calculator pe care intenționez să-l încep în toamnă.

El zâmbi.

– Este grozav. Poate că șefii tăi și-au dat seama în sfârșit de valoarea ta. Le-a luat destul timp să-ți dea prima promovare. De cât timp lucrezi acolo, cinci ani?

Molly se uită cu atenție la Nicky. Ar fi trebuit să se simtă ofensată de remarca lui, dar ceva din tonul vocii lui îi spunea că el o apăra, nu o denigra. Părea a fi furios că cei de la bancă au tratat-o nedrept, și acest lucru o uimea. O nouă idee i se contură în minte: poate că lui îi păsase de slujba ei dintotdeauna, dar era prea mândru, sau prea gelos, să recunoască.

– Ca să fim cinstiți, Nicky, am terminat studiile anul trecut. Mi-au trebuit cinci ani ca să termin la seral, după cum știi.

– Da. Mi-au displăcut multe din serile acelea. Dar s-a potrivit de minune, Molly. Sunt bucuros și mândru.

Mândru? Chiar spunea că e mândru de ea? Îl privi uimită, și da, părea că este sincer. Molly era impresionată, simți lacrimi în ochi. Nici în vis nu-și imaginase că Nicholas Buchanan ar putea fi mândru de realizările ei. Se juca cu peștele din farfurie și încerca să își ascundă emoțiile, nu dorea ca el să știe că vorbele lui o înduioșau, o dezmierdau, și se simțea apropiată de el, vulnerabilă.

Și uimită, tulburată. În vocea lui se simțea parcă regret că o hărțuise atât în legătură cu studiile ei, cât fuseseră căsătoriți. Ar recunoaște oare asta?

– George, pe de altă parte, nu mă încântă, adăugă el.

Ea zâmbi trist: el redevenise cel dinainte.

– Să-ți spun ceva, continuă el, din nou nepăsător, de ce nu vii să lucrezi pentru mine, Molly? Dacă voi achiziționa și restul de agenții de turism Escapade, cu siguranță voi avea nevoie de un nou sistem de calculatoare, centralizat. Până vom pune totul la punct, Velma se va pensiona, și voi avea nevoie de o nouă asistentă. Ce spui, Mol? Ar putea merge. Cel mai interesant

aspect al noului nostru risc ar fi că am putea călători, am vizita hoteluri, restaurante, vase de croazieră. Ai putea vedea lumea, iubito, Caraibe, Europa, Orient. Și îți mai spun un lucru, te promovez mult mai repede decât George.

Molly se uita la el uimită. Era împietrită și impresionată de oferta lui Nicky. Omul putea tenta și un sfânt, se gândi ea. Era din nou mirată că el își exprimase încrederea în abilitățile ei, deși suspecta, bineînțeles, un motiv ascuns. Îi răspunse calmă:

– George nu cere un preț atât de mare ca al tău, Nicky.

Acum îl ofensase. Sprâncenele lui negre erau încruntate.

– Ce naiba te face să fii atât de sigură că îți cer ceva în schimb? Nu-ți poți imagina că doar vreau ce este mai bun pentru tine?

– Nu, nu-mi pot imagina așa ceva, Nicky. Sunt sigură că tu crezi în onestitatea motivelor tale. Nu susțin că ai obiceiul să-ți hărțuiești sexual angajatele, chiar dacă ar fi vorba de fosta soție. Să o spun altfel: chiar prețul emoțional pe care ar trebui să-l plătesc este prea mare și din acest motiv cred că mă mulțumesc cu George.

– Ce noroc pentru George!

Începuse să arate un pic iritat și asta o amuza.

– Este un om foarte drăguț, Nicky.

– Fără îndoială, concluzionă el concis. Te tentează niște plăcintă cu brânză, draga mea?

Terminaseră peștele iar chelnerul era în apropiere de masa lor.

– O, nu, mulțumesc. Deja am făcut excese culinare.

În ochii lui se citea o hotărâre nouă, de parcă se pregătea de runda a doua.

– În acest caz, vei slăbi dansând.

*
* *

Runda a doua era decisivă. Molly o avusese pe a ei în timpul cinei, dar nu se gândise că va dansa cu Nicky. Acum întreg decorul, ca să nu pomenească șampania, brațele lui tandre și

parfumul lui îi copleșeau simțurile, păreau să întregească atmosfera ce conspirase împotriva ei toată ziua.

De ce era totul perfect? De ce tot salonul înota în arome florale, plutind în aer din buchetele de pe fiecare masă? De ce privirea lui Nicky era atât de intensă, strălucind cu reflexe argintii și aurii de la soarele ce se dizolva în apă? De ce o făcea să tremure respirația lui pe obraz, de parcă ar fi inhalat cel mai puternic afrodisiac?

La al treilea pas pe ringul de dans cu Nicky, Molly era prinsă de atmosferă. Cel mai devastator, hotărî ea, era cântecul pe care formația îl cânta acum – „We've Got Tonight". Cei doi cântăreți, un bărbat și o femeie, în costume negre dramatice, puneau atâta suflet în cântec, atâta emoție, încât Molly se întreba dacă între cei doi nu cumva se dădea o luptă intimă. Cuvintele îi mergeau direct la inimă.

Molly începu să tremure când vocile cuplului s-au ridicat. Cum versurile deveneau clare, era atât de tentant să cedeze momentului, să nu-i pese ce se va întâmpla mâine, să cedeze acelor brațe puternice dar tandre. Precum cântecul, magia zilei atinsese apogeul. Apropierea lui Nicky făcea ravagii în corpul ei, și era copleșită de un impuls primar de a se contopi cu el.

El părea că știe ce simțea ea.

– Tremuri, Molly, îi șopti, buzele lui torturându-i urechea. Ești speriată din nou, nu-i așa? De ce să te sperie un lucru atât de natural ca brațele mele în jurul tău, un lucru atât de simplu cum este un sărut?

Apoi, tocmai când tânărul cuplu cânta refrenul, el o întrebă:

– De ce nu rămâi?

Buzele lui le-au găsit pe ale ei, și ea i-a simțit dorința, caldă și învăluitoare ca o maree. Alunecau ca purtați de aer, și ea era uimită că nu-l călca pe picior. Amândoi se mișcau perfect sincronizați, inimă lângă inimă, gură lângă gură.

Era un sărut tandru, dar, o, nu era simplu deloc.

Înecându-se în senzații, ea îșî smulse buzele de lângă ale lui și îl privi în ochi. Genunchii i s-au înmuiat când văzu dorința lui

puternică, o dorință care și acum o copleșea cu o intensitate ce o împiedica să respire.

Amândoi puteau simți puternica atracție dintre ei, invazia simțurilor. Să încerci s-o oprești era la fel de imposibil ca încercarea de a opri mareea. Trecuse atât de mult timp. Amândoi tremurau, amândoi voiau să meargă mai departe, până la capăt.

Pentru prima dată în viață, Molly realiză că trăiește momentul. Nu exista trecut, nici viitor, nici durere. Doar acest moment, această muzică perfectă, inima ei, inima lui, bătând la unison. Era inevitabil, brațele ei i-au înconjurat gâtul, ochii ei visători se uitau în ai lui. Se simți plonjând neprotejată în oceanul vast, pierdută în parfumul lui.

– Avem o noapte, iubito, îi șopti el în părul arămiu.

*
* *

Pe drumul spre hotel, Molly se simțea zdruncinată. Ce i se întâmpla? Pierduse controlul! Ceva indescriptibil și inevitabil se petrecuse între ea și Nicky pe ringul de dans. Încerca să-și spună că fusese doar decorul romantic, mâncarea, muzica.

Dar știa prea bine. S-a uitat la Nicky care stătea lângă ea în întunericul din mașină. Și el era tăcut, uimit de ce se întâmplase. Nu era doar atracție fizică, deși între ei atracția fusese mereu ca o dinamită. În seara aceasta, fiecare atinsese sufletul celuilalt, era o legătură adâncă pe care nimic nu o putea rupe, nici timpul, nici conflictul, nici supărarea. Comunicaseră cu adevărat fizic, emoțional, intelectual. Când i-a spus că este mândru de ea, totul s-a schimbat. O Doamne, ce ar fi făcut dacă el n-ar fi lăsat-o la ușă, dacă ar fi sărutat-o? Ar fi cedat.

Niciodată Molly nu se aflase pe un teren mai periculos. Îndurase cele șase luni în care ea și Nicky fuseseră despărțiți, concentrându-se pe defectele lui, gândindu-se la momentele în care el fusese nechibzuit, nerezonabil, autoritar. Dar acum îi amintise ceva ce ea încercase să uite, timpurile bune, timpurile cu adevărat bune pe care le trăiseră. Chiar și acum, încerca cu disperare să-și amintească momentele în care el fusese insuportabil,

să poată reînvia resentimentele, să-și întărească apărarea. Dar părea că nu-și amintea nici măcar un singur lucru neplăcut pe care el îl făcuse. Tot ce-și putea aminti era că în ultimele luni viața ei fusese lipsită de bucurie, de romantism, de distracție. Tot ce-și putea aminti era cât de mult îi dusese dorul, cât de bine comunicase cu el. Intimitatea din această zi, combinată cu amintirile plăcute, îi distruseră toate barierele, lăsând-o vulnerabilă și speriată.

Au intrat în hotel fără a scoate o vorbă și au urcat în lift. Chiar și în lumina fosforescentă el arăta bine, cu ochii visători și calzi. I-a zâmbit aproape trist, dar n-a atins-o și ea se întreba dacă el îi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

Când au ajuns la ușa camerei ei, el i-a luat cheia din mână și a deschis ușa. Când s-a uitat în ochii ei, ea a crezut că se va prăbuși.

– Vise plăcute, iubito, murmură el.

Și sărutând-o ușor, plecă.

Suspinând, Molly intră în cameră și imediat, privirea îi fu atrasă de cel puțin douăzeci de baloane în formă de inimă, legate de televizor și săltând voioase din cauza curentului provocat de ventilator.

Se apropie și ochii i se umplură de lacrimi când citi inscripția de pe ele. Toate aveau scrise aceleași cuvinte: „Te iubesc", și știa înainte de a lua cartea de vizită că va citi doar „Nick". Acesta era stilul lui, baloane cu mesajul „Te iubesc" și simplitatea devastatoare de a-și semna doar numele.

– Și eu te iubesc, Nick, șopti ea.

Ce ar trebui să facă?

Se simțea mult mai bine după ce se schimbase, se spălase pe față și dinți, și se pieptănase. Scoase cuvertura patului, stinse lumina și se îndreptă spre balcon, dând la o parte draperiile.

Atunci l-a văzut. Stătea pe balcon; lumina lunii îi sublinia trăsăturile, avea pieptul gol iar pantalonii de pijama îi se mulau senzual. Într-un fel, știa că el este acolo, cu ochii plini de pasiune.

I se tăie respirația și inima începu să-i bată într-un ritm frenetic. Se dădu înapoi. El o urmă, uitându-se scurt, visător, la

baloane înainte ca privirea lui să-i devoreze formele corpului pe care neglijeul nu le putea ascunde. Se apropie și atinse o cută a țesăturii albastre.

– Minunat. Abia aștept să te văd fără el.

– Nick, nu, spuse ea sugrumat.

Dar amândoi știau că a sunat ca o invitație. Încet, foarte încet, el o cuprinse în brațe. Ochii lui aveau o privire stranie când șopti:

– Este timpul să terminăm ce am început, iubito.

CAPITOLUL VI

– Nick, te rog, nu-mi face asta.

Rosti cuvintele suspinând, chiar când el o luă în brațe și o purtă spre pat.

Ochii lui o priveau cu intensitate, și senzația pieptului lui gol prin țesătura subțire o tortura.

– Știu că îți dorești asta la fel de mult ca și mine, Molly. O știu după cum mă țineai pe ringul de dans, agățându-te de mine cu fiecare fibră din ființa ta.

– Nick, nu ești potrivit pentru mine, șopti ea înecându-se.

– Iubito, sunt potrivit pentru tine. Atât de potrivit... Vei vedea.

Buzele lui le căutau flămânde pe ale ei. Gustul lui era minunat. Simțurile ei erau în flăcări, respirația întretăiată, și dorința primară de a se contopi cu el devenise insuportabilă.

Mâna lui, alunecând îndrăzneț în sus pe interiorul piciorului ei, o trezi la realitate și ea îl respinse.

– Nick, oprește-te! Mâine vom regreta amândoi această nebunie. Mâine trebuie să se termine.

– Nu, nu trebuie să se termine niciodată. Niciodată.

Se rostogoli trăgând-o pe ea deasupra, și ea simți cum îi crește dorința. Îl dorea, o, Doamne, îl dorea...

Când o sărută din nou și-i cuprinse provocator șoldurile, ea intră în panică, dar simți și o dorință aproape incontrolabilă.

– Nick, eu...

– Spune-mi că mă dorești, Molly. Spune-mi că Alfred nu există, șopti el.

Panica o cuprindea și mai tare, pe măsură ce mâinile lui deveneau mai îndrăznețe. Dar o cuprindea și o sete nepotolită pentru el.

– Bine, Alfred nu există, adică e stilistul meu, dar...

– Dar ce, iubito?

Dinții lui o mușcau ușor și repetat de gât, strângând-o tare în brațe, mâinile lui arcuind-o puternic spre dovada pasiunii lui. Se uită la ea provocator.

– Ce?

Un moment rămaseră nemișcați privindu-se în ochi plini de dorință.

– Nu, nu este cinstit.

Trupul ei vibra.

– Știi ce se spune despre dragoste... că orice mijloc este cinstit, iubito?

Dinții lui îi găsiră sfârcul prin țesătura cămășii și ea crezu că își pierde mințile.

– Acesta... acesta este război!

Abia putea vorbi, dar reuși să șoptească:

– Nu este cinstit să mă obligi în acest fel.

Fu ridicată aproape violent, și acum el era deasupra ei, uitându-se la ea aproape crud.

– Molly, dar ești obligată. Nici o instanță din lume nu poate anula trăirile dintre noi. Noaptea aceasta este o dovadă clară.

Ea îi evita ochii, dar el îi cuprinse bărbia, forțând-o să se uite la el.

– Cu câți bărbați ai făcut dragoste de când ne-am despărțit, Molly?

Fața ei ardea.

– Nicky, asta nu...

– Nu este momentul să ne jucăm, Molly. Spune-mi!

– Nici unul, admise ea cu voce sugrumată.

– Nici pentru mine n-a existat vreo femeie. Amândoi știm că tu nu ești o călugăriță și eu nu sunt călugăr. Deci ce ne spune asta despre noi?

– Că suntem atrași unul de celălalt? întrebă ea cu glas tremurat. Este un moment tare prost ales să se joace, se gândi ea.

El o prinse hotărât cu mâinile.

– Nu, că ne iubim.

O sărută cu pasiune și posesivitate, cu limba adânc în gura ei. În sfârșit, se retrase și o privi direct în ochi.

– Te iubesc, Molly Buchanan.

Acum era prea de tot. Înfipsese cuțitul și acum îl răsucea, și ea plângea.

– Și eu te iubesc, Nicky. Dar nu pot să-mi asum acest risc. Pur și simplu, nu pot.

El îi șterse lacrimile cu sărutări.

– Ți l-ai asumat deja, iubito. Dacă voiai siguranță, plecai înapoi la New York și te încuiai în casă, așa cum te ascunzi de obicei.

Din nou mâna lui îndrăzneață alunecă în sus pe piciorul ei, dar de această dată, coapsele ei tremurânde nu au opus rezistență.

– Trebuia să știi că vom ajunge aici când m-ai lăsat să rămân. Îmi amintești de o sirenă naivă care a lăsat un rechin în piscina ei, spunându-și indiferentă „nu mă va mușca". Doamnă, tu vei fi devorată.

– Cel puțin... cel puțin admiți că ești un rechin, spuse ea. Chiar și acum când se îneca în senzații, inima îi bătea cu putere, se gândea ironic că nu exista nici un moment între ei care să nu aibă și potențial pentru umor.

– Sigur sunt un rechin, admise el ciupind-o cu dinții în timp ce-i scotea cămașa. Mâna îi cuprinse sânii tari și el respiră tremurând, uitându-se la corpul ei aproape gol.

– Ești atât de frumoasă!

Degetele lui desenau cercuri concentrice pe sânii ei, apoi s-au mutat mai jos.

– Nu există siguranță aici, iubito. Deloc, nu în brațele mele. Nu există nici o parte din tine care să se apere de mine. Te vreau toată.

Pentru a-şi susţine cuvintele, mototoli cămaşa şi o aruncă la podea. Sărutările lui erau apăsate, pasionate, şi părea că se dedică trup şi suflet momentului. Ea tremura sub el, cu adevărat, ştiind că spusese adevărul.

– Nicky, îmi vei frânge inima insistă ea, într-un ultim şi disperat efort de a se stăpâni.

– Aiureli, spuse el răguşit. Inima ta este în siguranţă cu mine. Doar urmează-ţi sentimentele, Molly, asumă-ţi riscul. Şi nu uita că eu mi-am riscat gâtul ca să ajung aici şi să fac dragoste cu tine.

Molly abia putu rosti numele lui şi îşi plimbă mâinile prin părul lui des, moale, corpul arcuindu-i-se instinctiv sub al lui, înfometat după corpul lui. Ştia că dimineaţa va regreta. În acest moment era doar această dorinţă disperată de el.

– Bănuiesc că avem toată noaptea, şopti ea.

El gemu, buzele lui febrile căutându-le pe ale ei. Sângele bubuia în urechile ei, mai tare decât valurile de afară. În vene îi curgea bucurie, în degete dragoste când îi mângâia muşchii de pe spate. Trecutul şi viitorul au dispărut, iar dorinţa lor a ajuns la maximă intensitate o dată cu mareea.

El gemu violent. În doar câteva secunde, picioarele lor erau împletite.

El a început să înainteze uşor, apoi îşi pierdu controlul, făcând-o a lui dintr-o mişcare erotică şi sălbatică, iar ea se simţi ca prima dată când făcuseră dragoste. Scoase un ţipăt de plăcere simţindu-l în ea, acolo unde îi era locul. O, trecuse atâta timp, atât de mult. Întorsese spatele vieţii şi acum el o făcea să trăiască din nou.

Buzele lui le-au găsit pe ale ei, cuprinzându-le cu febrilitate. Ea se mişca în ritm cu el, topindu-se în posesia lui totală, adorând fiecare moment. Se oferea toată şi lua totul. Parcă dansau pe ritmul unui cântec pe care numai îndrăgostiţii îl ştiu. Amândoi aveau lacrimi în ochi.

*
* *

Nicky s-a trezit în brațele lui Molly când razele răsăritului își croiau drum în cameră.

Se uită la ea. Era atât de frumoasă, buclele arămii erau împrăștiate seducător pe pernă, trăsăturile ei erau senine și liniștite, linia sânului ei, abia vizibilă prin cearșaf, îl ademenea.

O, cât o iubea! Era comoara inimii lui, și dragostea pe care au împărtășit-o noaptea trecută fusese mai frumoasă ca oricând.

Dar soarele răsărea. Curând camera va fi inundată de lumină și noaptea trecută; acea unică noapte era tot ce își promiseseră.

Era speriat. Se uita la ea și iubirea din inima lui îl sfâșia. Dacă o pierdea acum, după ce se apropiaseră atât?

Îi mângâie tandru părul.

Soarele inunda camera și el își dorea să ia o armă și să-l doboare. Ea se întorcea agitată în brațele lui. În curând se va trezi și probabil că totul se va termina. Nu o putea ține în pat cu el veșnic, oricât de plăcut ar fi. Voia ca ea să se întoarcă la el, să stea cu el de bunăvoie. O va face?

Ea deschise ochii și îl privi uimită. El se pierdea în adâncimea ochilor ei languroși.

– Este atât de greu să te privesc dormind, iubito, șopti el tremurând, când vreau atât de mult să fac dragoste cu tine.

– Nick...

Vocea ei temătoare îi răspunsese. Se trezea, se îndepărta, o pierdea. Nu, nu va lăsa să se întâmple asta. O sărută disperat, până simți că buzele ei, întregul corp cedează. Apoi picioarele lui puternice le-au despărțit pe ale ei și a intrat în ea, deliberat, complet, făcând-o să geamă de extaz. O privea cu o fascinație totală, o privea respirând, îi privea mâinile încleștate convulsiv de cearșaf.

– Pune-ți mâinile după gâtul meu, iubito, spuse el. Acum cuprinde-mă cu picioarele... O, da, iubito, da. Acum, te am toată și tu mă ai tot.

Încă o dată au cedat momentului. S-au încleștat într-o plăcere indescriptibilă până ce ea a ajuns deasupra lui, părul ei strălucitor cobora în jurul feței lui, mâinile lui îi cuprindeau sânii făcând realitatea să dispară. S-au iubit atât de profund, atât de liber, la infinit, ca dragostea lor. Amândoi știau. Acest moment, această senzație, acest extaz fără limite era adevărul.

Chiar și baloanele erau de acord. Deasupra lor, se zbenguiau vesele, dansând în briza dimineții cu mesajul „te iubesc, te iubesc, te iubesc". De douăsprezece ori.

CAPITOLUL VII

Molly stătea pe pat, uitându-se prin agendă pentru a treia oară. Era sigură că notase numărul mătușii Lou cu o seară înainte, dar acum dispăruse din paginile agendei de parcă-l scrisese cu cerneală invizibilă. Își aminti că mătușa Lou îi spusese că numărul ei de telefon este la secret. La naiba, chiar și obiectele păreau implicate în acest complot de a o ține lângă Nicky. Molly puse agenda pe măsuța de lângă pat, lângă geanta ei, și își îndreptă cutele de pe pantaloni gânditoare. Era îmbrăcată într-o bluză de in albastră, pantaloni pescărești și espadrile asortate, dar nu avea nici o idee despre ce îi rezerva această zi. Agitată, ieși pe balcon, și briza sărată o mângâia, răvășindu-i părul. Marea era superbă în această dimineață, de un abastru-verzui strălucitor, iar țipetele pescărușilor împreună cu cadența valurilor, creau o atmosferă de vis.

Nicky plecase din camera ei cu câteva momente în urmă, o invitase să alerge cu el pe plajă, dar ea refuzase. Doamne, de parcă nu se epuizaseră destul noaptea trecută.

Gândul îi aduse un zâmbet involuntar pe buze, deși expresia feței îi era dulce-amăruie, căci era periculos de aproape să izbucnească în plâns. Noaptea trecută făcuse lucrul pe care promisese că nu-l va mai face niciodată, făcuse dragoste cu Nicky. Fusese minunat. Era mereu minunat. Își exprimaseră toate sentimentele, complet și profund, fără rețineri. Chiar și acum, fără să-l vadă, se simțea parte din el. A, da, erau „inseparabili", îi spusese el odată.

Această nouă conștientizare a legăturii dintre ei o uimea, o zăpăcea, o speria. Ciudat, nu regreta nimic așa cum se așteptase.

Molly realiză că ar putea chiar rămâne însărcinată după nebunia de noaptea trecută, nu venise în California cu gândul de

a face dragoste cu un bărbat. Își dorise întotdeauna copii, da, trebuia să recunoască, își dorea un copil cu Nicky, dar nu în aceste împrejurări. Râse cu tristețe. Poate se învață minte dacă rămâne însărcinată. Nu va mai scăpa de Nicky niciodată. Molly îl zări pe fostul ei soț alergând pe plajă.

Ce corp! De parcă nu ar fi știut! Era înalt, puternic și se mișca cu grația unei feline. Picioarele lui se mișcau ritmic în valurile ce mângâiau țărmul, și ea putea vizualiza imaginea lor pe plajă, întinși într-o împletire de brațe și picioare, gură la gură, valurile senzuale și înfometate rostogolindu-se peste ei. Doamne, la ce se gândea? Înainte de a reuși să se mustre pentru gândurile ei, o ciocănitură în ușă îi atrase atenția. Se întoarse și porni spre ușă, rugându-se să fie mătușa Harriet, scăpată în sfârșit din ghearele cumnatei ei.

Cu ochii strălucind, deschise ușa.

– O, murmură, văzând-o pe micuța femeie mexicană venită să aranjeze camera.

– Doamnă mă întorc mai târziu, îi spuse camerista cu o voce scăzută, începând să împingă aspiratorul mai departe.

– O, nu, o liniști Molly. Poți să intri. Am terminat în baie și tocmai... Făcu o pauză, perplexă. Ce făcea exact? Tocmai aștept vești de la mătușa mea.

Femeia zâmbi timid și murmură:

– *Gracias.* Și se apucă de treabă, fredonând refrenul de la „Cielito Lindo". Molly se așeză pe un scaun, bătând agitată cu degetele în măsuța dintre pat și scaun. Se simțea nervoasă și obosită, copleșită de cele întâmplate între ea și Nicky. Viziuni cu ei doi, goi, îmbrățișați în patul scăldat de lumina lunii, îi veneau în minte, chiar dacă încerca să le alunge. Tresări când sună telefonul, câteva secunde mai târziu.

– Alo?

– Te distrezi, dragă?

– Mătușă Harriet! Ce bine că ești tu. Mătușă Harriet, nu am putut găsi numărul de telefon al mătușii Lou. Luă agenda, hotărâtă să noteze numărul, în triplu exemplar de data asta.

– Nici o problemă, dragă. Ai adresa, nu-i așa?

– Ei bine, eu...

– Sunt sigură că Nicky își amintește foarte bine cum să ajungă aici.

– Mătușă Harriet, ce spui? Vreau să te întorci la hotel în clipa asta.

– Trebuie să-mi iei toate lucrurile, dragă, și să te aducă Nicky cu ele aici. Lou este distrusă de alergii.

– Este cum?

– Distrusă, dragă. Nu voi putea pleca de lângă ea încă cel puțin trei, patru zile, până îi trece criza.

Molly gemu în sinea ei.

– Mătușă Harriet, nu-mi vinde gogoși. Încerci să ne ții, pe mine și pe Nicky, împreună, și n-o să-ți meargă. Îți voi chema imediat un taxi și te aștept să ajungi în mai puțin de o oră, spuse ea tremurând.

– Molly, chicoti mătușa ei. Ești o femeie tânără prea fină ca să-mi dai ordine ca un sergent. Am trecut de vârsta la care aveam nevoie de permisiune, iar tu va trebui să ai încredere în mine și să mă lași să-mi trăiesc viața cum vreau.

Molly suspină supărată. Bineînțeles că nu-i putea spune mătușii ei ce să facă, chiar dacă nu era de acord cu ea. Își plimbă o mână prin păr.

– Îmi pare rău, mătușă Harriet, dar pare că toți conspiră împotriva mea – tu, Lou, agenda...

– Am o idee, dragă. De ce nu veniți și voi să stați aici? Lou are o mulțime de camere. Gândește-te cât ne-am distra! Asta după ce Lou își revine.

Nemaipomenit, se gândi Molly speriată. Este chiar nemaipomenit!

– Nu, mulțumesc, mătușă Harriet. Nu înțelegi? N-ar rezolva nimic. Aș fi tot cu Nicky!

Molly spuse ultima propoziție atât de vehement, încât camerista se întoarse și o privea curioasă.

– Liniștește-te, dragă, spuse Harriet calmă. Sunt sigură că te vei simți mai bine după micul dejun. Tu și Nicky să veniți cu lucrurile mele și apoi puteți sta cât doriți. De fapt este chiar emoționant că îmi duci dorul. Nici nu-mi amintesc ultima oară când cineva a cerut prezența mea atât de vehement.

Molly făcu un gest resemnat și un zâmbet îi apăru pe buze.

– Bine, mătușă Harriet. Ai câștigat. Voi veni mai târziu, cu lucrurile tale. Apropo...

– Da, dragă?

– Ești remarcabilă, mătușă Harriet, știai?

– Draga mea, nu am nici o idee despre ce vorbești.

– Ar trebui să ai. Tu m-ai învățat acest cuvânt. Pa.

– Pa, draga mea. Și mulțumesc.

Molly puse telefonul în furcă, uitându-se la agenda din poala ei. O, la naiba, nu notase numărul de telefon al mătușii Lou! Tocmi voia să închidă agenda, dar se opri, observând o notiță pe margine. Louise Harper, 555–4456! Minunile nu încetau – numărul fusese acolo tot timpul! Chiar și psihicul ei părea implicat în conspirația aceasta.

Brusc, auzi un ciocănit în ușă. Molly lăsă menajera să deschidă ușa unui chelner care împingea o măsuță cu micul dejun pentru două persoane. În mijloc era o vază cu un trandafir.

– O, senora, îi spuse menajera lui Molly, arătând spre măsuță, *es muy bonita.*

Frumos, da, era foarte frumos, se gândi Molly nervoasă. Îi dădu un bacșiș chelnerului, apoi se întoarse pe balcon, lasând-o pe menajeră să termine. Deci Nicky comandase micul dejun pentru amândoi. A, uite-l alerga înapoi spre hotel, transformându-i simțurile într-un taifun. În curând va fi la ușă pentru a lua micul dejun... și ce altceva?

Acum ieșise și menajera pe balcon pentru a șterge amprentele lăsate pe ușile cu geamuri. Ștergea geamurile cu o țesătură moale, și se aplecă peste balustradă să vadă la ce se uita Molly cu atâta intensitate.

– El, senora? Cu el nu doriți să fiți?

Femeia izbucni în râs, mișcându-și capul în timp ce se îndepărta. Molly era sigură că a auzit-o pe femeie murmurând: „Poco loca", și știa din puțina spaniolă pe care o învățase în școală că însemna „puțin nebună".

Molly îl văzu pe Nicky urcând scările de piatră dintre plajă și hotel. Chiar și de la distanță, îi putea vedea mușchii

unduindu-se. Trase aer adânc în piept și murmură: „Puțin mai mult".

*
* *

– Trebuie să recunosc că era impresionantă imaginea mătușii Lou întinsă pe canapea, cu punga de gheață pe frunte. Un termometru în gură și putea câștiga Oscarul.

– Nu cred că se face febră la alergii, admise Nicky când făcea colțul pe Bulevardul State College.

– A, da, presupun că nu, ceea ce ridică întrebări, comentă Molly scurt.

– Prinsă în flagrant, spuse Nicky tărăgănat.

Molly se uită la Nicky. Toată dimineața se purtaseră reținut unul cu celălalt. Nici unul nu pomeni nimic despre ce se întâmplase. Când Nicky urcase în cameră pentru a lua micul dejun, încercase s-o ia în brațe dar ea s-a retras, amintindu-i că trebuia să mănânce înainte ca mâncarea să se răcească. Părea s-o înțeleagă și nu forța nota. Era uimitor, se gândi ea.

Acum, studiindu-l, nu-i putea vedea expresia feței din cauza ochelarilor de soare. Întotdeauna i se păruseră sexi bărbații cu ochelari negri, și fostul ei bărbat nu era o excepție.

– Ce ți-ar plăcea să faci azi, Molly?

Nicky spusese aceste cuvinte atât de nepăsător, încât Molly tresări. Pentru un moment nu știu ce să spună. Se simțea zbuciumată. Cum îi putea spune că deși noaptea și dimineața au fost minunate, și au însemnat atât de mult pentru ea, totuși nimic nu se schimbase? De câte ori nu se amuzase de vechiul clișeu „se iubeau dar nu puteau trăi împreună"? Acum, ca o răzbunare, i se întâmpla și ei.

Nicky opri la stop și-și puse nonșalant mâna pe genunchiul ei. Molly își simțea pielea arzând la atingerea lui, chiar și prin pantaloni.

– Ei bine? o întrebă iar.

– Nicky, sunt obosită. Cred că m-aș întoarce la hotel.

– Înțeleg. Vom discuta la prânz.

Ea se întoarse brusc spre el.

– Se pare că necazurile mele au început cu o propoziție asemănătoare, despre cina de azi-noapte.

– Te-a necăjit noaptea trecută?

Tonul lui calm nu-i putea ascunde nervozitatea. Din nou, ea nu putu răspunde, și se uita jenată prin geam la trei bicicliști care treceau.

– Ei bine? întrebă el din nou.

De data asta tensiunea, provocarea erau evidente în vocea lui, așa că ea nu avu de ales și se întoarse spre el. Un fior trecu prin ea când îi văzu ochii ce o dezbrăcau, o amețeau. Parcă erau goi pe pat, din nou, fără prefăcătorii.

– Răspunde-mi, Molly.

– Ei... bine...nu.

Abia putea respira.

– Mă întrebam când vei vorbi despre noaptea trecută... și despre această dimineață. A fost ca în rai, nu-i așa?

– A fost.

Molly își simțea fața arzând și el o sărută.

– Ei, nu ai nimic de spus?

Deasupra ei, ochii lui străluceau amuzați, și urme de zâmbet cald îi apăruseră în colțurile gurii.

– Cred că noaptea trecută a vorbit de la sine, Nicky.

– Știi, iubito, ochii tăi spun totul. Doamne, mi-ar plăcea să îți vezi expresia feței. Delicioasă.

Vârfurile degetelor i-au atins obrajii roșii, și ea s-a cutremurat.

– Flămândă? întrebă el.

– Eu... aici, vrei să spui?

El râse și încuviință arătându-i un panou.

– Da, aici. The Catch. Directorul hotelului l-a recomandat pentru masa de prânz. Am înțeles că algele marine sunt nemaipomenite.

– Nicky, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem...

– A, văd că nu ești destul de flămândă. Încă.

O sărută din nou, limba lui tachinând-o pe a ei provocator, iar când vârfurile degetelor lui i-au atins un sân, aprinzându-i dorința, ea fu pierdută. Și nu doar flămândă. Hămesită.

– Ei bine? o întrebă el.

O mașină i-a claxonat și Molly a reușit să spună:

– Nicky, cred că ai blocat traficul. Nu ar trebui s-o parchezi în spate...

El izbucni în râs.

– O parchez unde vrei, iubito. Da, cred că cel mai bine ar fi să parcăm mașina și să mâncăm înainte de a fi arestați pentru comiterea vreunui lucru obscen în public.

Îi făcu cu ochiul, dar era în ochii lui ceva ce o pârjolea cu intensitate.

– Vom păstra obscenitățile pentru mai târziu, nu-i așa?

Se uită la el uimită. El nu era singurul incitat de această discuție. Un singur lucru era cert, orice le-ar rezerva prânzul, ea mușcase mai mult decât putea mesteca.

*
* *

Masa de prânz a fost delicioasă – creveți cu orez. Ochii lui Nicky au stat fixați adoratori pe Molly tot timpul, studiindu-i ochii, fața, urmărindu-i formele trupului, de parcă trasa harta pentru dragostea pe care o vor împărtăși. Molly vorbea despre alte subiecte, încercând să ascundă nervozitatea pe care i-o provoca presiunea asaltului lui; simțurile ei, pe de altă parte, erau aproape de capitulare. Știa că trebuia să lămurească lucrurile, dar nu putea. Amintirile intime încă o stârneau.

Când au plecat de la restaurant, Molly a insistat din nou să o ducă înapoi la hotel.

– Nu pot, Mol, spuse el nepăsător când îi deschidea portiera. I-am promis mătușii Harriet că trecem pe la Knott's Berry Farm. Se pare că mătușa Lou are nevoie de țelină pentru a se recupera.

Molly se așeză pe scaun.

– Nicky, mi-a ajuns cu boala mătușii Lou.

El închise portiera și se uită la ea prin fereastră, cu reproș.

– Molly sunt sigur că nu vrei să faci ceva care să prelungească agonia bietei femei.

Molly fierbea în timp ce el mergea spre portiera lui.

– Deci acum este o biată femeie. Este o schimbare de la definiția de „pedeapsă crudă și neobișnuită". Țelină, auzi! Având în vedere „cruntele" alergii, probabil că va face vreo criză.

– Mătușa Harriet m-a asigurat că este ceea ce doctorul i-a recomandat.

– Te referi la țelină sau la noi doi?

Nicholas îi aruncă o privire impenetrabilă.

Ea își ridică mâinile.

– Foarte bine. Mergem la Knott's Berry Farm. Este departe de mine gândul să-i împiedic recuperarea. Nu mă pot lupta cu toți.

Bineînțeles, Knott's Berry Farm nu a fost doar o oprire pentru rezerve de țelină. Distracțiile o atrăgeau, dar Molly nu se putea bucura de ele. Era obosită, pur și simplu epuizată, dar Nicky se ținea bine, mergând cu pas vioi și conversând încântător. Se mira cum putea face toate astea, făcuseră dragoste aproape toată noaptea și toată dimineața. Ochii i se închideau de oboseală și totuși Nicky părea inepuizabil.

Diferența dintre metabolismele lor fusese o problemă majoră când erau căsătoriți. Își amintea când o trezea la 2 noaptea ca să discute nimicuri, sau la 6 dimineața, să facă jogging. „Este bine pentru tine, Molly", spunea el mereu vesel. A, da, era perfect, târându-se, cu ochii pe jumătate închiși.

Acum era la fel. De obicei îi plăceau plimbările, dar acum găsea mașinuțele, parașuta și plimbarea lungă obositoare. Și când au intrat în Orașul fantomă din Vest, în mijlocul unor împușcături, s-a speriat cumplit. În sfârșit, Nicky înțelese starea ei. La „Goana după aur" s-a apropiat de ea și i-a pus în mână o pepită, zâmbindu-i într-un fel care-i spunea că și relația lor era tot atât de prețioasă și rară. Știa și ea, și o durea. Se întoarse cu ochii în lacrimi. El se străduia atât de mult încât ei i se părea că îi zdrobește inima. Îi simți brațele în jurul ei.

– Să mergem, șopti el resemnat.

Nici unul nu a vorbit pe drum. În loc să meargă la hotel, Nicky s-a îndreptat spre Greffith Park, urmând drumul spre Observator. Au trecut de clădirea în formă de dom, apoi Nicky a parcat într-un loc aproape părăsit. Și-a scos ochelarii de soare.

– Bine. Spune ce ai pe suflet.

– Nicky, sunt obosită. Cred că vreau să mă întorc la New York.

Cuvintele aproape o înecau, și se străduia să se concentreze.

– Înțeleg, spuse el. Cuvintele erau controlate, măsurate. Deci vrei să fugi?

– Nu știu ce vreau! Vorbele s-au rostogolit înainte de a le putea opri. Sunt ametită, atât de obosită. Am nevoie de timp să pun lucrurile în ordine, iar tu nu mă lași. La naiba, n-ai știut niciodată când să renunți, nu-i așa? N-ai știut niciodată când să nu forțezi lucrurile. Mă sufoci, Nicky.

– Ceva îmi spune că te referi la noaptea trecută și la această dimineață, spuse el cu șiretenie.

– Și la asta...

– Asta? Deci acum este „asta"? Vrei să spui că noaptea trecută, dimineața, n-au însemnat nimic pentru tine, Molly?

– Eu... nu, bineînțeles că nu.

Ochii ei se umpluseră de lacrimi, și îi evitau privirea dură, pătrunzătoare.

– Spun că nu numai nu au schimbat nimic, dar au încurcat și mai rău lucrurile.

– Înțeleg. Îmi amintesc că am mai auzit aceste cuvinte și înainte. Presupun că spui că nu te vei recăsători cu mine.

– Da, nu. Adică, nu mă voi recăsători cu tine, zise ea, distrusă. Încerci să forțezi...

– Da? Atunci, înțeleg că erai legată de pat noaptea trecută și în dimineața asta și sadicul fost soț te-a violat repetat?

Vocea lui era calmă, cu o urmă de umor, dar era și o emoție ascunsă în cuvintele lui și Molly știa că este ca un butoi cu pulbere gata să explodeze. Nu-l putea învinui. Era doar el însuși. Era un bărbat hotărât, știa ce vrea și cum să obțină, fără rețineri. El nu o putea înțelege, nu putea înțelege că era distrusă de emoții puternice și contradictorii. Chiar ei îi displăcea propria nehotărâre, nu era cinstit față de nici unul dintre ei. Dar așa se simțea acum. Ca în purgatoriu.

– Acum exagerezi, spuse ea acuzator.

– Eu exagerez? Cine își ia coada la spinare și fuge la New York?

– Nicky, ai încălcat regulile de bază.

– Mi se pare că tu crezi că am încălcat mai mult decât asta. O luă de mână. Uită-te la mine, Molly.

Se întoarse cu fața la el, și se simți distrusă când văzu suferința din ochii lui albaștri.

– Ai dorit ceea ce s-a întâmplat la fel de mult ca și mine, spuse el răgușit. Recunoaște.

– Bine, bine. Recunosc.

– Atunci termină cu prostiile. Cât despre plecarea la New York, nu te voi lăsa, Molly. Ochii lui străluceau, părea că îi dau lacrimile. Mi-ai promis două săptămâni și mi le vei da.

– Îți voi da, ce anume? șopti ea uimită.

– Iubito, asta depinde de tine. Dar eu vreau cele două săptămâni pe care mi le-ai promis.

O tăcere tensionată se lăsa între ei. Rememorând afirmațiile lui Nicky, Molly era gata să izbucnească într-un râs isteric. Era atât de obosită încât nu mai putea gândi. Apoi discuția i se păru un pic melodramatică, fiind parcă replici dintr-un film cu gangsteri. Gândurile ei se aliniau ilar când relua în minte conversația.

„Vreau cele două săptămâni pe care mi le-ai promis."

Sub amenințare?

„Ce îmi vei da depinde doar de tine."

Ce să-ți dau, Nicky? Pe mine, trup și suflet? Voința mea, orice gând și capriciu? Copii?

– Ei, uită-te la noii-veniți.

Molly fu brusc întreruptă din fantezia ei de vocea fostului ei soț.

– Poftim?

– Se pare că nu mai suntem singuri, spuse Nicky bosumflat.

Molly se întoarse și văzu un autocar parcat la 100 de metri de ei. Din el cobora un grup de oameni în vârstă. Bătrânii, discutând vesel despre priveliște, purtau haine deschise la culoare și pălării de tot felul, de la cele cu boruri mari la șepci. Oamenii în vârstă au ceva cu pălăriile, se gândi Molly.

– Hai, Molly, să ne uităm prin telescop înainte să le ocupe pe toate, sugeră Nicky. Ea îl privi cu suspiciune și el adăugă: Tot suntem aici, nu? Deci am putea să aruncăm o privire înainte de a ne întoarce la hotel, nu-i așa?

Aceeași logică imbatabilă – „Tot suntem aici, nu?" care i-a întors viața pe dos în 36 de ore". „Am putea rămâne... Am putea face dragoste..." Unde era consimțământul ei?

– Bine, hai să aruncăm o privire, se auzi răspunzând.

Au ieșit din mașină și au mers la un telescop aflat într-un alcov circular, lângă peretele de stâncă. Când Nicky băga niște monede și regla telescopul, Molly se uita la grupul de pensionari ce ascultau indicațiile ghidului. Molly chicoti când îl văzu pe bărbatul tânăr care conducea grupul. Deci așa arăta un ghid. Bărbatul părea să aibă puțin peste 20 de ani, purta ochelari cu lentile groase, păr scurt și era un caz grav de acnee. Încă zâmbind, Molly realiză că ei și mătușii Harriet le putea arăta California o asemenea persoană. Acum ghidul descria munții, cu termeni exagerați, și grupul asculta cu răbdare.

– Panorame spectaculoase, uimitoare vârfuri și văi, o pantă magnifică spre Pacific.

– Este caraghios, se auzi Molly șoptindu-i lui Nicky.

– Seamănă cu Alfred? o tachină el. Uite, Mol. Priveliștea este grandioasă.

Molly se aplecă puțin, parcurgând L.A. cu telescopul, și oprindu-se asupra clădirii din anii '20 a Universal Studios.

Brusc, Molly simți brațele lui Nicky cuprinzându-i cu fermitate talia. Căldura mâinilor lui puternice o înfioră.

– Ușor, iubito, o avertiză el. Te-ai clătinat un moment. N-aș vrea să cazi. Este ușor să-ți pierzi echilibrul când te uiți prin telescop.

Este ușor să-mi pierd echilibrul când sunt în brațele tale, Nicky...

– Voi avea grijă de tine, Molly, voi avea grijă să ai tot ce îți dorești, îi șopti seducător. Te voi duce la hotel și te voi băga direct în pat

Dacă nu ar fi ținut-o în brațe, s-ar fi prăbușit.

– Nu te-ai schimbat deloc, abia reuși să rostească Molly.

*
* *

Sau poate că da. După cum spusese, a dus-o direct la hotel și a condus-o până la ușă.

Când a invitat-o la cină, a fost un moment jenant.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

– Nu poți sau nu vrei? a întrebat el supărat.

– Sunt obosită, spuse ea cu un gest disperat.

– Nu vrei să vii cu mine, să-i dăm legumele mătușii Lou?

– Îți acord ție această onoare. Sunt complet epuizată.

– Te vei simți mai bine după un somn.

– Mă voi simți mai bine mâine. La naiba, Nicky, când vei înceta să gândești pentru mine? Sunt perfect capabilă să gândesc și singură.

– Nu vrei să fii singură cu mine pentru că știi ce se va întâmpla.

Asta era adevărat! Nervii ei cedară.

– Într-adevăr? Ei bine, domnule Geniu, dacă știi exact ce gândesc și simt, de ce naiba avem această discuție?

Cu aceste cuvinte, deschise calmă ușa, intră în cameră și-i închise ușa în față înainte ca el să poată protesta.

Ea regretă imediat incidentul, bineînțeles. Dacă era copilăroasă nu rezolva nimic. Probabil că ar fi ieșit pe coridor să își ceară scuze, dar îl auzise pe Nicky plecând în clipa când ea închisese ușa. Poate era mai bine, încerca să-și spună. Dacă ar fi ieșit, ar fi ajuns să ia cina cu el, ar fi ajuns să... Da, era mai bine așa.

Dacă era mai bine, de ce se simțea mizerabil?

Molly s-a dezbrăcat și a făcut o baie lungă, care acționa ca un sedativ pentru corpul ei obosit și nervii încordați. Când stătea în apa relaxantă, și-a amintit ce spusese Nicky – că s-a schimbat. Renunțase azi, recunoscu ea, chiar dacă a fost nevoit. Dar dacă spusese adevărul? O, sigur spera prea mult.

Molly își puse neglijeul și își perie părul. Într-un moment de slăbiciune a sunat Nicky, dar n-a răspuns nimeni. Trase draperiile și se urcă în pat, având o stranie senzație că ceva îi lipsea dacă el nu era lângă ea. Cearșaful era curat și rece... mirosul lui dispăruse.

Îl dorea acolo. Ce avea să facă?

*
* *

„Irene, noapte bună... Irene, noapte bună..."

Cuvintele sunau ca un ecou în visul lui Molly. S-a trezit în mijlocul nopții, în întuneric. S-a ridicat și a strâns cearșaful în jurul ei, pentru un moment crezând că pereții se vor prăbuși peste ea.

„Noapte bună, Irene, noapte bună, Irene, te voi vedea în visele mele!"

Nicky se întorsese! Și nu numai atât, dar se mișca amețit, cântând îngrozitor de fals!

Zgomotul continua încă un moment, apoi se făcu tăcere absolută. Molly se duse în vârfurile picioarelor până la perete și își lipi urechea de el. Nicky sforăia! Ce ciudat. El nu se îmbătase niciodată și niciodată nu sforăise. Ei, era un început pentru toate, se gândi ea. Probabil că a ieșit în oraș și și-a înecat amarul după cearta lor; într-un fel era emoționant.

Cel puțin se întorsese teafăr. S-a întors amețită în pat și s-a cuibărit sub cearșaf căscând.

Era aproape adormită când a lovit-o un gând, un gând care nu i-a mai dat pace, înfuriind-o, toată noaptea.

Cine naiba era Irene?

CAPITOLUL VIII

Molly fu trezită de un ciocănit în uşă. Se uita ameţită prin cameră. Da, se făcuse dimineaţă. Ciocănitul continua. Camerista? Gemu, se dădu jos din pat şi îşi puse halatul de baie.

Ciocănitul a continuat.

– Vin! strigă ţâfnoasă.

Nicky stătea în faţa uşii, în tricou, pantaloni scurţi şi papuci de plajă. Nu arăta deloc rău după isprava din noaptea trecută. Ochii îi erau limpezi şi strălucitori, trăsăturile vioaie şi vesele. Dar nu asta o uimea. Ce o uimea era că lângă el se afla un băieţel, îmbrăcat la fel.

Era blond, cu ochii căprui, avea în jur de trei ani şi era absolut adorabil. Ochii lui imenşi se uitau în sus la Molly, în aşteptare, aproape temători. Arăta atât de vulnerabil şi disperat. Mânuţa lui era încleştată de a lui Nicky.

Apoi Molly observă ce scria pe tricoul lui: „Copil de închiriat. Ieftin". Intrigată, se uita şi la tricoul lui Nicky, de asemenea albastru, şi care purta cuvintele „Tată pentru o zi". Aproape a pufnit-o râsul. Era o nebunie. Şi tandru. Da, sigur, tandru.

– De unde l-ai luat? îl întrebă pe Nicky, ducându-şi o mână prin păr distrată, când observă că el îi admira aspectul.

– Nu ai citit ce scrie pe tricoul lui? L-am închiriat.

– Glumeşti! Haide, este prea devreme pentru asta. Nu poţi închiria un copil, Nicky, şi tu ştii asta. Hai, de unde l-ai luat?

Ca răspuns, Nicky i-a înmânat o mică pungă de plastic pe care o ţinea în mână. Când ea scotea tricoul albastru cu emblema „Mamă pentru o zi" el adăugă solemn:

– Regulile agenției. Nu-l putem avea decât dacă purtăm toată ziua tricourile. Pentru identificare, bineînțeles. Au reguli foarte stricte.

Acum Molly era uimită.

– Îl avem o zi? Unde îl ducem?

– La plajă.

– Plajă! spuse copilul cu vocea lui veselă și cristalină. Părea că prinsese viață când auzise cuvântul plajă, țopăind în pantofiorii micuți, cu un zâmbet larg pe față când se uita cu adorație la Nicky.

Molly era încântată când Nicky i-a făcut cu ochiul puștiului.

– A, da. Plajă este cuvântul preferat al lui Joey. Nu-i așa, Joey?

– Plajă, gânguri copilul.

– Joey, repetă Molly. Se îndrăgostea rapid de micuț. Îngenunche pentru a se uita de aproape la el, observând cât de des era părul lui blond, ce ochi imenși avea.

– Deci, îți place plaja, nu, Joey?

Acum puștiul reacționa timid, ascunzându-se după piciorul lui Nicky, studiind-o grav pe Molly din poziția lui de siguranță relativă. Ea se ridică pentru a nu-l speria.

– Este absolut adorabil, Nicky! Dar, hai, spune-mi de unde l-ai luat.

– Devine obositor, Mol. Știu că nu gândești clar dimineața, așa că îți spun din nou. L-am închiriat. Este de la agenția Rent-a-Child.

– Nicky!

– Hai, iubito. Am cheltuit o avere să-l închiriez și trebuie înapoiat după-amiază. Pune-ți tricoul, slipul, și să mergem. Spre plajă.

– Plajă! țipă Joey încântat, țopăind din nou.

Molly râse cu lacrimi. Situația era absurdă, dar totuși emoționantă.

– Nicky, nu putem merge, cu un copil închiriat pentru o zi, și tu știi asta. Trebuie să fie al cuiva. Trebuie să-mi spui cine este. Te cred în stare să-l fi răpit.

– La ce mi-ar folosi? întrebă el inocent.

– Poate ca să spui: „Nu am face o familie frumoasă?"

– Păi, nu am face?

– Nicky! Nu mai trage de timp şi mărturiseşte.

Era din ce în ce mai intrigată şi mai amuzată de situaţie, chiar dacă un gând supărător o chinuia: O avea copilul ceva de a face cu noaptea trecută şi cu acea misterioasă Irene?

– Hai, Molly; ori te porneşti, ori eu şi Joey mergem la plajă...

Nicky se opri zâmbind, căci Joey îl înghiontea nerăbdător.

– ...fără tine. Un lucru este sigur. Nu vei afla cine este, dacă rămâi aici.

Molly râse şi-şi scutură capul.

– Ştii ceva, ai dreptate.

Vorbele lui îi dăduseră soluţia. Pe lângă asta, era captivată, moartă de curiozitate. Trebuia să afle cine era Joey. Şi Irene. Îi zâmbi băieţelului, care se uita la ea în aşteptare.

– Am obligaţia morală să merg, pentru a veghea la bunăstarea copilului. Nu-i aşa?

– Într-adevăr, ai!

*

* *

Era senin, o dimineaţă de miercuri însorită, şi Nicky a condus spre Corona del Mar. Curând după ce au părăsit hotelul s-au oprit la un magazin, cumpărând gheaţă, băuturi răcoritoare, o geantă frigorifică, diverse bunătăţi şi loţiune de plajă. Apoi, pe drum, Molly încercă să-l cunoască pe Joey. Nicky refuză să-i spună al cui este copilul, şi Molly era hotărâtă să afle adevărul. Dar Joey era de foarte puţin ajutor investigaţiei ei.

– Unde locuieşti, Joey?

– Într-o casă.

– Care este numele tău de familie?

– Johnson.

– Care este numele tatălui tău?

– Tăticu'.

Molly s-a încruntat la Nicky care nu coopera, aşteptând să fie opriţi în orice moment de F.B.I. Apoi, deodată, Joey izbucni

în lacrimi. Părea zdrobit. Speriată, Molly luă copilul în brațe și încercă să-l calmeze, uitându-se înfuriată la fostul ei soț.

– Uite ce ai făcut, Nicholas Buchanan! Trebuie să încetezi cu această cruzime și să duci copilul acasă imediat. Uită-te la el, este nefericit!

– Zâmbește, Molly.

– Ce?

– Zâmbește. Plânge deoarce crede că ești supărată pe el.

– De ce? Ești nebun! Plânge deoarece a fost răpit de un nebun!

– Bine. Pariem?

Supărată, Molly zâmbi aproape rece. Imediat, băiețelul încetă să plângă.

– Vezi, Mol? Acum crede că îl placi. Ține-o tot așa. Fără sprâncene încruntate azi. Îi făcu cu ochiul. Regulile agenției. Hei, Joey, ești pregătit pentru plajă?

– Plajă! țipă Joey bătând din mânuțe în poala lui Molly, acum foarte bucuros.

Molly râse când Joey îi zâmbi timid, scoțând la iveală dinții albi, mărunți. Ea zâmbi tandru, și îi șterse o lacrimă de pe fețișoara dulce. Era uimitor...

La Corona del Mar, Nicky parcă mașina sub stânci, și au mers la un stand pentru a închiria o umbrelă. Erau puțini oameni în apă, dar Nicky l-a întrebat pe vânzător unde ar găsi un loc mai liniștit. Acesta arătă spre plajă.

– Este Little Corona, un golf lângă plajă. Dar ieșiți de acolo înainte de maree, ori veți rămâne prizonieri.

Au pornit spre plajă. Nicky căra geanta frigorifică sub un braț și umbrela strânsă pe un umăr, Molly îl ținea de mână pe Joey și ducea geanta de plajă, plină cu prosoape și alte obiecte personale, cu cealaltă mână.

– Cauți o ascunzătoare bună? îl dojeni Molly pe Nicky, atentă să-i zâmbească lui Joey pentru ca acesta să nu se supere. Sunt sigură că până la sfârșitul zilei, vom fi la închisoare.

Singura lui replică a fost un râs puternic. Complici, gândi Molly tristă. Era la fel de nebună ca și el.

Little Corona era nemaipomenită, un golf splendid, înconjurat de 200 de metri de stânci abrupte. Și era pustiu. Nicky

înfipse umbrela în nisip și Molly se așeză pe un prosop sub ea, mușcând dintr-un măr și privindu-i pe Nicky și Joey jucându-se în apă. În acest loc ferit se simțea cuprinsă de aceeași fantezie ca și în Disneyland. Lumea reală și toate conflictele din ea păreau inexistente. Se dedicase acestei zile, bucuriei, și distracției, uitând de problemele ei cu Nicky.

Îl văzu pe Nicky umflând o minge și jucându-se cu Joey, care alerga ca un cățeluș după minge. Nicky era atent cu copilul, nu îl lăsa să se îndepărteze mai mult de trei metri de el. Chiar dacă valurile erau înalte doar de câțiva centimetri.

După ce au obosit, Nicky l-a pus pe Joey pe umeri, și copilul chicoti încântător când ieșeau din apă. Arătau superb împreună, ca tată și fiu, se gândi Molly. O uimea această parte a lui Nicky, receptivitatea la nevoile lui Joey. În timpul mariajului lor nu discutaseră despre copii, decât pentru a decide să amâne discuția câțiva ani, când se vor cunoaște mai bine unul pe celălalt. Molly s-a temut întotdeauna, în secret că Nicky ar fi prea posesiv pentru a împărți copilul cu ea. Dar azi părea să demonstreze altceva. Într-adevăr, o uimise că Nicky știa că Joey izbucnise în plâns deoarece ea se încruntase. El era din multe puncte de vedere un bărbat receptiv și neobișnuit, se gândi ea. Ar fi minunat să aibă un copil cu el!

Încercă să alunge gândul, dar acesta refuza să plece. Într-adevăr, îi fierbea sângele când se gândea la dragostea pe care o făcuseră. Nicky era frumos. Cum ar arăta copilul? Un alt Joey, cu păr negru și ochi albaștri? Un copil cu spiritul și tandrețea lui Nicky. Ideea o umplea de bucurie.

Îi zâmbi lui Nicky când au ajuns lângă ea. Corpul lui era bronzat și magnific, strălucind de nisip și loțiune. Și el îi zâmbi, privirea lui oprindu-se pe formele ei aproape goale, apoi urcând și fixându-se în ochii ei. Era o privire impudică, dezinhibată, pe care numai îndrăgostiții o au. Ea aproape oftă. Atracția dintre ei în acel moment era explozivă.

Câteodată, lipsa atingerii era cel mai puternic afrodisiac.

– Gata pentru prânz? întrebă Nicky.

– Ești plin tot de nisip, îl dojeni ea.

– Atunci ia-l de pe mine.

Se uită la ea provocator, în timp ce se străduia să-și ascundă un zâmbet. O, Doamne, se gândi Molly, trebuia să aduci vorba despre asta, nu-i așa?

– Ei bine? o provocă el, fixând-o cu privirea.

Joey întrerupse momentul jenant, scuturându-se ca un cățel.

– Ajutor! strigă Molly când o umplu de nisip pe tot corpul. Se ridică în picioare și începu să-i scuture de nisip. Nu era o problemă să curețe nisipul de pe Joey, dar degetele o frigeau de fiecare dată când atingea mușchii puternici și fierbinți de pe spatele și picioarele lui Nicky.

I se părea o nerușinare să atingă coapsele lui Nicky. Iar Nicky n-o ajuta deloc, stătea nemișcat, cu brațele depărtate și cu o privire răutăcioasă în ochi.

Chiar când Molly crezu că a terminat, Joey se plânse brusc.

– Nicky are nisip pe biscuiți...

– Pe biscuiți? întrebă Molly, încercând să nu râdă. Ce este un biscuit?

Când Joey se apropie și plesni cu mânuța partea ce îl deranja, Nicky o tachină:

– Ghicește, iubito.

– Nicky are nisip...

Acum Joey arăta spre obiectul supărării lui, cu o privire indignată, cu sprâncenele micuțe încruntate.

– Da, da, înțeleg, spuse Molly repede. Se uită la partea din spate a slipului lui Nicky. Era bej, și nu observase de la început nisipul. Acum îl vedea. Cum îl vedea! Asemenea biscuiți! Reuși să scuture nisipul, dar degetele îi tremurau.

– Ești mulțumit acum? îl întrebă pe Joey cu un zâmbet.

– Nu, n-am terminat, spuse Nicky întorcându-se și trăgând-o pe Molly în brațele lui. Hei, Joey, scoate trei Coca-Cola, vrei, bătrâne?

– Trei? Joey se uită la Nicky în așteptare, ridicând patru degete.

Nicky ridică trei degete și băiețelul începu să scotocească prin lada frigorifică.

– Hei, iubito, Joey te-a fermecat, chicoti Nicky.

Mâinile lui puternice îi mângâiau coapsele, stomacul. I se tăie respirația când mâinile lui i-au atins sânii.

Părea că încremenise în acel loc, iar ochii ei s-au fixat în ochii lui tandri, amuzați, în timp ce degetele lui desfăceau încet nodul legat în față ce ținea sutienul. Nu și-a putut abține un țipăt când mâna lui a alunecat sub sutien, simțind nisipul rămas între sâni.

Se uita la el, pierdută, când degetele îndrăznețe i-au mângâiat curba unui sân. Plămânii îi erau plini de mirosul lui, corpul o ardea oriunde el o atingea. Degetele rătăcitoare au ajuns și mai adânc în sutien, atingând un sfârc deja tare. Ea gemu ușor, imediat mâna lui a lipit-o de el, coborând ferm pe spatele ei. Apoi, încet, și-a retras mâna din sutien și a legat nodul. Ea s-a cutremurat când degetele fierbinți i-au atins mijlocul și abia a reușit să se îndepărteze de el, convinsă că trupul ei era acoperit cu vizibile amprente fierbinți.

– Uite! exclamă Joey mândru. Stătea triumfător lângă răcitor, arătând spre cele trei Coca-Cola pe care le aliniase.

Au mâncat brânză, fructe și trei feluri de salată. Apoi, în timp ce Nicky împacheta resturile și punea la loc ce rămăsese, Joey o surprinse pe Molly culcându-se în poala ei și adormind imediat. Nicky li se alătură, așezându-se lângă Molly și cuprinzând-o după umeri. Ochii lor s-au întâlnit pe deasupra capului băiatului, și au împărtășit un zâmbet tandru. Ea se întoarse timid. Nu protestase la apropierea lui.

Nu voia să protesteze.

Pentru un timp, au ascultat zgomotul valurilor și au privit pescărușii scufundându-se după pește.

Din timp în timp se uitau la băiatul adormit. Văzând privirea adoratoare a lui Nicky, Molly își aminti cuvintele lui: „Gândește-te puțin și vei realiza că m-am schimbat". Oare era adevărat? O împiedica teama de a fi rănită din nou să vadă că poate el s-a schimbat, că ar exista o șansă pentru ei? Ideea îi provocă un val amețitor de speranță.

– Nicky, vreau să știi că îmi pare rău că am fost nesuferită ieri dup-amiază când ți-am trântit ușa în nas. Eram obosită și...

– Eu eram insistent, nu-i așa? o întrerupse el cu un zâmbet, surprinzând-o.

– Fără resentimente?

– Fără resentimente. O trase mai aproape. Știi, am o teorie despre motivele tale.

– Care au legătură cu dimineața de ieri, cred.

– Știi ce se spune, un măr pe zi e bun.

– Tu nu ești un măr, ești un sâmbure.

– Mulțumesc pentru compliment.

Brusc, el o sărută.

– Nu este cinstit, spuse ea câteva secunde mai târziu, cu o voce sugrumată, tremurândă. Nu te pot respinge fără să-l trezesc pe Joey.

El o apropie din nou, gura lui caldă șopti la un centimetru de a ei:

– De ce crezi că am închiriat copilul?

*
* *

Mai târziu, Nicky, întins pe plajă, se uită la Molly cum se juca cu Joey în apă.

Țipau și râdeau stropindu-se, și Nicky râse uitându-se la ei. Copilul fusese o idee grozavă. Inteligentă. Îi venea să-l fure de tot. Molly se purta nemaipomenit cu Joey, atentă să zâmbească toată ziua, astfel încât copilul să nu se supere. Era sensibil și adorabil, la fel ca Molly. Îi venea să...

O, da, să-i trimită mesaje de dragoste, silențioase, peste nisip.

O privi cum îl lua pe Joey în brațe, iar copilul își puse mâinile după gâtul ei și o ținea strâns. Deștept copil. Amândoi râdeau când își frecau nasurile ca eschimoșii.

Au venit spre el iar fața lui Molly s-a îmbujorat de fericire. Trupul ei înalt strălucea de loțiune, și sfârcurile sânilor erau tari, lipite de sutien.

Lui i se tăia respirația.

Spre apus, au construit un castel de nisip cu turle și multe camere. După aceea s-au așezat și s-au uitat îndelung la el, uimiți de ceea ce creaseră. Mareea a început, vântul s-a întețit. Priveliștea magnifică, roz cu auriu, le tăia respirația.

şi au urcat coasta în toată frumusețea ei, într-un moment de neuitat.

Au hotărât să plece înainte ca mareea să le strice visul. În maşină, Joey a adormit, iar Molly şi Nicky au fost tăcuți. Nici unul n-a vorbit despre cele două săptămâni sau despre ce se va întâmpla la sfârşitul lor. Nici unul dintre ei nu a vorbit despre plecarea ei. Amândoi ştiau că nu va pleca. Cel puțin nu acum.

CAPITOLUL IX

Misterul despre Joey s-a spulberat când Nicky a ajuns la o casă mare, în stil spaniol, în Villa Park. I.A. are Rent-a-Child? îi șopti Molly sarcastic lui Nicky. Încă îl ținea în brațe pe Joey.

Nicky chicoti dar nu răspunse și parcă mașina în fața casei. Molly se simți jenată pentru un moment: casa era pretențioasă și impozantă, iar ei trei erau plini de nisip și nespălați. Deși se schimbaseră în pantaloni scurți, pielea lor mirosea a nisip și loțiune de plajă, iar părul lui Molly, plin cu amândouă, era prins cam la întâmplare.

– Nu-mi vei spune cine sunt acești oameni? l-a întrebat pe Nicky, un pic îngrijorată.

Drept răspuns, Nicky coborî din mașină, veni pe partea ei și deschise ușa.

– Păcat că trebuie să-l trezim pe micuț.

L-a luat atent pe Joey în brațe, dar copilul s-a trezit imediat, uitându-se uimit în jur până și-a recunoscut casa. Cei trei s-au apropiat de ușă. Molly era impresionată de meticulozitatea cu care fusese tunsă peluza și de arbuștii tunși în figuri geometrice. Și-a apucat strâns geanta de plajă, și-a aranjat părul cât a putut de bine, în timp ce Nicky suna la ușă.

Câteva secunde mai târziu, ușa masivă de stejar s-a deschis.

– Nicky, bună! l-a întâmpinat o femeie drăguță, blondă, purtând un costum de culoare roz-pal, prins cu o curea bej cu oranj. Se potrivea perfect cu pereții și țigla casei, se gândi Molly.

Femeia se întoarse spre celălalt oaspete al ei.

– Tu trebuie să fii Molly, spuse ea cu căldură, întinzându-i mâna.

Molly dădu mâna cu ea, în timp ce Nicky spuse:

– Molly, ea este Irene Johnson, mama lui Joey.

Irene! Deci aceasta era misterioasa Irene, mama copilului cu care îşi petrecuseră ziua. Hmmm, se complică lucrurile, se gândi Molly.

Nicky îl puse pe Joey jos. Copilul se duse la mama lui, arătându-i o scoică mică pe care o ţinuse în mână tot drumul. Dar când Irene Johnson s-a uitat la fiul ei, s-a încruntat.

– O, Joey! Eşti murdar tot.

Copilul se uită perplex la picioarele lui, zâmbetul îi dispăruse, iar buza de jos îi tremură.

– Am fost la plajă toată ziua, spuse Nicky calm.

Acum Irene arăta şi mai necăjită şi cam jenată.

– Ştiu, Nicky. Dar Ted trebuie să apară în orice moment şi... O, este îngrozitor. Nici nu v-am invitat înăuntru.

– Nu-i nimic, spuse Molly repede. Suntem murdari şi sunt sigură că Nicky voia să ne întoarcem la hotel.

– Dar nu ţi-a spus Nicky că luaţi masa la noi? întrebă Irene.

– Sunt multe pe care Nicky nu mi le-a spus, răspunse Molly, uitându-se la fostul ei soţ. El părea imun la privirea ei supărată, şi arăta o falsă inocenţă. Deci de aceea o făcuse să-şi ia un schimb de haine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, intraţi, insistă Irene. Voi avea eu grijă de Joey, şi Molly, tu poţi folosi baia mea. Nicky, sper că nu te deranjează să faci un duş în cabana din spatele casei.

– Nici o problemă, Irene.

Irene l-a luat pe Joey în braţe şi l-a dus pe iarbă.

– Staţi să curăţ nisipul de pe el şi apoi intrăm.

Când Irene curăţa în grabă nisipul de pe Joey, Nicky o întrebă pe Molly:

– Nu te deranjează să rămânem, nu-i aşa?

– Unde am mai auzit refrenul ăsta? murmură ea, dându-şi ochii peste cap. Cine este Ted?

El zâmbi.

– Tatăl lui Joey, bineînţeles.

– Sunt uşurată să aud asta.

*
* *

– Vrei să spui că măscăriciul ăsta ți-a spus că l-a închiriat pe fiul nostru? râse Ted Johnson.

O oră mai târziu, Molly și Nicky, împreună cu Ted și Irene Johnson erau așezați în cabana de lemn, vorbind și bând *pina colada,* iar felinare de aramă atârnau deasupra capului lor. În spatele lor, curtea familiei Johnson era luxuriantă și pitorească, plină de plante tropicale luminate de lumini strategic plasate în jurul piscinei. Molly se simțea mai bine după baie. Purta pantaloni kaki și o bluză de bumbac corai; lângă ea Nicky arăta de asemenea proaspăt și relaxat în pantalonii de bumbac gri și în bluza de aceeași culoare.

– Așa este. Nicky a refuzat să-mi vorbească despre voi, le-a spus Molly, iar Ted a început să râdă și să-l tachineze pe Nicky. Molly știa acum că Nicky și Ted fuseseră prieteni când Nicky era la Universitatea din New York, că fostul ei soț petrecuse seara precedentă cu Irene și Ted, că Nicky se oferise să-l ia pe Joey cu ei deoarece Ted avea nevoie de Irene la birou, iar bona era bolnavă.

Irene și Ted păreau oameni cumsecade, deși între ei era o tensiune ascunsă pe care Molly o simțea dar n-o înțelegea. Ted era o versiune matură a lui Joey, blond, cu ochii căprui și bronzat. Se schimbase de costumul de oraș în pantaloni și un tricou verde, iar Molly observă că Joey, care se uita la televizor în camera alăturată, era îmbrăcat la fel, cu adidași miniaturali Nike, șosete de golf alb cu verde, pantaloni scurți albi și un tricou verde.

Văzând-o pe Molly zâmbind afectuos spre Joey, Irene spuse:

– Nu știu ce m-aș fi făcut azi dacă Nicky nu l-ar fi luat pe Joey. Suntem pe punctul de a încheia o afacere de milioane la birou, și nu îmi puteam lua liber.

Molly înțelesese deja din conversație că Ted lucra în domeniu imobiliar și că Irene îl ajuta pe cât posibil.

– Joey a fost un deliciu. Eu și Nicky ar trebui să vă mulțumim, îi spuse Molly gazdei.

O studie pe Irene; era blondă, drăguță, cu fața ovală și ochii albaștri captivanți. Îi plăcea această femeie, chiar dacă o cunoștea doar de puțin timp, și înțelegea prin ce trecea – slujba, un soț pretențios, un copil mic, o casă mare.

– De fapt, este o aventură interesantă prin ceea ce trecem noi acum, spuse Ted. Lângă East Covina este un magazin. Noi încercăm să punem părțile de acord asupra condițiilor, și nu este lucru ușor când este vorba despre investitori, vânzători, comercianți în același timp. Dar ne-am unit toți partenerii și investitorii și, dacă totul merge bine, o să fie o afacere profitabilă.

În timp ce Nicky îl întreba pe Ted despre această aventură, Molly se întoarse spre Irene. O prinse pe aceasta într-un moment nepotrivit. Fața ei era încordată, mâinile erau încleștate pe pahar atât de tare încât venele îi ieșeau în evidență pe pielea bronzată.

– Pot să te ajut cu cina, Irene?

– Nu, Molly, dacă vrei să-mi ții companie, cred că m-aș duce să-i dau de mâncare lui Joey.

Cele două femei au mers în camera alăturată, lăsându-i pe bărbați să vorbească despre afaceri imobiliare. Molly s-a jucat cu Joey de-a v-ați ascunselea în timp ce Irene încălzea mâncarea.

Irene strigă că masa lui Joey era gata, iar Molly a stat lângă el la bar pe când copilul mânca cu poftă fulgi de ovăz și fructe proaspete.

– Mă face să mă simt jenată, îi spuse Molly Irenei. Parcă nu i-am dar nimic de mâncare toată ziua.

– O, sunt sigură că i-ați dat. Așa mănâncă de obicei.

Se uită la vasul de ceramică, apoi se încruntă.

– O, nu!

– Ce s-a întâmplat?

Ce se putea întâmpla în această bucătărie miraculoasă, cu munți de provizii și spațiu enorm, și toate adaptările imaginabile, toate din oțel inoxidabil?

– Am uitat să scot friptura din congelator când am plecat dimineața, răspunse Irene supărată. Acum trebuie s-o dezgheț în cuptorul cu microunde. Ted va face o criză.

Molly se uită, uimită, cum Irene a scos friptura din congelator și a pus-o în cuptorul cu microunde. Apoi gazda a scos multe legume proaspete din congelator și le-a aliniat pe blatul barului, împreună cu ustensilele de bucătărie.

– Parcă ai pregăti instrumente pentru o operație, o tachină Molly. Doamne, n-am văzut niciodată o bucătărie așa impecabilă. Ești sigură că nu te pot ajuta?

Femeia blondă dădu din cap.

– M-ai ajutat destul cu Joey azi. A fost drăguț din partea lui Nicky să se ofere să stea cu Joey, probabil m-a văzut pălind ieri seară când a telefonat Rose să-mi spună despre virusul pe care l-a contactat. Sunt atâtea scrisori de scris la birou, iar telefonul sună continuu...

Vocea Irenei se pierdu, când continua să așeze legumele și tacâmurile pe blat.

– Uite. Sper că va fi mulțumit.

La privirea curioasă a lui Molly, explică:

– Ted vrea o masă perfectă azi, în onoarea voastră. Este încântat de prezența lui Nicky aici. Nu s-au văzut de când ne-am mutat aici. Este grozav pentru Ted, are nevoie de puțină relaxare. Se încruntă la cuptorul cu microunde. Acum, dacă s-ar dezgheța mai repede friptura asta.

– Ești gata, Irene?

Irene se întoarse cu o privire vinovată când Ted și Nicky au intrat în bucătărie.

– Trebuie să-ți spun, Ted, că am dezghețat friptura la cuptorul cu microunde, zise Irene cu privirea unei femei care a făcut praf un Porsche de 4 000 de dolari.

– O, la naiba! murmură Ted. Știi că strică gustul cărnii.

– Nu te îngrijora, Ted, bătrâne, Molly și cu mine suntem doi țărani, nu vom sesiza diferența, interveni Nicky, încercând să calmeze lucrurile.

Dar Ted se încrunta încă la soția lui.

– Sper că ai luat coniacul pe care-l vreau la sos?

– Da, Jacques Cardin, exact ce ai cerut.

– Mulțumesc Domnului pentru micile bucurii. Ted se întoarse spre blat. Să vedem... unde este muștarul Dijon?

Acum Irene nu se simțea în largul ei.

– Am scos muștar uscat...

– Care nu este muștar Dijon, și tu știi. S-a întors spre Nicky. Cine a mai auzit de friptură Diane, fără muștar Dijon?

– Eu sigur nu, Johnson, răspunse Nicky. Tonul lui era calm, dar cu o urmă de sarcasm, care semnala că nu era deloc încântat de purtarea prietenului său. Făcându-i cu ochiul Irenei, sugeră:

– De ce nu o ducem afară, s-o pedepsim?

Ignorând zeflemeaua lui Nicky, Ted gemu:

– La naiba, ăsta nu e praz, e ceapă verde.

– Este o diferență? întrebă Molly cu fața albă.

– Bineînțeles. Prazul are o aromă mai subtilă și mai delicată, replică Ted scurt.

– Țăran, îi șopti Nicky lui Molly, făcându-i cu ochiul pe ascuns.

– Ted, nu crezi că exagerezi...

Ted se întoarse cu fața la soția lui.

– Irene, doar încerc să prepar o masă decentă pentru oaspeții noștri. Te încurcă prea mult?

Irene clipea repede, maxilarele i se încleștaseră de supărare.

– Molly, ai vrea să ieșim puțin? întrebă printre dinții încleștați.

– Să ieșim?

– Da, la magazinul de legume.

– Bineînțeles.

Irene se aplecă și se uită la Joey.

– Vrei să vii, dulceață?

Băiețelul își scutură capul.

– Îl vreau pe Nicky.

În timp ce Irene își lua poșeta și cheile, Molly îl privea pe Nicky așezându-se la bar, lângă Joey.

– Ai terminat de mâncat, bătrâne? îl întrebă pe băiat.

Joey încuviință solemn.

– Mmmm... arată bine. Pot să gust?

Băiatul luă o lingură plină.

– Super. Mama ta este un bucătar excelent. Hai, Johnson, de ce nu punem o cană din asta în soteul de legume?

Molly și-a mușcat limba pentru a-și reține un zâmbet, când ea și Irene ieșeau pe ușă. Pe drum spre magazin, Irene era tăcută. Molly o studia atent. Deși era sigură că aveau aceeași vârstă, în jurul ochilor Irenei erau riduri adânci. De câteva ori pe drumul spre magazin, Irene părea că voia să-i spună ceva lui Molly, dar s-a abținut. În sfârșit, când au pornit spre casă, cu cumpărăturile făcute, Irene vorbi, cuvintele părând să evadeze din ea.

– Molly, trebuie să-l scuzi pe Ted. Se poartă ca o pacoste în seara asta.

– O, te rog, nu trebuie...

– Ba da. Nu este cinstit față de tine și de Nicky. Și partea tristă este că, uneori și eu mă port la fel.

Irene își mușcă buza, întorcând Cadillacul în întuneric, pe un bulevard mărginit de copaci. Trase aer în piept și continuă:

– Este tracasat de multe lucruri, și eu la fel. Ted a pornit afacerea imobiliară acum șase ani și lucrurile au mers grozav un timp, dar recesiunea ne-a lovit și pe noi ca pe toți ceilalți. Nu ți-ai da seama după toate astea... Făcu un gest evaziv arătând mașina... Cât de aproape de fundul sacului suntem. Dacă afacerea aceasta nu iese, nu știu ce ne vom face. De aceea petrec fiecare minut liber la birou ajutându-l pe Ted, încercând să reduc cheltuielile pentru secretare. Dar e greu, să petreci împreună douăzeci și patru de ore nu este un lucru prielnic pentru o căsătorie. Molly era tăcută, gândindu-se la afirmațiile Irenei. Cu două nopți înainte, Nicky îi propusese să i se alăture în afaceri. Dacă ar face-o, ar ajunge ca Ted și Irene?

– Îmi pare rău, Irene, reuși să spună.

– Hei, n-ar trebui să-mi vărs necazul pe tine, se scuză Irene, încercând să ia o expresie veselă.

– Nu este o problemă, o asigură Molly.

– Apropo, Nicky a vorbit puțin despre voi ieri seară.

– O?

– Mi-a spus de divorț, și despre ce înseamnă această vacanță pentru voi.

– Înțeleg.

Irene se uită la Molly, ezitând.

– Sper că nu crezi că mă amestec, Molly, dar dă-i lui Nicky o șansă. Văd că voi aveți o relație care merită păstrată. Poți ști asta după ochi, după cum se privesc două persoane. Eu și Ted, înainte... Oricum, Molly, te rog, gândește-te. Nicky este dulce și sensibil.

Vorbele o impresionară pe Molly, și răspunse emoționată:

– Da, știu.

Irene părea că înțelegea starea lui Molly.

– Molly, te-ar deranja un sfat?

– Nu, deloc.

Ochii Irenei scânteiară și ea vorbi resemnată.

– Să nu lăsați disprețul să intervină între voi. Purtați-vă cu tandrețe unul cu celălalt. Se pare că dacă respectul dispare dintr-o căsnicie, nu mai rămâne nimic.

– O, Irene...

– Noi nu eram așa, continuă aceasta tremurând. Când ne-am căsătorit eram atât de îndrăgostiți și ne purtam atât de frumos unul cu celălalt. Trebuia să-l fi văzut pe Ted când s-a născut Joey. Știi, a plâns. Amândoi am plâns în sala de naștere.

Irene parcă mașina și opri motorul. Pentru un moment, cele două femei au stat în întuneric, într-o tăcere apăsătoare. Molly încerca să găsească ceva cu care s-o consoleze pe prietena ei. În sfârșit, glumi:

– A plâns și Joey?

Era genul de remarcă pe care Nicky o făcea pentru a o scoate pe ea dintr-un moment dificil.

– Poftim?

– A plâns și Joey în sala de naștere?

Irene râse și tensiunea se risipi.

– Sigur că a plâns. Urla ca un leu.

Molly își puse o mână pe brațul Irenei.

– Mulțumesc pentru sfat. Și nu uita că și tu și Ted aveți multe pentru care merită să luptați.

Irene zâmbi, încuviințând recunoscătoare.

Cina a fost nemaipomenită – friptură Diane cu sote de legume, și clătite ca desert. Cei patru stăteau în salonul mare, luminat cu lumânări, cu mobilă masivă.

Nicky și Ted recuperau timpul pierdut, depănând amintiri. Ted părea mult mai uman acum, deși vorbea cam tare după câteva pahare de băutură. Când gazda turna în pahare coniac, remarcă:

– Hei! Am o idee. De ce n-am merge la Big Bear în weekend?

– Big Bear? întrebă Molly.

– Eu și Ted avem o cabană la Lacul Big Bear, în munți, la vreo douăzeci de kilometri nord de aici, explică Irene. Îi zâmbi soțului ei. O, iubitule, ar fi grozav. Crezi că vom reuși?

– De ce nu? spuse Ted, jovial.

– Folosim cabana pentru întâlniri cu clienții, spuse Irene. Ar fi grozav să mergem acolo doar pentru a ne distra.

– Pare o idee grozavă, spuse Nicky. Ce zici, Mol?

Molly se uită la Nicky cu admirație. Pentru el era foarte ușor, și natural, să plece pe nepregătite. Dar nu dorea să o forțeze.

– Sună plăcut, murmură ea. Abia aștept să văd munții. Dar știu și eu... mătușa Harriet...

– O luăm și pe ea, insistă Ted generos. Așa ar avea și fiul nostru o parteneră. Nu vrei să se simtă Joey ca a cincea roată de la căruță, nu-i așa?

Molly râse la gluma lui Ted. Bărbatul avea și ceva calități.

– O, dragă, sunt atât de încântată, îi spuse Irene soțului ei. Chiar ai nevoie de odihnă.

„Dar tu, Irene?" se întrebă Molly.

Chiar atunci, Joey, somnoros, intră în cameră în pijama, uitându-se sașiu în lumina lumânărilor.

– Nu pot să dorm, mama, mormăi el.

Imediat starea lui Ted trecu spre iritare.

– Irene, nu-l poți ține adormit măcar cât mâncăm?

Irene se întoarse pentru a se încrunta la soțul ei, și Molly o aprobă. Remarca era nedreaptă, iar pentru Irene era probabil ultima picătură.

Înainte de a-i putea răspunde, Nicky interveni:

– Hei, Johnson, liniștește-te, vrei? Dacă este cineva vinovat, suntem eu și Molly, deoarece l-am obosit. Se întoarse spre băiat. Hei, Joey, ce spui de o poveste?

– Sigur! strigă Joey vesel.

Nicky se ridică şi-l luă pe băiat în braţe.

– Scuzaţi-ne...

Ted şi Irene erau tăcuţi, uitându-se unul la altul. Nicky ridică din umeri şi ieşi cu Joey din cameră.

Irene îi şuieră soţului ei:

– Este vina mea că nu doarme? Copilul are şi tată, ştii, şi vorbeşti cam tare, Ted.

– Acum mă învinuieşti pe mine? izbucni Ted. Nu eşti nici tu în cea mai bună formă azi. Scrisorile pe care le-ai scris erau pline de greşeli. Presupun că dacă voiam o secretară, ar fi trebuit să angajez o profesionistă de la început.

Molly se făcu mică văzându-i pe cei doi cum se atacau. Detesta să fie de faţă la această ceartă, dar ştia că dacă ar pleca ar atrage atenţia asupra ei. Ochii Irenei erau plini de lacrimi când răspundea atacurilor lui Ted.

– Iar eu presupun că dacă voiam un soţ, trebuia să mă fi căsătorit cu o fiinţă umană.

Înăbuşindu-şi un suspin, Irene se ridică cu greu în picioare şi ieşi din cameră cu o tavă de friptură. Ted şi Molly stăteau într-o tăcere jenantă. În sfârşit, Ted se ridică şi puse o sticlă de coniac lângă masa lui Molly.

– Uite, Molly, serveşte-te cu nişte coniac, spuse calm, înainte de a ieşi din cameră.

Molly trase aer adânc în piept şi luă o gură de coniac. Din păcate, auzea încă vocile lui Irene şi Ted răzbătând din bucătărie prin uşile întredeschise.

– Iubito, îmi pare rău. M-am purtat ca un ticălos în seara asta. Nu ştiu ce am.

– Trebuie să înţelegi, Ted, că m-am grăbit cu scrisorile ca să ajung acasă şi să pregătesc cina. Voiam să fac impresie bună...

– O, la naiba, am fost un idiot, nu-i aşa? La naiba cu scrisorile! La naiba cu cina! Sunt îngrijorat de ceea ce îţi fac. Mă poţi ierta? Dacă te pierd, iubito, nu ştiu ce mă fac.

Remarca fu urmată de tăcere, iar Molly, simţindu-se ca un detectiv, se ridică în picioare. Părăsi camera, cu intenţia de a-i

găsi pe Nicky și pe Joey. Dar în hol, Molly îi văzu pe Ted și Irene îmbrățișați lângă un birou, Irene încă zguduită de suspine.

Molly se întoarse și porni de-a lungul holului, încercând să-și înghită nodul din gât. Îi găsi pe Joey și Nicky în primul dormitor. Inima i se topi – cei doi erau întinși pe patul-vapor al lui Joey și Nicky îi citea „Frumoasa și Bestia", deși băiatul era adormit.

– Și Frumoasa a realizat că Bestia nu era deloc o bestie ci prințul pe care-l așteptase. Înțelesese asta deoarece îl judecase după suflet și atât".

Nicky s-a uitat în sus și ochii lor s-au întâlnit, într-o privire plină de înțelegere. Lui Molly i se tăie respirația. Deodată se simțea de parcă nu-i mai văzuse ochii până atunci, atât de strălucitori, atât de frumoși, plini de tandrețe.

Genunchii i s-au înmuiat.

– Cred că este momentul să plecăm.

*
* *

Erau tăcuți pe drumul spre hotel, dar când Nicky a rugat-o pe Molly să bea ceva cu el la o terasă, înainte de culcare, ea a acceptat. Au stat tăcuți în aerul răcoros al nopții, sorbind coniac, uitându-se la luminile din port. Amândoi erau neliniștiți, gândindu-se la Joey și la seara cu Johnson-ii. Nicky sparse tăcerea.

– Știi, Ted și Irene nu știu ce norocoși sunt. Dacă am fi noi părinții lui Joey, nu ne-am purta așa, nu?

Se uită la el mirată, și fu uimită să vadă lacrimi în ochii lui.

– Nu, Nicky. Nu ne-am purta așa.

Cuvintele o înecau, emoționată de lacrimile din ochii lui; și totuși sinceritatea o îndemna să-i spună că nu era sigură.

– Dar... începu ea.

– Da?

– Nu știu, Nicky. Se pare că toate cuplurile încep cu atâtea visuri și apoi, uite ce se întâmplă.

Nicky înțelese imediat și continuă:

– Molly, noi nu suntem ca Irene și Ted. Dacă mariajul lor nu merge, nu înseamnă că noi nu putem încerca din nou. Ted a fost mereu un perfecționist.

– Crezi că lucrurile ar fi diferite pentru noi, dacă ne-am implica amândoi în afacerile tale?

Remarca s-a soldat cu un moment de tăcere. În final, Molly întrebă:

– Molly, ce ți s-a întâmplat în seara asta? Parcă deodată suntem doi străini. Și eram atât de apropiați azi pe plajă. Ai simțit și tu, nu-i așa?

– Da, am simțit și eu, dar...

Se uită la el neajutorată, fața ei trădându-i conflictul interior.

– Ziua de azi a fost ca un vis, o fantezie, dar bănuiesc că seara m-a readus cu picioarele pe pământ. Trebuie să înfruntăm realitatea, Nicky.

Ochii lui erau triști când i-a răspuns:

– Realitatea este cum o facem noi, iubito.

Ea își mușcă buza de jos.

– Nu sunt sigură... S-a uitat la el, apoi a închis ochii pentru a nu vedea suferința din ochii lui... Că vom reuși.

O strânse de mână cu atâta putere încât ea deschise brusc ochii.

– De ce nu continuăm conversația asta sus? sugeră el cu voce joasă.

– Nicky, nu cred că am...

– Aș vrea să te aud spunându-mi asta când facem dragoste, continuă el crud. Spune că nu vom reuși când sunt în tine, Molly. Spune, o provocă el cu ochii înnebuniți de emoție.

Înăbușindu-și un suspin, și-a smuls mâna din a lui și s-a ridicat.

– Cred că cel mai bine ar fi să urc acum, i-a spus, vocea ei străină și obosită, chiar pentru propriile sale urechi.

El s-a ridicat, a scos portofelul și a pus o bancnotă pe masă.

– Te duc eu sus.

Văzându-i privirea suspicioasă, a adăugat:

– Nu te îngrijora, Mol, nu voi dărâma ușa în seara asta.

Au urcat în lift în tăcere absolută; Nicky a escortat-o până la ușă. Nu voia să-și spună noapte bună supărați... Când el a luat cheia din mâna ei și a băgat-o în broască, ea și-a înghițit mândria și a spus:

– Nicky, am fost nesuferită jos și îmi pare rău. Ai dreptate, n-ar trebui să te învinovățesc pentru problemele lui Ted și Irene. Doar că... presupun că sunt confuză acum.

El o privi drept în ochi.

– O.K. Înțeleg asta.

Îi atinse buzele cu degetul, provocând o furtună în ea, și-i șopti răgușit:

– De ce nu mă lași să intru, Molly?

Ea se dădu înapoi, inima bătându-i puternic.

– A fost o zi lungă, Nicky.

El o urmă, o luă în brațe, privind-o fix. O sărută și, ca de obicei, pe Molly o trecură fiori. Gustul de coniac al gurii lui era erotic și cald. Apoi, buzele lui au zăbovit lângă ale ei, și respirația lui cădea fierbinte pe gura ei. Ochii lui erau în flăcări.

– Nu crezi că am rezolva, am pune capăt confuziei? o întrebă el tandru.

Uitându-se la el, Molly nu putu răspunde.

El s-a încruntat, flăcările din ochii lui devenind scântei de frustrare.

– Noapte bună, Molly.

I-a dat drumul, apoi s-a întors rapid și a plecat.

Câteva momente mai târziu, în camera ei și îmbrăcată în pijama, Molly se simțea prizonieră. Se simțea mizerabil, copleșită de sentimente contradictorii. Inconștient, merse spre draperii și le deschise, pentru a lua o gură de aer proaspăt; realiză că se simțea dezamăgită că Nicky nu era pe balcon. Ai pățit-o rău, fetițo, s-a dojenit.

Stând lângă balustradă, în lumina lunii, s-a uitat la balconul lui. Luminile erau încă aprinse. Era și el singur și frământat? Se purtase atât de frumos azi. Văzuse o calitate a lui despre care nu știa că există. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui cu buzele pe obrajii lui Joey. Își aminti cuvintele Irenei: „Este dulce și sensibil". Și-l aminti citindu-i povestea lui Joey.

Și îl iubea și mai mult, pentru sufletul lui. Doamne, cât îl iubea, mai mult ca niciodată. Stătea tremurând, dragostea făcând-o febrilă, eliminând orice altceva – teama, furia, suferința. În acel moment știa doar că îl iubea și voia să fie cu el.

Încerca să nu se mai gândească la asta dar nu putea, era posedată... obsedată... Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, luă o sticlă cu loțiune de plajă și ieși pe ușă îndreptându-se direct spre camera lui. Bătu la ușa lui înainte de a-și da seama ce face.

– Da?

Realitatea se prăbuși asupra ei când el deschise ușa. Era încă îmbrăcat, cu ochelarii de citit pe ochi, și Walt Street Journal în mână. S-a uitat la ea, îmbrăcată în halat de baie, cu curiozitate și tandrețe.

– Nu poți dormi, Mol?

– Eu... am găsit loțiunea ta de plajă și m-am gândit... M-am gândit că te întrebi unde este. Era penibilă.

El nu era convins.

– Îmi aduci loțiunea de plajă? La zece noaptea?

Își frecă gânditor maxilarul și ochii lui gri străluceau amuzați.

– A, da, cred că am citit undeva că cele mai periculoase raze ale soarelui apar între zece noaptea și miezul nopții.

Ea se simțea complet distrusă, roșie din cap până-n picioare. Îi întinse sticla.

– Uite. Ia naibii asta odată!

– Cred... Cred că nu mă pricep să sar din balcon în balcon.

Vocea îi pieri iar privirea i se îndreptă spre podea.

Deodată fu trasă în cameră. Sticla cu loțiune căzu pe podea, ziarul, la fel, iar ea fu lipită de ușa închisă și sărutată apăsat. Mâna lui alunecă cu precizie pe halatul pufos și ea simți că înnebunește.

– Nicky, o, o, Nicky...

– Cred că am vorbit destul pentru o noapte, doamnă.

A dus-o în pat. Era sălbatic și dezinhibat. Erau înfometați unul după celălalt, complet pregătiți, și nu aveau nevoie de altceva. Halatul ei și cămașa de noapte au fost înlăturate în câteva secunde, și el o pătrunse înainte de a fi complet dezbrăcat,

chiar când ea trăgea frenetic de cămașa lui, făcând nasturii să zboare prin cameră. Intră în ea cu un ritm amețitor; ea suspina, sărutându-l disperată. Era atât de minunat, nu puteau auzi valurile de bătăile inimii lor, de respirațiile întretăiate. Simțurile lor se ascuțeau, ajunseră la exacerbare, până ce toate senzațiile au devenit un suspin extatic de împlinire totală.

După aceea au stat unul lângă celălalt, uimiți și extaziați de ceea ce se întâmplase.

– Vezi ce se întâmplă când încerci să stai departe de mine? o tachină el. Dar vocea îi tremura când vorbea. Sunt curios, Molly, ce te-a făcut să te răzgândești?

– În legătură cu ce?

– Cu noaptea asta. Era prudent, nu întreba de viitor. Copilul te-a făcut să te răzgândești?

– Nu. Cineva cu douăzeci și cinci de ani mai mare.

El râse, jucându-se cu o șuviță din părul ei arămiu.

– Știi, a fost pur și simplu incredibil, dar se pare că am sărit niște etape – știi tu – preludiu, mângâieri...

Ea suspină fericită.

– Vorbești pentru tine, domnule. Eu n-am pierdut nimic.

Zâmbetul lui era lasciv.

– Dacă nu te superi, Molly, cred că mai bine am lua-o de la început, doar pentru exerciții, știi tu, preludiu, mângâieri.

– Bine. Doar dacă nu uiți ce este între ele.

El râse din inimă și o trase peste el.

– Doamnă, nu te voi lăsa niciodată să uiți ce este între.

CAPITOLUL X

Dimineața următoare, când Molly ieși din baia lui Nicky înfășurată cu un prosop, îl găsi lângă masă, vorbind la telefon, cu picioarele, în papuci maron, cocoțate pe un taburet din apropiere.

– Sigur, Ted, nu este nici o problemă. Am instrucțiunile la îndemână. Și spui că vom găsi cheia sub lopata de zăpadă din magazie? Grozav. Și mulțumesc încă o dată pentru cină.

Închise telefonul, o zări și se ridică, ochii lor întâlnindu-se. Nicky arăta nemaipomenit în această dimineață. Făcuse jogging, duș, și se îmbrăcase înainte ca Molly să se trezească, și se simțea în dezavantaj în prosopul mic.

– Ei, ești o bucurie pentru ochii triști, spuse el dintr-o suflare, adăugând un fluierat. Ți-a plăcut baia, Mol?

– Sigur, a fost grozav, spuse ea.

– Și nu m-ai lăsat să vin cu tine, o certă el.

– Tu făcuseși deja duș.

– Și după ce am fost foarte drăguț și nu te-am scos din pat la 6 dimineața, să alergi cu mine.

Ea nu se putu abține.

– Bănuiesc că te-ai gândit că am făcut destule exerciții noaptea trecută.

El zâmbi larg.

– De fapt, planific să te mențin în formă, toată vacanța. Acum vino aici. Nu ne-am spus „bună dimineața" cum trebuie.

Dar ea nu se mișcă, preocupată de conversația de la telefon pe care o auzise mai devreme.

– Nicky, cu Ted ai vorbit la telefon? N-am vrut să trag cu urechea, dar a rămas cum am stabilit pentru weekend?

– Sigur, răspunse el suspect de nepăsător. Tu și cu mine mergem la cabană mâine dimineață. Ted a vrut să ne spună unde este cheia. Privirea lui s-a mutat posesivă pe trupul ei aproape gol, întunecându-se de pasiune. Acum nu mai trage de timp, femeie, și vino aici.

Ea s-a conformat, privindu-l cum zâmbea larg când ea își strângea și mai tare prosopul deasupra sânilor. El o trase în brațele lui, sărutând-o cu zgomot. Ea se ținea de prosop, deși prefera să se țină de el iar mirosul coloniei lui, căldura corpului lui îi învăluiau simțurile.

El gemu, apo se așeză brusc, trăgând-o peste el pe fotoliu. O sărută mai adânc, limba lui penetrându-i gura într-o imitație nerușinată a unui act mult mai intim. Ea era tensionată puțin, dar el o trase și mai aproape. Inima ei începu să bată nebunește. Era totul atât de... atât de nerușinat, de indecent...

– Bună dimineața, Mol, murmură el seducător, sărutându-i vârful nasului.

– Nicky, spuse ea abia respirând, trebuie să merg la mine în cameră să-mi iau hainele...

– Sigur, iubito, imediat ce mă satur de tine. Dinții lui îi mușcau ușor gâtul, făcând-o să tremure vizibil. Mergem amândoi să-ți luăm hainele.

Ei i se tăie respirația când el trase prosopul pe care ea îl ține cât de bine putea. El chicoti, departe de a fi descurajat, și degetele lui îndrăznețe se plimbau între coapsele ei, mângâind-o provocator.

Cu un efort de voință, ea s-a ridicat și și-a pus cămașa de noapte și halatul. Tăcerea dintre ei era îngrozitoare. Când, în sfârșit, ochii ei vinovați s-au întâlnit cu ai lui, ea spuse în grabă:

– Nicky, eu chiar vreau să mă întorc în camera mea și să mă apuc de treabă. Trebuie să fac niște cumpărături pentru plecarea la munte și, dacă nu te superi, aș vrea să trec pe la mătușa Lou mai târziu, să vedem dacă o putem scoate pe mătușa Harriet din ghearele ei.

– Sigur, cum spui tu, răspunse el liniștit. Bine, nu mă lăsa să te reții, Molly, adăugă cu o față lungă și cu vocea răgușită. Oricât mi-ar plăcea.

Ea zâmbi nervos, jucându-se cu cordonul halatului ei.

– Vrei... vrei, te rog, să verifici holul pentru a fi siguri?

– Că este liber și te poți strecura înapoi în camera ta? Bineînțeles, iubito.

A crăpat ușa și s-a uitat repede pe hol, apoi s-a întors spre ea, ținând ușa deschisă la perete.

– Ești în siguranță, Molly. Deocamdată.

*
* *

Molly făcu cumpărături toată dimineața, în timp ce Nicky a dat telefoane la New York pentru a vedea cum merg afacerile. În acea după-amiază, au mers la casa mătușii Lou pentru a vedea ce face Harriet. Molly n-a sunat înainte să plece spre ele, deși nu era prea politicos, dar nu intenționa să le pună în gardă pe cele două femei.

Molly era tăcută când au ajuns în Anaheim. În sfârșit, Nicky întrebă:

– Te-am luat prea tare, azi-dimineață, Molly?

Ea se uită la el dezarmată.

– Nu, presupun că nu, având în vedere comportamentul meu de ieri seară.

– Regreți acum?

– Nu, nu regret.

Putea simți cum i se urca sângele în obraji, și mândria o împingea să-și nege sentimentele, dar realiză că îi datorează sinceritate.

– A fost minunat, spuse ea aproape sufocată. Doar că sunt derutată. Câteodată cred că există speranță pentru noi, apoi alteori... Nu sunt pregătită să mă mut cu tine. Nu pot suporta consecințele.

– Înțeleg. Adică nu poți să te recăsătorești cu mine.

Era suferință în vocea lui, și a rănit-o profund. Gesticula neajutorată.

– Nicky, te rog, înțelege că detest să fiu atât de nehotărâtă. Nu este cinstit față de tine.

Au intrat pe strada mătușii Lou.

– Doamnă, îmi încerc norocul, a asigurat-o el. Și nu te detesta, nu meriți asta și nu rezolvi nimic.

Când au sunat la ușă nu le-a răspuns nimeni, deși erau două mașini parcate pe alee. Molly și Nicky s-au apropiat pentru a vedea mai bine mașinile.

– Ar trebui să fie cineva acasă, murmură Nicky.

Molly se uita la mașini. Una era un Oldsmobile galben-pal, care probabil aparținea mătușii Lou. Cealaltă mașină era foarte interesantă – un Jaguar superb, cu un abțibild pe care scria „Mă omor după bikini". Mașinile arătau total discordante cu aleea unei fete bătrâne ipohondre. Molly și Nicky se uitau uimiți unul la altul și tocmai se pregăteau să plece. Au fost opriți de sunetul de apă și râs zgomotos ce venea din curtea din spate.

– Părea mătușa Harriet, murmură Molly.

Din păcate nu putea vedea nimic din cauza gardului înalt, dar Nicky strigă:

– Este cineva acasă?

– O, sunt copiii!

De data aceasta Molly recunoscu vocea mătușii Lou.

– Hei, copii, veniți aici! strigă aceasta. Poarta este încuiată dar puteți veni prin casă. Cheia este sub tufișul din față.

– Bine, mătușă Lou. Suntem acolo într-un minut! strigă Nicky.

Ridică din umeri și amândoi se îndreptară spre casă.

– Care naiba o fi tufișul? întrebă el.

– Cred că acesta, răspunse Molly, arătând spre un arbust de mărime medie, cu ciorchini de flori roz. Își netezi cutele șortului alb și-și aranjă bluza, cât Nicky lua cheia.

Când o găsi, descuie ușa. Apoi o luă de mână pe Molly și intrară în casă. Molly rămase împietrită de priveliștea care îi aștepta pe terasă. Sub umbrar, încadrat de viță-de-vie, era o cadă mare cu apă caldă și în ea erau Harriet, Lou și doi domni necunoscuți, dintre care unul era chel ca Yul Brynner! Toți purtau costume de baie și aveau în mână pahare cu Martini. Harriet și Lou aveau pălării de paie cu flori miniaturale de mătase.

– Bună, copii, i-a întâmpinat Lou veselă. Veniți să faceți cunoștință cu frații Baxter.

Molly înaintă, cu fața albă ca varul.

– Bună, mătușă Harriet, murmură împietrită.

– Bună, dragă, răspunse Harriet, privind bulele de aer ce-i ieșeau printre degete. Ați venit la timp. Tocmai îi vorbeam lui Walter despre voi.

– Walter? bolborosi Molly.

Harriet arătă spre domnul cu păr alb care zâmbea spre ei și care stătea suspect de aproape de ea, purta ochelari și încă ceva.

– Da, Walter Baxter. Arătă spre bărbatul chel care stătea aproape de cumnata ei. El este Ed. Ne-am cunoscut la Disneyland – din întâmplare, bineînțeles. Știi ce lungi sunt cozile acolo. Băieți, aceștia sunt nepoata mea, Molly Buchanan, și soțul ei, Nicky.

– Fost soț, o corectă Molly, dar nimeni nu auzi, preocupați de a face cunoștință. Vă rog, nu vă ridicați, le spuse fraților Baxter, în timp ce ea se prăbușea pe banca de lemn care înconjura cada. Șocul inițial era urmat și înlocuit de priceperea lucrurilor și dezgust.

– Copii, trebuie să vă puneți costume de baie și să veniți lângă noi, îi îndemnă Lou. Sunt sigură că am niște costume de baie în camera de oaspeți.

Ce convenabil, se gândi Molly. Dar răspunse rece:

– Nu, mulțumesc, nu putem rămâne. În plus, se simți obligată să adauge uitându-se revoltată la mătușa ei, este cam încinsă atmosfera aici.

Deși Molly se aștepta ca bătrânii să fie jenați, toți patru izbucniră în râs. S-a uitat la Nicky, dar nici el nu i-a fost de ajutor, fiindcă stătea lângă ea pe bancă și abia se abținea să nu râdă. Dintr-o dată o rafală de vânt i-a fluturat frunzele de viță pe față. Indignată din ce în ce mai tare, s-a uitat la grădină. Nu văzuse niciodată atâtea flori – crini, petunii, clopoței, și o imensă suprafață cu trandafiri. Într-adevăr, toată curtea arăta ca o barcă din Parada Florilor, iar gazda lor, așa-zis hipersensibilă, nici nu strănuta.

Molly îndepărtă frunzele de viță și se întoarse spre Lou.

– Cum te mai simți cu alergiile, mătușă Lou?

– O, mult, mult mai bine, dragă, răspunse Lou cu o strălucire în ochii verzi.

– Nu din cauza florilor aveai probleme, mătușă Lou? Știi, alergiile acelea chinuitoare.

– Da, de fapt, chiar de la ele, dragă, răspunse Lou calmă. Dar știi, ginul face minuni.

– Ginul?

Molly auzi un râs înăbușit și se uită la Nicky, care încerca să-și ascundă zâmbetul.

– Da, dragă, Ed a sugerat...

Lou se uită cu adorație la prietenul ei chel, când acesta îi făcu cu ochiul zâmbind.

– Știi, Ed și cu mine am fost la aceeași universitate și nu ne-am întâlnit niciodată. El a fost la seral, înțelegeți?

– O? Ce ați studiat? îl întrebă Molly pe bărbatul cel chel, cu o politețe forțată.

– Limbi romanice, replică el cu un zâmbet. *Prendrez-vous quelque chose avec moi ce soir, ma belle?* intonă cu o voce care l-ar fi umilit pe Maurice Chevalier.

– Ce înseamnă? întrebă Molly.

– Înseamnă „Vreți să bem ceva împreună la Top Hat Bar an Grill, frumoasă doamnă?" traduse liber Ed Baxter, cu un zâmbet larg.

Toți patru bătrânii izbucniră în râs. Molly se întoarse spre mătușa ei.

– Mătușă Harriet, Nicky și eu am venit să te luăm. Am cinat cu niște vechi prieteni de-ai lui Nicky aseară și am fost toți invitați în acest weekend la cabana lor din munți. Vrei să vii, nu-i așa?

– O, sună încântător, dragă, dar mă tem că nu se poate, deoarece eu și Lou avem alte planuri. S-a uitat la Walter Baxter și Ed, apoi din nou la nepoata ei. Frații Baxter ne-au invitat la Biblioteca Hntington mâine. Și în acest weekend plecăm în Catalina cu barca lui Walter. Apoi adăugă veselă: Dar voi, copii, duceți-vă și distrați-vă.

Molly era uimită și-i venea să-l sugrume pe Nicky care încă încerca să-și ascundă amuzamentul.

– Mătușa Harriet, eu... eu contam pe tine, o rugă Molly.

– O, prostii! Ce treabă aveți voi, copii, cu o bătrână ca mine? Voi vreți să urcați pe munte, să pescuiți, să vă urcați în copaci și altele, iar eu nu sunt în stare de asemenea prostii. Acum duceți-vă și distrați-vă. Noi ne putem vizita destul în New York.

Louise își scoase pălăria și ieși din cadă purtând un costum de baie înflorat. Arăta foarte bine pentru o femeie trecută de șaizeci, observă Molly, iar sclipirea din ochii lui Ed Baxter confirmă.

– Dacă nu vă pot convinge să intrați și voi, pot măcar să vă prepar o băutură? întrebă Lou grațios, luând un prosop și un pahar gol de pe bancă.

– Nu, nu, trebuie să plecăm, murmură Molly aproape bosumflată, îndepărtând, din nou, frunzele de viță.

– Da, trebuie să plecăm, confirmă Nicky zâmbind.

– Atunci vă conduc, spuse Lou resemnată. Păcat că nu puteți rămâne.

Nicky și Molly și-au luat la revedere de la frații Baxter. Molly s-a aplecat sub borul pălăriei lui Harriet și a sărutat-o pe frunte.

– Ai grijă de tine, mătușă Harriet.

– Și tu, dragă. Sună-mă când vă întoarceți de la munte.

– Sigur.

În casă, Lou s-a oprit pentru a lăsa paharul în bucătărie.

– Nu vă răzgândiți în privința băuturilor? a întrebat. Acum, unde am pus cealaltă sticlă de gin? S-a îndreptat spre dulapul din colț. Sigur am niște apă tonică, dacă nu vreți Martini.

Deschise ușa de la dulăpior, iar lui Molly i se tăie respirația când văzu o mulțime de sticle.

– Mulțumesc, mătușă Lou, spuse Molly, dar sinusurile noastre sunt foarte bine.

– Sigur? Lou avea o sticlă de gin într-o mână și apă tonică în cealaltă.

– Da, suntem siguri. Distracție plăcută, mătușă Lou.

O dată ajunși în mașină, Molly își scutură capul tristă. Nicky nu mai rezistă și chiar dacă Molly se uita urât la el, râse cu lacrimi.

– Aceasta este femeia care voia să pună plasă de siguranță sub mașinuțele din Disneyland. Îți spun eu, Molly, cada era fenomenală. Arăta ca un altar nupțial. I-ai vedea pe cei patru căsătorindu-se acolo? Știi, o nuntă dublă, completată de bule de șampanie. Avem nevoie doar de un preot...

– Nu este nevoie să găsești povestea amuzantă, Nicholas, l-a întrerupt Molly, uitându-se cu o privire ucigașă la el. Cred că este îngrozitor.

Nicky porni mașina, chicotind.

– O, Molly, nu fi demodată. Harri este adultă și are dreptul să-și trăiască viața. La ce te așteptai de la o persoană care citește orice roman fierbinte care-i pică în mână și își petrece timpul liber jucând Gin...

– Cu cel mai apropiat destrăbălat, continuă Molly, uitându-se fix la Nicky.

– O, nu, o certă el, nu mă poți învinui pe mine pentru că Harri ți-a căzut în dizgrație. Ești supărată pentru că ai fost păcălită de aerul lor de inocente, și ești geloasă pentru că prețioasa ta mătușă preferă compania lui Walter Baxter și nu pe a ta...

– Nu este adevărat, negă Molly vehement, înfuriată și mai tare deoarece Nicky o atinsese la punctul sensibil.

El chicoti, scuturându-și capul.

– O, Molly. Ești de modă veche. Atât de pudică, de reținută... Opri mașina la un semafor și se întoarse spre ea. La naiba, mă excită îngrozitor.

Mâna lui îi mângâie genunchiul gol, și ea nu putea nega fiorii care-i străbăteau corpul la atingerea lui.

Ce ai spune de o „Noapte de vis", iubito? o întrebă cu o privire fierbinte.

Ea își drese vocea, trădându-și jena.

– Ai undă verde, spuse, aproape luptându-se cu vorbele.

– Am?

– O, la naiba! gemu ea, certându-se în timp ce el râdea zgomotos și pornea mașina.

*
* *

Molly și Nicky au mâncat super-burgeri și cartofi prăjiți la Bob's Cofee Shop, pe drumul înapoi spre hotel. Apoi, ca în fiecare seară, Nicky a condus-o pe Molly la ușă. Când intrau pe coridor, ea îl studia, emoționată de tandrețea din ochii lui, și dorind să-i atingă corpul puternic și bronzat, să-și plimbe degetele prin părul lui des.

Era ca picătura chinezească, se repeta în fiecare seară. El va dori să intre și Dumnezeu îi era martor și ea voia să-l lase, dar...

Dar nu o va face. Cum îi spusese de dimineață, nu era cinstit să fie atât de nehotărâtă. Da, îl iubea, dar dacă continua să se culce cu el, îi datora mai mult. Îi datora un angajament, o decizie. Altceva era necinstit față de amândoi.

Au ajuns la ușă, și el a luat cheia din mâna ei. I-a zâmbit și ei i s-a tăiat respirația întrebându-se la ce se gândea el.

*
* *

El se gândea că i-ar plăcea s-o ia pe sus, stil omul cavernelor, și să facă dragoste nebună, pătimașă. Fusese delicioasă azi, acasă la mătușa Lou, atât de indignată, așa pudică încât îi venea s-o sărute până la leșin. Și acum era adorabilă, uitându-se la el cu ochii căprui vulnerabili. Îi vedea dorința.

Dar vedea și teama. Aproape își ratase șansele dimineața, când i-a cerut să se mute cu el. Dacă o voia înapoi cu adevărat, nu era momentul s-o forțeze. Azi spusese că poate exista o speranță pentru ei. Mai bine să-i arate că o poate respecta, chiar dacă voia să o țină în pat și s-o iubească.

Precauție, bătrâne, s-a certat singur. Nu forța. Tatonează. Doar dă-i motive de gândire...

Mâna lui coborî pe bluza ei și el îi spuse cu voce tandră:

– Încă confuză, Moly?

„Nu, sunt vrăjită, tulburată și mirată, cum spune cântecul, se gândi ea. Dar tare, a spus:

– Nicky, cred că ar trebui să plecăm devreme mâine dimineață...

– Da?

Foarte tandru, o trase la pieptul lui, păstrând o distanță.

Ea suspină, cu respirația tăiată.

El s-a aplecat, sărutând-o pe obraz.

– Noapte bună, iubito.

A lăsat-o și s-a îndreptat spre camera lui, auzind ușa ei închizându-se încet. Zâmbi. Merita o medalie pentru autocontrol. Acum avea de gând să-și pună slipul și să-și răcorească ardoarea în mare, deși știa că e inutil.

A intrat în cameră și a început să se dezbrace. Dacă ar reuși să-și păstreze calmul un pic mai mult. Era momentul să cedeze, s-o lase pe ea să vină la el.

S-a gândit la despărțirea lor amară, în urmă cu șase luni. Au existat motive, unele dintre ele valabile, pentru care ea a cerut divorțul, și dacă o voia cu adevărat înapoi, trebuia să-i înțeleagă sentimentele. Remarcile ei i se perindau prin minte: „Mă sufoci. Nu forța lucrurile... Sunt confuză, am nevoie de timp". Știa că vorbea serios. Chiar avea și actele de divorț ca dovadă.

A deschis un sertar și a scos slipul. Va reuși, trebuia să reușească, de data asta. În curând ea se va întoarce la el definitiv. Era deja prinsă în capcană, încolțită. Incertitudinea ei era dovada. De fiecare dată se adâncea în relație și-i era din ce în ce mai greu să iasă. În curând îi va fi imposibil. Sigur la munte va face pasul decisiv.

Da, răbdarea era calea cea mai bună, singura cale, decise el. S-o lase să fiarbă în suc propriu. De fapt, putea paria că ea era neliniștită chiar în acest moment. Cu puțin noroc, va fi neliniștită toată noaptea...

În camera alăturată, ea nu reuși să adoarmă toată noaptea.

CAPITOLUL XI

Drumul pe autostradă era fabulos. Stând lângă Nicky în mașină, Molly a fost ca în transă, tot drumul de la L.A. la Munții San Bernardino. Autostrada cu patru benzi șerpuia de-a lungul coastelor cu piscuri semețe înălțate deasupra lor, prăpăstii adânci plonjând dedesubt și pini acoperind coastele. Panorama era nemaipomenită.

– Mai avem mult? îl întrebă pe Nicky când au ajuns la o curbă și văzu muntele San Gorgonio în toată frumusețea lui.

– Nu cred, răspunse Nicky, cu ochii fixați pe drum. Conform hărții am ajuns la muntele San Bernardino. Lacul Big Bear trebuie să fie la un kilometru sau doi.

Molly încuviință veselă. Abia aștepta să-i vadă din nou pe Irene, Joey și Ted și avea impresia că munții vor liniști problemele cuplului. Într-adevăr, chiar și ea era mai liniștită acum, departe de zgomotul orașului.

Au virat din nou, iar Molly trase aer adânc în piept când zări Lacul Big Bear, o oglindă lungă și îngustă de apă în valea adâncă, chiar unde începeau munții din platoul înalt. Partea nordică a lacului era înconjurată de munți bătrâni și erodați, în timp ce partea sudică se termina în munți stâncoși. Peste tot erau copaci înalți, iar lacul era de un albastru strălucitor și luminos, plini cu bărci și înconjurat de diguri.

– Este pitoresc, îi șopti Molly lui Nicky.

El încuviință când scotea mașina de pe autostradă pe drumul ce înconjura lacul. Apoi au părăsit drumul și au un drum de lângă apă. De-a lungul lizierei de pini erau cabane rustice. Drumul înconjura lacul, iar Nicky opri lângă o cabană din partea sudică.

– Aceasta ar trebui să fie a Johnson-ilor, uite umbrarul în spate, iar acelea trebuie să fie balansoarele despre care vorbea Ted, chiar pe terasă.

– O, este extraordinară! strigă Molly sărind din mașină.

Cabana arăta ca o clădire dintr-un film vechi; era construită din bârne lungi de pin, cu o terasă mare în față, susținută de stâlpi groși. Terenul era destul de întins, creând o senzație liniștitoare de izolare. Copacii îl înconjurau din trei părți; prin coroanele lor verzi se strecurau raze de lumină, scăldând acoperișul de șindrilă, într-un joc nemaipomenit de lumini. Fațada cabanei asigura o priveliște asupra lacului, ce îți tăia respirația, în timp ce la marginea terenului, în spatele copacilor, se înălțau munții stâncoși.

Molly trase aer proaspăt adânc în piept. Vremea era frumoasă și o briză adia ușor, temperatura era de aproape douăzeci și cinci de grade, iar ea se simțea foarte bine în blugi și în tricoul cu mâneci lungi. Nicky ocoli mașina și i se alătură. Și el purta blugi, un tricou și o vestă.

– Mă duc să iau cheia, spuse el pornind spre magazie.

Câteva momente mai târziu intrau în cabană. Inima lui Molly s-a topit de cum a văzut interiorul cabanei.

– Aș putea sta aici o veșnicie!

– Vrei? o întrebă el.

Ea exploră cabana. Camera principală era mare, cu un tavan înalt din lemn, în sufragerie erau câteva balansoare, o canapea mare, și un covor în tonuri deschise. Sufrageria era luminată de un șemineu enorm de granit, în față era un covor pufos, iar masa masivă era strategic poziționată lângă bucătăria modernă. Cabana nu avea electricitate sau apă curentă, dar o baie impecabilă separa cele două dormitoare mici și primitoare.

Molly și Nicky au descărcat bagajele și proviziile, și au depozitat cumpărăturile în bucătărie. Au lăsat valizele în sufragerie; Molly a presupus că vor stabili cum vor dormi când vor ajunge și ceilalți. Au luat masa de prânz, au făcut o plimbare în jurul lacului, care i-a plăcut enorm lui Molly, chiar dacă Nicky devenise suspect de tăcut de când ajunseseră. Când au ajuns la cabană era nervos și taciturn. Se plimba prin cameră în timp ce

Molly se dădea în balansoar, mirată de neașteptata lui izolare. S-a uitat la ceas, era aproape cinci, dar nu voia să cineze înainte de sosirea Johnson-ilor. Un sentiment de disconfort a cuprins-o când s-a gândit din nou la conversația pe care o auzise între Ted și Nicky. S-a uitat suspicioasă la Nicky când acesta se așeză pe canapea, luă o carte despre copacii americani și o răsfoi distrat.

– Nu vor veni, nu-i așa? întrebă ea în sfârșit, fiecare cuvânt explodând în tăcerea dintre ei.

Cartea atinse măsuța cu zgomot și Nicky se uită vinovat la ea.

– Molly, trebuie să înțelegi. Au vrut să vină, dar...

– Dar nu vin, nu-i așa? Se aplecă în față, cu fiecare mușchi din corpul ei încordat. De aceea te-a sunat Ted ieri dimineață, nu-i așa?

El oftă, arătând complet nefericit.

– Bine, lasă-mă să-ți explic. Seara trecută, când eram la ei, Ted s-a luat cu vorba. Când planificam excursia a uitat că venea un client important din Cleveland azi. Așa încât a sunat ieri pentru a anula, dar ne-a îndemnat să venim fără ei. Irene a fost supărată foc, bineînțeles.

– Și eu sunt supărată foc, spuse Molly cu o voce tremurândă. M-ai manipulat din nou, Nicky. M-ai mințit.

El făcu un gest de implorae.

– Molly, nu te-am mințit. Doar că... nu ți-am spus adevărul o vreme.

– Nu văd diferența.

El suspină.

– Iubito, dacă ți-aș fi spus adevărul, n-ai fi venit cu mine în acest weekend.

– Sau în această excursie.

– Bine, spuse Nicky cu maxilarul încleștat. Fără a adăuga un cuvânt, ridică valizele și porni spre ușă.

– O, la naiba! gemu Molly. Se duse la fereastră și-l privi cum încărca valizele în mașină. Un sentiment de neajutorare o cuprinse. Adevărat, se înfuriase când realizase că o înșelase din nou, dar totuși avea dreptate. Dacă i-ar fi spus că nu mai vin, nu ar fi venit nici ea. Și acum...

Acum nu voia să plece. Îi plăcea aici. Voia să-și petreacă weekendul aici. Cu el. Un al șaselea simț o avertiza că dacă se întorc la L.A. acum, totul se va termina între ei. S-a uitat la el și l-a văzut venind spre casă, și s-a detestat când a văzut suferința din ochii lui.

„Hai, Molly, o îndemna partea ei cea mai tandră, doar n-a omorât pe nimeni. Nu s-a întâmplat nimic grav. Cedează și tu un pic!

A realizat că, într-un fel, situația era o încântătoare și emoționantă surpriză, ca și întreagă excursie. Problema era că ei îi plăcea o viață perfect planificată și previzibilă. Dar strica toată distracția, nu-i așa?

A ieșit pe terasă, inima ei topindu-se când se apropie de el. Aerul proaspăt de munte o învăluia. El se opri când o văzu, privind-o întrebător.

– Nicky, cred că m-am grăbit mai devreme. Nu regret că am venit în această excursie. Suntem aici și totul este minunat, și... te-ar deranja dacă am rămâne?

El o privi curios un moment, apoi rânji. Urcă treptele și-i puse cheile în mână.

– Deloc, iubito, asta dacă nu te deranjează să iei valizele din mașină, îi spuse cu o privire diabolică și intră în casă.

*
* *

– Te mai doare degetul? întrebă Molly.

– O, începe să arate cât trei, răspunse Nicky.

Molly se întoarse de lângă aragaz. Era seară și pregătea piept de pui în sos, cu cartofi și varză. Nicky stătea în apropiere, la masă, cu un picior ridicat pe un taburet și cu o pungă de gheață pe deget.

Lăsând lingura din mâna, Molly închise butelia și se îndreptă spre el, dând ușor la o parte punga de gheață și studiind îngrijorată degetul bolnav, care era încă umflat și roșu.

– Știu și eu, Nicky? Arată mai bine, dar poate ar fi trebuit să căutăm un doctor și să facem o radiografie.

– Îl pot mișca, Molly, spuse el zâmbind curajos și rotindu-și degetul pentru a-și demonstra mobilitatea. Sunt sigur că nu vor fi probleme.

– Dar poate nu este doar o luxație.

El își puse melodramatic mâna pe inimă.

– Doamnă, te-aș lăsa să-mi rupi fiecare os din corp, dacă mi-ai spune că ești a mea. Se prefăcu că se încruntă. Crezi că există legi despre lovirea foștilor soți?

Au izbucnit amândoi în râs. Rănirea lui Nicky se petrecuse imediat după ce-i dăduse lui Molly cheile de la mașină și o rugase să aducă bagajele. Ea s-a dus la mașină și a scos din portbagaj o valiză grea, când el a venit pe neașteptate în spatele ei, îmbrățișând-o și sărutând-o zgomotos. Ea a tresărit și a dat drumul valizei direct pe piciorul lui. Chiar și acum se cutremura amintindu-și cum țipa el de durere. Îi potolise astfel ardoarea, și a ajuns să care nu doar valiza dar și pe fostul ei soț.

– Știi, Molly, mi-ar trebui și altceva care să-mi aline durerea.

Smulsă din gânduri de vorbele lui, Molly s-a uitat prin el un moment. El ridică paharul gol și rânji.

– Mi-ar plăcea niște vin, iubito.

– O, și tu! gemu ea înlocuind cu grijă punga cu gheață și întorcându-se în bucătărie cu paharul gol.

Când s-a întors cu paharul plin cu vin alb, l-a găsit uitându-se curios la ea, cu un zâmbet satisfăcut în colțul gurii.

– Când am vorbit despre altceva care să-mi aline durerea, nu te-ai gândit că mă refer la tine, nu-i așa? Sau la asta te-ai gândit? Îi făcu cu ochiul.

– Ești nebun!

Încercă să glumească, dar nu-și putea ascunde emoția. Când îi punea paharul în mână, degetele lor s-au atins pentru o secundă, iar ea l-a surprins uitându-se ls ea insinuant. Privirea lui s-a fixat magnetic de a ei, iar ea simți că se pierde în adâncimea ochilor lui din nou.

– Sigur... te simți bine? Reuși să-și mute privirea pe piciorul lui. Arată pur și simplu îngrozitor.

– Doar o zgârietură, doamnă, spuse el. Luând o înghițitură de vin, adăugă: Am auzit de pasiune puternică, Mol, dar nu mă

așteptam să aterizeze pe piciorul meu. Știi, am putea încerca pasiunea fără să dăm unul în altul cu valize. Ce spui?

Ea încercă să nu zâmbească.

– Cred că te simți mult mai bine, din moment ce faci glume pe seama mea.

El râse iar ea se întoarse la bucătărie pentru a termina de pregătit cina. S-a așternut o tăcere pașnică. Molly se uita cu coada ochiului la Nicky când rădea brânza pentru salată. Doamne, cât îi plăcea cum se mulau blugii pe coapsele și picioarele lui musculoase. Și lui îi plăcea ce vedea, se gândi ea, căci ochii lui nu se dezlipeau de pe corpul ei. Scena îi amintea de nenumăratele dăți în care făceau la fel când erau căsătoriți. Fuseseră niște clipe minunate, își aminti ea. Nu fusese doar conflict și durere.

Nicky tânjea după cina în stil franțuzesc a lui Molly, și au glumit bând vin și schimbând politeturi. Se întunecase și Molly a aprins lumânările de pe masă. Când își beau cafeaua, după cină, Nicky s-a uitat gânditor la ea și a întrebat-o:

– Spune-mi, Molly, ce te-a făcut să rămâi?

Ea s-a simțit jenată și își sorbea cafeaua nervoasă.

– Îmi place aici, răspunse, încercând să pară calmă.

– Ce îți place? Vocea lui era joasă și sexi, și ochii lui o priveau intens de pe partea cealaltă a mesei luminate de lumânări, forțând-o să se uite la el.

Când se uită, privirea lui o topi, făcându-i inima să bată într-un ritm frenetic.

– Îmi place... peisajul.

– Și ce altceva? Ochii lui o fixau.

– Cabana.

– Și ce altceva îți mai place? Se aplecă, uitându-se la ea atât de intens, încât o trecură fiori.

– Tu. Cuvântul aproape a înecat-o, iar inima îi bătea atât de repede încât abia putea respira.

– În această ordine? întrebă el cu un zâmbet tandru.

– Nu. Nu în această ordine.

Cuvintele au fost rostite încet iar ea și-a coborât privirea. Se aștepta ca, în orice moment, el să se ridice, să vină lângă ea și să

o ia în brațe. Ciudat însă el, nu a venit și ceva îi spunea că nu din cauza degetului bolnav. El exersa să se abțină, să n-o forțeze, și asta a încălzit-o mai mult decât cel mai arzător sărut. În sfârșit, ea s-a uitat la el prudentă.

– Ce crezi despre toate acestea, Molly? întrebă el cu o expresie gânditoare.

– Toate acestea?

– Noi.

Ea înghiți în sec, dorind să fie cinstită și sinceră.

– Mă simt... mai bine. Cred că există speranță pentru noi. La început nu credeam că există.

– Ziua de azi a fost frumoasă, nu-i așa?

– M-am simțit manipulată când nu mi-ai spus despre Irene și Ted.

– Dar dacă ți-aș fi spus, n-ai fi venit.

– Asta este adevărat.

– Și n-ai fi reușit să mă strivești cu valiza.

– Și asta este adevărat, admise ea, încercând să nu zâmbească.

– Îți pare rău? întrebă el.

– Că te-am lovit cu valiza?

– Nu, că ai venit.

– Nu. Dar îmi pare rău că te-am lovit cu valiza.

Pierzând bătălia, ea începu să râdă.

– Se pare că suntem chit acum continuă el. Eu te-am păcălit să vii aici, dar am fost pedepsit. De ce n-am începe din nou?

– Doar nu crezi că eu... eu am scăpat intenționat...

– Nu, bineînțeles că nu. Dar poate a fost o pedeapsă divină.

Ea chicoti. Putea fi irezistibil când voia.

– Molly, se aplecă el înainte cu o privire și mai serioasă, vreau să știi că am vrut să vină și Ted și Irene în weekendul acesta, la fel de mult ca și tine. Îmi pare său că n-au putut veni, deși nu regret că suntem singuri.

– Și ei aveau nevoie să fie împreună, spuse Molly încruntându-se gânditoare. Cred că și asta mă neliniștește.

– Iar compari relația noastră cu a lor?

Întrebarea lui era o provocare, deși tonul era mai degrabă calm.

Molly luă o gură de cafea și se gândi cu atenție, ce să-i răspundă.

– Cred, Nicky, că oricând este posibil, ar trebui să învățăm din experiențele altora. Când mă gândesc la Ted și Irene... ei bine, nu au simțul valorilor. N-aș vrea să se întâmple același lucru și cu noi... asta dacă va exista un „noi".

– Va exista?

– Nu sunt sigură că pot răspunde deocamdată, dădu ea înapoi. Dar n-aș vrea să suferi de același sindrom ca Ted și Irene. Dacă-ți extinzi afacerea așa cum plănuiești să o faci, să preiei zece noi agenții de turism, să nu mai vorbim de partener, cred că va fi o presiune mare asupra ta și asupra...

Vocea ei s-a pierdut, nesigură.

– Noastră? Dacă va exista un „noi"? a continuat el aproape trist.

Ea gesticulă resemnată.

– N-ar trebui să discut despre asta cu tine, Nicky. Nu este treaba mea să-ți spun cum să conduci afacerile.

– În curând vor fi afacerile noastre. Suspină. Iubito, încep să realizez că am avut vederi înguste cât eram căsătoriți, luând decizii pentru tine, neîmpărtășind mai mult din viața mea cu tine. Dacă o vom lua de la început, vreau să schimb asta, și acesta este unul din motivele pentru care vreau să mi te alături în afaceri.

S-a uitat la el, încântată de sinceritatea cuvintelor lui. Admisese că greșise câteodată în timpul căsătoriei lor.

– Este un gând minunat, Nicky, spuse precaută, dar nu știu cât va fi de bine. Uită-te la Irene și Ted. Afacerile sunt lumea lor, iar tensiunea îi desparte. Uită-te prin ce trece Joey.

– Dacă Joey ar fi copilul nostru, n-ar trece prin asta, o contrazise Nicky vehement. S-a întins peste masă și a luat-o de mână. Știi că am fi niște părinți minunați, știi asta, nu?

Ea se uita la el, prea emoționată ca să poată vorbi.

– Am avea un copil minunat, nu-i așa?

– Sunt sigură că da, reuși ea să șoptească.

Dintr-o dată el s-a albit la față și i-a dat drumul la mână.

– Ce este, Nicky? întrebă ea. Te doare degetul?

– Am fost un idot, nu-i așa? întrebă el brusc.

– Ce vrei să spui?

– Ai putea rămâne însărcinată, nu-i așa, Molly?

Subiectul o jena aproape la fel de mult pe cât o uimea sensibilitatea lui.

– Cred că am citit undeva că așa se fac copiii, murmură ea.

O strânse de mână, forțând-o să se uite la el.

– Mi-ar plăcea să am un copil cu tine, Molly, dar te rog să mă crezi că n-am vrut să-ți întind o capcană ca să te recăsătorești cu mine.

I-a dat drumul la mână scuturându-și trist capul.

– De ce nu m-am gândit? De ce ai continua să iei pilule dacă nu mai suntem căsătoriți?

– De ce, într-adevăr? se zbârli ea neștiind dacă să se supere. Era un subiect delicat, și o știau amândoi. Privirile lor s-au fixat pentru un moment, apoi Nicky a zâmbit, o secundă mai târziu a zâmbit și Molly, și apoi au râs amândoi.

După un moment, Nicky spuse:

– Știi, într-un fel pervers, mă încântă enorm.

Ridicând mâna, cu o privire indignată, continuă:

– Nu că te-aș putea lăsa însărcinată într-un moment inoportun. Dar mă încântă că nu mai iei pilule. Ochii lui s-au plimbat pe fața ei, cu privirea arzând de pasiune, și el spuse răgușit: Aș înnebuni dacă aș crede că faci dragoste cu altcineva.

Au continuat să se uite unul la celălalt. *Tu ai înnebuni?* se gândi ea. Gândul că Nicky ar face dragoste cu altcineva o înnebunea, de aceea încerca să evite să se gândească. Fusese atât de înduioșată când au făcut prima dată dragoste în această excursie, când i-a mărturisit că nu se mai culcase cu altcineva de la divorțul lor. Dar trebuia să se gândească că este un bărbat tânăr, sănătos și extraordinar de viril, și știa asta prea bine! Dacă nu se va întoarce la el, mai devreme sau mai târziu se va culca cu altcineva. Nu-l putea învinui, dar ideea o înnebunea. *Este ceva la care să te gândești, Molly, și-a spus. Acea sabie cu două tăișuri.*

– Mai vrei cafea?

– Nu, nu vreau cafea, o tachină el.

Ochii lui i-au atras atenția și s-a uitat la el un lung moment. Abia putea respira. I se schimba modul în care se gândea la el și știa și ea asta. Dăduse dovadă de atâta sensibilitate în ceea ce privea nevoile ei. Nicky pe care-l știa nu s-ar fi gândit dacă ea ar putea rămâne însărcinată; într-adevăr, Nicky pe care-l știa ar fi încercat, în mod deliberat, să o lase însărcinată pentru a o forța să se recăsătorească cu el. Gândindu-se la asta, realiză că el se schimbase, cel puțin în anumite privințe. Exista un Nicky dinainte și un Nicky de acum, în anumite privințe aceeași persoană, dar în altele, foarte importante, era diferit. Își aminti că promisese că nu se mai culcă cu el decât dacă-i poate oferi un angajament. Uitându-se acum la el, văzând iubirea din ochii lui, angajamentul nu o mai speria. Dragostea pe care i-o purta era destul de mare, nu mai simțea resentimente, furie, temeri, dar îl iubea. Acum simțea numai dragoste în adâncul ei.

Se ridică și se duse lângă el.

– Ce vrei, atunci? întrebă ea tandru, așezându-se în poala lui, înconjurându-i gâtul cu brațele...

– Ce ai spune despre un sărut? a șoptit el.

– Dorința ta este poruncă pentru mine.

Se aplecă și sărută tandru, gura ei tremurând pe a lui. El răspunse printr-o îmbrățișare puternică și printr-un sărut. Se simțea atât de bine, în brațele lui, atât de aproape de el, atât de senzual și calm.

Apoi, brusc, el s-a retras, uitându-se serios la ea.

– Hei, partenere, o admonestă, cred că mai bine ne-am opri aici.

– De ce?

El îi atinse vârful nasului cu degetul arătător.

– Pentru că nu vreau să te las gravidă, doamnă. Nu pot schimba ce s-a întâmplat deja, dar de ce să mărim riscurile?

Ea se uită la el serioasă. Cererea lui, retragerea lui, avuseseră asupra ei efect contrar, excitând-o nebunește. În acel moment înțelese, parțial, de ce găseau unii oameni ruleta rusească interesantă. Dragostea era un hazard, nu-i așa? Nu era nimic sigur.

Deodată nu mai vru să fie ca înainte, calculată. Voia să-şi asume riscul, să simtă fiorii dragostei... Voia să-l simtă pe el înlăuntrul ei...

Inima ei bătea frenetic, gândurile ei sălbatice o înnebuneau de dorinţă. Se aplecă şi-l sărută apăsat pe gât, savurând gustul pielii lui.

– Molly... o avertiză cu voce nesigură.

Ea îl mușca de gât iar mâna cobora pe tricoul lui, atingând cureaua blugilor.

El gemu şi o prinse de mână.

– Doamnă, dacă nu încetezi, în zece secunde voi sări pe tine.

– Promiţi? Ochii îi străluceau de pasiune, îşi eliberă mâna şi-i atinse din nou blugii.

El abia respira.

– Molly – mâinile lui i-au cuprins faţa şi s-a uitat la ea intens – iubito, te rog, gândeşte-te un minut. Nu am nimic la mine şi cred că cel mai apropiat magazin este la 20 de kilometri.

Ea se uită în jos la el cu îndrăzneală.

– Nu cred că vreau ceva între noi.

– O, Mol. O sărută cu pasiune, şi ea îi putea simţi tot corpul tremurând de dorinţă. Nu-i poţi spune asta unui tip şi să te opreşti.

– Nici nu am de gând.

El o ridică uşor în picioare şi o luă de mână. Stinse lumânările de pe masă şi au mers în linişte, prin întuneric, în dormitor. El şchiopăta uşor, şi ea îl cuprinse cu un braţ; el acceptă ajutorul ei, ţinând-o strâns. Faptul că se sprijinea pe ea o făcea să se simtă şi mai dorită.

– Te iubesc, Nicky, şopti.

– Şi eu te iubesc. O, cât te iubesc.

În camera mică, lumina lunii se revărsa prin fereastră. Nicky s-a întors pentru a închide uşa. Nu era nevoie, se gândi ea; erau singuri în casă. Dar uşa închisă făcea ca decizia lor să fie şi mai intimă şi mai arzătoare.

Mult timp după ce au făcut dragoste, au stat în tăcere, prea uimiţi pentru a vorbi. Molly stătea întinsă lângă Nicky în întuneric, în braţele lui, iar mâna lui îi mângâia părul. În sfârşit, el întrebă:

– Nu crezi că am fi un cuplu frumos?

Ea râse veselă și mirată, sărutându-l tandru. El a adormit primul, iar ea s-a sprijinit pe un cot, uitându-se la el în întuneric. Se simțea total posedată, îmbătată de dragostea lui. Dragostea i-a umplut ochii de lacrimi când îi studia trăsăturile luminate de lună. Bărbia fermă, nasul și sprâncenele, genele lungi și negre. Nu spuneau mereu ce trebuia, se gândi ea, dar corpul lui, inima lui spuneau totul. S-a aplecat și l-a sărutat; lacrimile îi cădeau libere pe obrazul lui în timp ce spunea: „Și Frumoasa a realizat că Bestia nu era deloc o bestie, ci prințul pe care-l aștepta. A înțeles asta deoarece l-a judecat după inima lui".

Deodată, fu trasă în jos și o gură caldă o captură pe a ei.

– Ticălosule, ai fost treaz tot timpul! îl acuză ea.

– Iar tu mă iubeai pentru virtuțiile sufletului meu, o tachină el. Se rostogoli peste ea, atingându-i buzele cu degetul.

– Doamnă, nu poți spune asta și să te oprești.

– Nici n-am făcut-o.

– Asta a fost înainte. Trebuie să te devorez cel puțin o dată, pentru fiecare afirmație provocatoare pe care o faci.

– Ești insațiabil, îl acuză ea.

– Nu te bucuri?

Ea gemu.

– Sunt în extaz!

CAPITOLUL XII

Weekendul a fost până la urmă cea mai frumoasă și memorabilă experiență a lui Molly. Ea și Nicky au fost relaxați și naturali; au râs, au vorbit despre angajamente, sau hotărâri; au fost doar ei doi, iar în decorul pur, lumea de afară și conflictele ei păreau că nu există.

Duminică dimineața, degetul lui Nicky arăta mult mai bine, și au urcat pe munte, inspirând aroma brazilor, ascultând păsările, privind soarele strecurându-se printre copacii verzi. Au ajuns la vârful unui munte și s-au așezat pe o piatră uitându-se la munții ce se înălțau în jurul lor, la locul ce scânteia sub ei.

– Este atâta liniște, atâta pace, murmură Molly.

După un moment el s-a aplecat și a cules o floare dintre stânci. Uitându-se la floarea galbenă, a citat: „Floare în perete de granit, eu te scot din rădăcină".

Molly i-a zâmbit.

– Tennyson, nu-i așa?

El puse floarea în mâna ei.

– Da. Poate vrei să-i smulgi petalele, știi tu: „Mă iubește, nu mă iubește".

– O, nu, murmură ea, învârtind floarea și observând cum reflectă lumina, floarea aceasta este prea frumoasă pentru a fi distrusă.

– Cred că unele lucruri arată mult mai bine împreună, nu-i așa? spuse el. Ești prinsă, oricum. Am numărat eu deja petalele. Te iubește.

Se uită la el năpădită de lacrimi.

– Și ea te iubește.

S-au uitat unul la celălalt un lung moment, apoi el s-a întors să se uite la panorama albastră ce-i înconjura. Ea se întreba dacă și el se gândea cât de mici erau ei în această vastă priveliște, dacă se gândea că unul fără celălalt ar fi pierduți. Expresia de pe fața lui părea să spună că se gândea, căci l-a surprins într-un rar moment de reflecție, cu garda lăsată, ochii vulnerabili, aproape triști. Pentru un moment numai vântul a vorbit, apoi Nicky a spus:

– Tot Tennyson a scris: „Este mai bine să fii iubit și să fii pierdut, decât să nu fii iubit deloc".

Ea și-a strecurat mâna într-a lui.

– Nu vreau să te pierd, i-a spus încet.

*
* *

S-au întors la cabană ținându-se de mână, și au făcut dragoste tot restul dimineții. Apoi s-au odihnit, au vorbit, au râs, amintindu-și momentele frumoase ale căsătoriei lor. Nicky se juca cu părul lui Molly, îi sufla în ureche, apoi vârfurile degetelor îi căutau sânii.

– Mă gândeam și eu... spuse el visător.

– Da?

– La riscul de a rămâne însărcinată. Dacă vrei să rămâi însărcinată, Molly, ar trebui să încercăm din greu. Știi ce se spune despre cuplurile acelea nefericite care încearcă ani și ani: Nu au noroc.

– Ești nebun! Râse încântată și-l trase în brațele ei.

El continuă răgușit:

– Doar ca să fim siguri, cred că ar trebui să depășim limitele.

Și au făcut-o.

*
* *

La prânz, Molly s-a ridicat din pat și a făcut niște sandvișuri, pe care le-au mâncat în pat. După aceea, a adormit în brațele lui Nicky.

S-a trezit după-amiază târziu, singură. Razele aurii ale soarelui se infiltrau prin fereastră și putea vedea o pasăre cântând în copacul din fața ferestrei. Uitându-se spre lumină, zări un buchet de flori într-o sticlă de vin, de pe măsuța de lângă pat – flori albastre, violete. Nu-mă-uita. Zâmbi! Unde găsise el toate florile? Sigur îi luase ore întregi să le adune. Nu o trezise când le pusese acolo; era atât de emoționant totul.

Se uita cum se prindeau razele soarelui pe flori, galben, albastru, violet, roz, un curcubeu al speranței. Au podidit-o lacrimile. Timpul pe care-l petrecuseră împreună îi vindecase rănile. Precum au supraviețuit și florile delicate, așa și dragostea lor, și acum înflorea din nou. Nu mai era supărată pe el, a realizat că nu mai simțea furie, ci numai dragoste. Era plină până la refuz de dragoste. Lacrimile îi curgeau în voie.

Ușa s-a deschis și imediat l-a simțit lângă ea în pat, cu corpul lipit de al ei.

– Molly, de ce plângi?

– Sunt fericită, abia putu ea răspunde.

– O, iubito. Și vocea îi tremura în timp ce buzele lui i se plimbau prin păr.

– M-ai atins, Nicky, șopti ea. Până în adâncul sufletului.

– Iubito... Brațele lui au strâns-o tare, tremurând de emoție. A continuat nesigur: Iubito, trebuie să știi că n-am vrut să te rănesc când eram căsătoriți. Am vrut doar...

– Știu. Știu.

Știau amândoi.

– Să te iubesc, șopti el. Să te iubesc...

*

* * *

În acea seară Nicky a făcut friptură și a copt cartofi, și au mâncat amândoi cu poftă, sorbind vin roșu. Mai târziu au făcut focul și s-au cuibărit în fața lui pe covorul pufos. El era în pijama, iar ea purta o cămașă albastră de mătase. În sfârșit s-au lăsat pradă visării...

El a sărutat-o, apoi a șoptit hipnotic:

– Rămâi să îmbătrânești lângă mine! Vremurile cele mai bune abia vor urma.

– Visezi în seara asta, spuse ea zâmbind.

– Am la ce să visez, spuse el strângând-o și mai tare în brațe. Vrei să visezi cu mine, Molly?

Ea încuviință, suspinând. O, da, da, voia și ea să viseze. Era în rai când își punea capul pe umărul lui, în altă lume, o lume ce începea și se termina cu ei. Voia să-i împărtășească fantezia, să găsească siguranța iubirii lor. Mâna ei alunecă pe talia lui, și ea închise ochii mângâindu-i mușchii puternici, inspirând parfumul lui de mosc, amestecat cu aroma înțepătoare a lemnului arzând. Paradis.

După o vreme, el spuse:

– Știi, Molly, dacă se va naște un copil din dragostea noastră, n-aș vrea să-l crești singură.

Ea îl privi gânditoare, în timp ce el continua:

– Nu ți-am spus niciodată că mama mea putea avea o carieră promițătoare ca pianistă, dar a renunțat la tot când m-am născut eu.

– N-am știut niciodată, murmură Molly. Îi plăceau părinții lui Nicky, Tom și Helen Buchanan, dar înțelegea ce spunea Nicky. Helen era rafinată, o doamnă fermecătoare, în timp ce Tom era cordial dar de modă veche și misogin. Tom Buchanan nu era genul care să se implice în creșterea copilului, și Molly realiza acum că întotdeauna crezuse că Nicky va adopta aceeași atitudine dacă ar avea copii.

– Tata n-a ajutat deloc la creșterea mea, continuă Nicky, parcă citindu-i gândurile lui Molly. Când eram copil nu mă gândeam la asta, dar acum îmi dau seama la câte a renunțat mama și mă întristează. Nu mă înțelege greșit, mama n-a spus niciodată nimic.

– De ce ar regreta? șopti Molly, luându-l de mână. Uite ce a crescut. Se uita în flăcări ascultând buștenii de pin trosnind. Știi, dragul meu, realizez că nu ne-am cunoscut cu adevărat când eram căsătoriți. Poate au fost prea multe interferențe. Am presupus unele lucruri care, ei bine... Acum te văd într-o altă lumină. Cum ar fi atitudinea ta față de copii. N-am știut că ai

sentimente atât de profunde față de ei. Când te-am văzut cu Joey... a fost minunat.

El o trase mai aproape și o sărută pe obraz.

– Iubito, dacă ne vom recăsători și vom avea o familie, te voi ajuta. Acesta este unul din motivele pentru care vreau să lucrăm împreună. Doar gândește-te, Mol, o afacere în familie.

– Este un gând minunat, Nicky, răspunse ea nesigură.

Mâna lui îi mângâia burta.

– Ai putea face un mic Buchanan chiar acum.

Comentariul acesta era irezistibil! A râs și l-a îmbrățișat veselă. O voce interioară o avertiza să nu-l lase să-i planifice viața, îi spunea că este prea devreme pentru decizii și angajamente, dar n-a ascultat-o. Nu voia s-o asculte, vraja era încântătoare.

Pentru câteva momente și-au imaginat viitorul lor.

Mai târziu, după un sărut lung, Nicky s-a uitat adânc în ochii ei și a spus:

– Aș vrea să dureze o veșnicie.

*
* *

Au mai stat încă două zile. Nicky a asigurat-o că familia Johnson nu se va supăra.

– Dar mătușa Harriet? l-a întrebat Molly.

– Fii serioasă, Mol. Chiar crezi că îți simte lipsa?

– Înțeleg ce vrei să spui.

Au urcat pe munte, au înotat, au pescuit și au avut noroc, căci au avut păstrăv curcubeu la cină. Marți după-amiază, când stăteau pe terasă, bând bere, Nicky a spus:

– Cred că va trebui să ne întoarcem la L.A. mâine. Cred că până atunci va ajunge și Jim Dodd.

– Jim Dodd? Este bărbatul din Houston cu care vrei să te întâlnești?

El încuviință, dar sprâncenele lui erau încruntate și părea preocupat.

– Cum l-ai cunoscut pe domnul Dodd? întrebă ea.

– Era în New York acum câteva luni, în drum spre Europa. Un idiot din Houston i-a făcut greșit traseul și a venit la Escapada pentru ajutor. Jim este un tip de treabă. Și am discutat, eu am nevoie de capital pentru a prelua celelalte zece agenții, iar Jim are nevoie să investească, din cauza impozitelor. Așa încât ne întâlnim în Los Angeles, să vedem dacă ajungem la o înțelegere. Bineînțeles, va dura; avocați, contracte, și așa mai departe. Dar acum, trebuie să vedem dacă ne înțelegem în principiu.

Molly îl studia cu atenție pe Nicky, observând ridurile din jurul gurii, nervozitatea, privirea. Toată ideea de a-și lua un partener îi părea ciudată; el nu era genul să ceară ajutor din afară pentru afacerile lui. Avea probleme financiare? Îi va spune temerile lui, sau va deveni tăcut și distant?

Nicky își drese vocea și spuse:

– De fapt, Jim și soția lui se duc la San Francisco, și se opresc în L.A. doar pentru a se întâlni cu mine, așa încât ar fi prea politicos să nu apărem, nu-i așa?

Ea încuviință, mirată că el lua în considerare faptul că putea pierde întâlnirea. Și el părea preocupat de întoarcerea lor la civilizație, la realitate. În doar câteva zile ajunseseră din iad în rai. Vor fi lucrurile la fel pentru ei și când se vor întoarce la realitate?

CAPITOLUL XIII

Miercuri după-amiază, Molly și Nicky au intrat în holul hotelului din Laguna Beach la braț, urmați de un hamal cu bagaje. Erau încă aerieni. S-au oprit la recepție și au luat cheile de la camere; Molly era acum pregătită să-și ia și restul de lucruri și să se mute cu Nicky. Când se apropiau de lift, a oprit-o, zărind un cuplu apropiindu-se.

– Hei, Jim, suntem aici!

Bărbatul și femeia le-au zâmbit apropiindu-se. El era foarte înalt și arăta puternic, îmbrăcat într-un costum gri, cu o pălărie în mână; ea era scundă, blondă, foarte drăguță, îmbrăcată într-o bluză de in și o fustă de bumbac.

– Ei bine, asta-i culmea! spuse bărbatul zâmbind larg.

Nicky și Dodd și-au strâns mâinile, apoi texanul a spus:

– Aceasta este soția mea, Jolene. Ochii verzi scânteietori s-au mutat asupra lui Molly. Tu trebuie să fii soția lui Nicky. Bună ziua, doamnă Buchanan.

Molly a dat mâna cu Dodd și soția acestuia, fără a-i corecta presupunerea. Dacă înainte cu câteva zile s-ar fi gândit să-l corecteze, acum presupunerea lui părea în regulă.

Nicky le-a explicat că el și Molly abia s-au întors de la munte.

– Jolene și cu mine speram ca toți patru să ieșim în oraș mai târziu, spuse Dodd. Voi sunteți de acord?

– Vreau să ne întâlnim mai târziu, răspunse Nicky. Îți spun cum facem: te sun imediat ce ne instalăm. În ce cameră stați? Dodd i-a dat lui Nicky numărul camerei și s-au despărțit. Nicky i-a spus hamalului să ducă bagajele la el în

cameră, apoi i-a dat un bacșiș. A luat-o pe Molly în brațe și a arătat spre bagaje.

– Nu vreau să risc să fiu respins din nou, i-a spus, făcându-i cu ochiul când s-a aplecat pentru un sărut lung.

Amândoi se simțeau un pic obosiți după excursie, au făcut un duș și și-au pus haine curate. După aceea, Nicky a întrebat-o pe Molly dacă se supără dacă el pleacă pentru o oră pentru a vorbi cu Dodd.

– Nu, deloc, spuse ea. Voi avea ocazia să-i telefonez mătușii Harriet.

O dată Nicky plecat, Molly a format numărul lui Lou. Harriet era încântată s-o audă și voia să știe tot ce au făcut la munte. Molly a pus-o la curent.

– Este bine, mătușă Harriet, spuse ea. Cred că eu și Nicky ne vom putea recăsători.

– O, dragă. Sunt atât de încântată! Știam că așa se va întâmpla, spuse Harriet fericită. Spune-mi, Nicky este acolo? Aș vrea să vorbesc cu el.

– Nu, este cu bărbatul din Texas pe care trebuia să-l întâlnească aici. Și nu deschide șampania, mătușă Harriet. N-am făcut planuri clare încă, dar sunt mult mai optimistă. Acum, spune-mi ce ai făcut tu.

Harriet îi povesti lui Molly despre aventurile cu Lou și frații Baxter.

– Ne vom întâlni toți patru spre sfârșitul anului, în Bahamas.

– Este minunat, mătușă Harriet! răspunse Molly.

Ea și mătușa Harriet încă râdeau la telefon când Nicky s-a întors, treizeci de minute mai târziu. Molly îi trimise un sărut și-i spuse mătușii sale:

– Nicky s-a întors. Vrei să vorbești cu el?

– Nu, dragă. Vom avea timp să discutăm mai târziu. Acum distrați-vă.

Molly închise telefonul și se uită întrebător la Nicky. Arăta foarte bine în blazerul albastru, cravata argintie și pantalonii gri, dar expresia lui nu-i spunea nimic.

– Sunt surprinsă că te văd atât de curând, spuse ea.

El se așeză lângă ea pe pat, îmbrățișând-o cald, mângâindu-i halatul verde-smarald.

– Te simți bine? Mi-ai lipsit iubito. Ție îți era dor de mine?

– O, da!

Brusc, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l, gustând căldura gurii lui și gustul slab de scotch.

Câteva secunde mai târziu el se trase și fluieră.

– Un mod nemaipomenit de a întâmpina pe cineva, spuse răgușit.

Apoi se ridică, se duse la ușa balconului și o deschise, lăsând înăuntru briza mării.

– Cum a rămas cu Jim Dodd? întrebă Molly.

El se întoarse spre ea zâmbind.

– Afacerea este încheiată.

Ea ridică o sprânceană.

– Deja? Vrei să spui că nu mai ieșim cu ei în seara asta?

– Nu, deși am aranjat să ia cina pe terasă, cu complimentele mele. Se așeză din nou lângă ea. Știi, m-am răzgândit în privința unui partener, adăugă el cald, te vreau doar pe tine ca partener, iubito.

– O, Nicky! Ea era mișcată de cuvintele lui, dar încă confuză. Iubituțe, ești atât de dulce, dar mă derutezi. Ieri păreai foarte încordat în legătură cu întâlnirea cu Dodd. Eram îngrijorată că ai putea avea probleme financiare. Acum spui că nu ai nevoie de el deloc?

– Am nevoie de tine.

Ea se topea.

– O, îmi place cum sună. Da... dar tot nu înțeleg. Cum rămâne cu afacerea ta?

El își trecu o mână prin păr.

– Nu-mi este ușor să vorbesc despre asta, Molly. Este ceva ce înainte nu ți-am spus. Cred că am realizat că trebuie să schimb asta. La privirea ei mirată, el trase aer adânc în piept și continuă: Bine, nu vreau să vorbesc în parabole. Adevărul este că ai avut dreptate mai devreme. M-am extins prea mult când am cumpărat agenția de turism.

– Și ai plătit excursia, adăugă ea. Ochii ei au strălucit când a înțeles. Vrei să spui că ai făcut toate astea, ai riscat financiar, doar pentru a mă vedea din nou?

– Sunt îndrăgostit lulea, după cum spune cântecul, admise el cu un zâmbet.

– O, Nicky! Nicky! Ea ea îngrozită. Ar fi trebuit să mă inviți la o cafea.

El își scutură trist capul.

– N-ai fi venit. De când ne-am despărțit, lucrurile au fost amare și știam că pentru a te convinge să mă vezi din nou era nevoie de ceva spectaculos. Și apoi, să te invit la o cafea nu este stilul meu.

– Nu, cred că nu, fu ea de acord, cu un zâmbet pe buze. Deci ai cumpărat agenția doar pentru a spune că mătușa Harriet a câștigat o excursie.

– Nu chiar. O agenție de turism m-a interesat întotdeauna. Recunosc, totuși, că Escapade a fost o ofertă convenabilă. Nu-i puteam trimite lui Harri două invitații pentru cină la Valerio's.

– Nu este destul de spectaculos, sau stilul tău, concluzionă Molly. Bine, încep să înțeleg. Își frecă nasul de al lui. Și trebuie să recunosc că a ținut. Dar dacă te-ai extins prea mult, de ce ai refuzat oferta lui Dodd?

El o luă de mână.

– Fiindcă ceea ce mi-ai spus la munte m-a pus pe gânduri, Molly. Vreau să preiau agenția de turism, și celelalte zece sedii. Dar nu vreau ca viața mea, viața noastră, să se complice prea mult. Ceea ce s-a întâmplat cu Ted și Irene mi-a dat de gândit. Nu vreau să ni se întâmple și nouă același lucru. M-a făcut să-mi dau seama de limitele mele. Așa încât am decis să vând restaurantele, iar Servalier Corporation vrea să le cumpere de ani de zile, datorită amplasării strategice. Dacă afacerea merge cum ar trebui, voi avea în curând capitalul pentru a-mi rezolva problemele financiare și să-mi rămână destui bani pentru lanțul Escapade. Cu un asemenea avans un împrumut bancar nu va fi o problemă. Să sperăm că se vor rezolva toate. Dacă nu... probabil n-a fost să fie. Știi că tu și

familia noastră sunteți pe primul loc. Nu vreau să se interpună ceva între noi.

– O, Nicky, șopti ea. Era profund emoționată de faptul că ținea cont de sentimentele ei. Mai ales era mișcată de riscul pe care și-l asumase în încercarea de a o recuceri. Abia putea să vorbească, dar a reușit să murmure:

– Mai este și...

– Mai sunt multe, iubito. Mâna lui o prinse de bărbie, forțând-o să se uite în ochii lui. Aceasta este partea cea mai grea. Nu este ușor să-ți împărtășesc cele mai grave probleme, dar este o chestiune de supraviețuire. Iubito, realizez din ce în ce mai mult că despărțirea noastră mi-a zdruncinat încrederea în mine. Lucrurile nu au mers bine pentru mine, și nu mă refer doar la afaceri, ci la toată viața mea. Cred că m-am gândit că pot umple golul din mine muncind mai mult, dar mă amăgeam. Mâinile lui le-au prins pe ale ei. Molly, iubito, am atâta nevoie de tine. Lumea mea a fost goală fără tine.

– Iubitule! Știu! Știu!

Plângea, îmbrățișându-l și tremurând de emoție.

– Vreau să ne recăsătorim imediat, spuse el răgușit.

Ea s-a uitat repede la el și a observat că era încordat, hotărât, dar totuși vulnerabil.

– Am fost răbdător, spuse el, dar acum cred că-mi datorezi un răspuns.

– Știu asta.

– Și?

O voce interioară o avertiza că lucrurile merg prea repede, că erau prea multe probleme nerezolvate. Dar vedea că el se schimbase atât de mult, știa că lucrurile vor fi altfel de data asta. Îi vedea sufletul în ochi când aștepta răspunsul ei, și în sfârșit inima a răspuns, distrugând toată logica.

– Da! spuse Molly veselă. Da, da, de o mie de ori da!

– O, iubito!

S-au sărutat, amândoi tremurând, amândoi cu lacrimi în ochi. După câteva momente Nicky, a sugerat:

– De ce nu rămânem pe Coasta de Vest câteva zile?

– Să rămânem?

– Da. Ne putem căsători în Vegas, și chiar să avem o mini lună de miere. Ce spui, Mol?

Ea se gândi cu atenție la întrebarea lui.

– Nu știu, ar fi frumos, dar...

– Dar?

– Trebuie să ne gândim la mătușa Harriet, și trebuie să anunț la bancă. Nu cred că-mi vor acorda alte zile de concediu.

– Fleacuri, o asigură el. Cât de des se căsătorește cineva?

Ea se încruntă.

– Sunt sigură că George ar vrea să-mi dea și alte zile de concediu, dar cu instalarea noului sistem... Trebuie să sun, Nicky.

El îi dădu telefonul.

– Atunci sună.

Ea se uită la ceas.

– Uiți de diferența de fus orar. Banca s-a închis deja. Va trebui să sun mâine dimineață.

El puse receptorul în furcă.

– Atunci vei suna mâine dimineață.

Ochii lui gri o devorau lacomi.

– Vino aici, prăjitură delicioasă. Ce crezi că vom face toată noaptea?

Ea chicoti, punându-și brațele în jurul lui și privindu-l seducător.

– Ce, într-adevăr?

*

* *

– Molly! Cum este în vacanță?

Molly zâmbi când auzi vocea lui George Wilson la celălalt capăt al liniei. Era dimineață, se îmbrăcase deja, iar Nicky făcea duș cât suna ea la bancă în New York. Nicky sunase deja la New York în seara precedentă, pentru a-i spune Velmei să înceapă planurile de vânzare a restaurantelor.

– Vacanța este grozavă, George, spuse Molly. Tu, ce mai faci?

– Bine. În grabă, ca de obicei. De ce mă suni din vacanță? Nu mă așteptam să te aud până luni dimineață.

Molly zâmbi. George, având aproape cincizeci de ani, o considera un copil.

– De fapt, te-am sunat deoarece am o favoare să-ți cer, George. Mă... mă mărit.

– Glumești? Știam eu că-i vei înnebuni pe toți pe plajă, dar se pare că este treabă serioasă. Făcu o pauză, apoi adăugă îngrijorat: Molly, doar nu ai de gând să locuiești acolo? Nu-mi spune că un californian puternic și bronzat a hotărât că nu poate trăi fără tine?

Ea a chicotit.

– Nu, nu este așa. De fapt, mă recăsătoresc cu fostul meu soț. Urmă un moment de liniște, și își imagina reacția lui George. George Wilson era șeful ei doar de câteva luni și știa foarte puține despre Nicky, doar că el și Molly divorțaseră.

În sfârșit, el spuse:

– Mă păcălești.

– Nu!

– Ei, la naiba! Nici nu știam că fostul tău soț va fi acolo.

– Crede-mă, nici eu. Această excursie a fost plină de surprize.

George râse, simțind entuziasmul ei.

– Stai până îi spun soției mele despre asta. O va încânta, este ca un roman de dragoste.

Molly zâmbi. George era dulce, dar trebuia să-i explice.

– George... începu ea cu ezitare.

– Acum am trecut la afaceri? Bine, Molly, spune...

– Mă...mă întrebam dacă vă mai descurcați câteva zile fără mine. Nicky vrea să rămânem aici pentru luna de miere.

A urmat o pauză scurtă, apoi George spuse cu un entuziasm ce suna forțat:

– Nu este grozav? Sunt sigur că ne vom descurca. Cât timp ai nevoie?

Molly făcu o pauză. Cu siguranță vocea lui George era tensionată, oricât de tare încerca să disimuleze.

– George, spune-mi, cum stau lucrurile acolo?

El suspină.

– Molly, eram hotărât să nu-ți stric vacanța...

– Spune-mi.

– Bine. Nu te voi minți. Aici este haos. Cât ai fost plecată, conducerea a primit ultimul raport de examinare, și atunci s-a dezlănțuit furtuna. Cred că vor fi schimbări majore în departamentul analizelor de credite. Din păcate, asta înseamnă că se vor face schimbări înainte de a intra în noul sistem de calculator.

– Doamne! spuse Molly, în acest caz, bineînțeles că mă întorc imediat. Ar fi trebuit să mă suni. Am lăsat numărul de la hotel...

– Cum am spus, Molly, n-am vrut să-ți stric vacanța.

– Dar sunt singura care poate coordona lucrurile între departamentul de credit și sistemele de analiză, sublinie Molly. Dacă nu mă întorc imediat, vom rata termenul limită din august.

– N-ar fi sfârșitul lumii dacă întârziem câteva zile, răspunse George cu bravadă. Suspină. Voi fi sincer cu tine, Molly. Ar fi de mare ajutor dacă te-ai întoarce luni dimineață. Dar tu hotărăști cum este mai bine. N-aș vrea să-ți stric planurile de nuntă.

Molly își mușcă buza.

– Pot să te sun cu un răspuns într-o oră, două?

– Sigur. Am o ședință mai târziu, dar îmi lași mesaj la Debbie. Bine?

– Bine. Și mulțumesc, George.

Molly închise telefonul, încruntându-se. Lucrurile se prezentau cum nu se poate mai rău. Cum ar fi putut să rămână?

Ar fi putut, sigur. George spusese că nu va fi sfârșitul lumii. Dar nu s-ar fi simțit bine. Nu s-ar putea bucura de luna ei de miere știind că și-a neglijat îndatoririle din New York, că îl punea pe George într-o situație jenantă.

Ar trebui să-i spună lui Nick că vrea să se întoarcă pentru a pune lucrurile în ordine înainte de căsătorie? Echilibrul emoțional

pe care ea și Nicky îl stabiliseră era fragil, ar rezista unui asemenea test?

Un test. Asta era? Voia să-l testeze pe Nicky? Încuviință tristă. Presupunea că, cel puțin până la un punct, voia să-l testeze. Văzuse multe dovezi că se schimbase; și totuși, lucrurile merseseră așa cum a vrut el. I-ar da cu adevărat libertatea să ia singură deciziile? Oricât de mult voia să uite de prudență și să se căsătorească cu el, avea nevoie de răspuns la aceste întrebări. Dacă era o greșeală să se recăsătorească cu el, trebuia să afle. Și apoi, își spuse, sigur el va înțelege.

Nicky ieși din baie, înfășurat într-un prosop.

– Ei, cum a mers, iubito? o întrebă, îndreptându-se spre dulap.

Ea trase aer adânc în piept.

– Nu prea bine.

– O? Se încruntă când își lua o pereche de pantaloni dintr-un sertar. Aruncă prosopul pe un scaun și ea își delectă privirea cu trupul lui gol, magnific. Doamne, nu va fi ușor. Dar trebuia să fie sigură.

Îl privi cum își punea pantalonii, apoi cum s-a dus la dulap și a scos un tricou.

– Nicky, vreau să mă întorc la New York înainte de a ne recăsători, să amânăm nunta pentru câteva săptămâni.

El era încă încruntat când își punea tricoul.

– Pot să întreb de ce?

– Departamentul meu este un haos. I-a explicat pe scurt cum stăteau lucrurile.

– Înțeleg, murmură el când ea termină. Părea calm. Atunci înseamnă că trebuie să ne întoarcem, nu-i așa? S-a întors la sertar și a scos o pereche de șosete.

Molly se încruntă. Simțea că îi ascunde ceva și o neliniștea.

– Bine, Nicky. Spune-mi ce gândești.

El se uită la ea din scaunul în care se așezase pentru a-și pune șosetele.

– Cred că ți s-a făcut frică, vrei să fugi.

– Nu este adevărat, Nicky.

El își puse pantofii.

– Eu pot să las afacerile pe mâna altcuiva pentru câteva zile, tu de ce nu poți?

– Pentru că nu pot. Tu o ai pe Velma. Eu nu am pe nimeni care să-mi țină locul.

– Bănuiesc că există și o altă persoană care poate schimba formele, spuse el ofensat.

Tonul lui o enervase.

– Nu. Nu este nimeni, zise ea nervoasă. Și nu-mi place ce insinuezi.

– Crezi că ești indispensabilă?

– Nu. Dar îmi iau slujba în serios, ceea ce este mai mult decât pot spune despre tine.

Pentru un moment s-au uitat unul la celălalt nervoși. Deși ea regreta acuzația pripită, nu a retractat-o. Nu-i cădea bine conversația asta. Sigur nu era adevărat, își spunea. Sigur el nu încerca să îi dicteze din nou, cum făcea când erau căsătoriți. Sigur se schimbase...

Își exprimă sentimentele.

– Nu-mi face asta, Nicky. Spune-mi că nu-mi faci asta.

– Ce să fac?

– Nu pui piciorul în prag și să-mi spui ce să fac.

El zâmbi și ea se simți mai bine. El traversă camera, se așeză lângă ea pe pat, cuprinzându-i cu un braț talia.

– Iubito, nu vreau să ne certăm pe tema asta. Dar cred că fugi, că te-ai speriat. Îți cer doar să te dedici relației noastre.

– Adică?

– Cred că ar trebui să rămâi. Cred că datorezi asta relației noastre. Și cred că problema de la bancă este doar o scuză ca să nu îți iei vreun agajament.

Molly se ridică în picioare, tremurând de frustrare. Se întoarse spre el, cu o voce nesigură.

– Nu, nu faci asta deloc! Nu-mi ceri un angajament, Nicky! Vrei să fie totul ca tine. N-ai auzit nimic din ce-am spus? Am o obligație la bancă...

– Ai o obligație față de noi, o întrerupse el. Eu am dat întâietate relației noastre. Nu te văd făcând același lucru.

Ea gesticulă disperată.

– Nicky, răstălmăcești totul. Situațiile noastre sunt diferite. Nu-l pot lăsa pe George singur. Sunt o persoană responsabilă...

– Și eu nu?

Se ridică și el în picioare.

– Bineînțeles că ești, dar într-un fel diferit, explică ea, încercând din răsputeri să se facă înțeleasă. Noi suntem diferiți, Nicky. Diferiți. Trebuie să înțelegi asta.

– Singura neînțelegere pe care o avem acum este că tu consideri munca ta mai importantă decât viitorul nostru, spuse el brutal. Eu am făcut concesii de dragul nostru, dar tu nu vrei, nu-i așa?

Ea se uită la el uimită. Nu se poate să fie adevărat. Era un coșmar, ca o reluare a disputelor când erau căsătoriți. El vedea lucrurile doar din punctul lui de vedere. Ea încerca să pară calmă, dar era greu.

– Nicky, bineînțeles că apreciez concesiile pe care le-ai făcut, dar, iubitule, nu este același lucru. Situația de la bancă este o criză. Nu înțelegi?

– Tot ce știu este că dacă pleci acum la New York, între noi se va termina totul, spuse el cu intensitate.

Ea era ca lovită de trăsnet.

– Cum? Ce spui? De ce se va termina?

El își scutură capul cu încăpățânare.

– Știu asta, pur și simplu.

Ea era uimită. Deodată parcă se uita la un străin, și nu înțelegea un cuvânt.

– Nicky, nu are nici un sens! Ce contau două săptămâni?

– Foarte mult, spuse el amenințător.

Ea își întinse mâinile rugător.

– Nicky, nu-mi face asta. Îmi ceri să iau o decizie imposibilă. Dacă ai avea tu o urgență la New York, eu aș înțelege. Tu de ce nu mă ajuți? De ce nu înțelegi?

– Poate că înțeleg prea bine, spuse el, cu ochii plini de neîncredere ce spuneau că nu va ceda.

– Iubitule... Încă o dată, disperată, ea încercă să se apropie de el. Mă voi căsători cu tine peste două săptămâni! Va fi la fel, crede-mă.

– Nu va fi la fel. Veni lângă ea și o prinse cu mâinile de umeri. Nu vreau să aștept două săptămâni, Molly. Te vreau acum, și am așteptat destul. Am avut răbdare toată vacanța, dar cred că este momentul să decizi dacă ești sau nu cu mine!

Ea își scutură disperată capul, îndepărtându-se de el.

– Nu pot să cred că aud asta. Îmi interpretezi orice mișcare ce nu concordă cu orbita ta, ca pe o trădare! Ei bine, am și eu o orbită, și doar fiindcă te iubesc, nu înseamnă că-mi voi petrece viața gravitând în jurul tău! Credeam că-mi vei respecta personalitatea, că vei avea încredere în judecata mea. Dar ne-am întors la vechea poveste, nu-i așa? Ce se întâmplă în viața ta contează, dar ce se întâmplă în viața mea, nu!

– Nu este adevărat, Molly! spuse el vehement.

– Este adevărat! țipă ea. Nu te-ai schimbat. O, te-ai prefăcut bine, dar n-a ținut. Adevărul o copleșea, o durea îngrozitor. Începu să se plimbe nervoasă, încercând parcă să scape de realitatea crudă. Trebuia să știu, trebuia să știu. Am fost o proastă, nu-i așa? Tu ai fost Domnul Minunat, dar ai făcut numai cum ai vrut toată excursia, nu-i așa? O singură dată îți cer ajutorul, încrederea, înțelegerea, și asta primesc! Război!

– Molly, nu ești cinstită...

– Te-am crezut când ai spus că te-ai schimbat, continuă cu lacrimi fierbinți în ochi. După tot ce ai spus la munte, am crezut că ai înțeles că ai greșit...

– N-am spus niciodată că am greșit, zise el repede, mândru.

Ea făcu o pauză pentru a-i zâmbi cu ironie amară.

– Nu, bănuiesc că D-l Minunat nu ar face-o vreodată.

El făcu un pas înainte și spuse convingător:

– Dar iubito, eu am fost, sunt încă, dispus să mă acomodez...

– Să te acomodezi? repetă ea, ridicând vocea. Să te acomodezi? Deci asta era! Te-ai decis să-i faci pe plac fostei tale soții temperamentale, până va fi de acord să se recăsătorească, apoi

te vei purta normal, nu-i așa? Spune-mi, Nicky, a fost doar o altă minciună, o manipulare să mă întorc la tine?

– Molly! Chiar crezi că a fost o minciună?

Vocea ei tremura când i-a răspuns:

– Cred că ai spune, sau face, orice pentru a mă recuceri.

El părea că suferă enorm, și asta o rănea și mai mult, îi topea furia transformând-o într-o durere sfâșietoare.

– Nicky, ai încercat, știu că ai încercat cu adevărat. Nu este vina ta că ești ceea ce ești. Îmi pare rău, dar nu este de ajuns să te acomodezi. Și eu sunt gata să fac unele compromisuri, și nu mă aștept să fim perfecți. Dar nu va merge niciodată, decât dacă ești dispus să te schimbi cu adevărat, nu doar să retușezi câteva din defectele tale. Trebuie să am viața mea, identitatea mea. A fost foarte ușor să spui că mă respecți ca persoană, dar faptele vorbesc de la sine. Nu ai trecut testul principal, Nicky.

– Poate nu eram pregătiți pentru acest test, Molly, șopti el, cu o privire suferindă. Nici nu s-au terminat cele două săptămâni.

Ea își scutură capul tristă.

– Nu vei deveni o altă persoană în trei zile, Nicky. Mă întorc la New York. Astăzi.

– Nu! strigă el. Iubito, te rog, nu pleca.

S-a întins spre ea, dar ea s-a ferit, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu mai pot. Nu te pot schimba, Nicky, nu este cinstit să încerc. Într-o zi, cineva te va iubi așa cum ești.

– Eu nu vreau pe altcineva. Expresia feței lui arăta cât de mult suferea. Iubito, te rog, nu da cu piciorul șansei de a fi împreună. Stai și să lămurim lucrurile. Gândește-te la ce avem. Gândește-te la munte. Lucrurile au fost diferite acolo.

– La munte, am crezut într-o fantezie...

El șopti cu dor intens:

– Nu așa ar trebuie să fie dragostea?

Ea se întoarse cu spatele, pentru a nu-i mai vedea durerea ce o sfâșia. În acel moment nu știa ce înseamnă dragostea, știa doar că suferă, că se simțea trădată. Îl auzi apropiindu-se și-i simți mâinile pe umeri, dar se feri, cutremurată de suspine.

– Pleacă, Nicky! Pleacă. Te rog. Lasă-mă să împachetez.

El vorbi, iar cuvintele răgușite o vor bântui multe nopți de acum încolo.

– Bine. Voi pleca. Dar nu vei scăpa de mine, Molly. Îți amintești dimineața asta când soarele răsărea? Îți aduci aminte de buzele tale, de buzele mele? Mâinile lui i-au atins din nou umerii, dar acum era prea înecată de durere pentru a se putea retrage. Sunt în sufletul tău, iubito. Nu mă vei putea alunga.

Ea s-a întors pentru a-i nega cuvintele, a le nega vehement, dar el plecase, plecase deja.

Fără folos, oricum. Sufletul ei era însemnat, inima ei nu va uita niciodată.

*

* *

În avion ea descoperi că nu va avea copilul lui. Se simți distrusă.

Harriet se întorcea cu ea, stând pe scaunul alăturat, în timp ce avionul zbura deasupra deșertului, lăsând L.A. în urmă.

Molly era bucuroasă că mătușa ei insistase să se întoarcă cu ea când auzise despre despărțirea lor; nu a putut s-o facă să se răzgândească. Draga mătușă Harriet, era înțeleaptă, doar era lângă Molly, punând foarte puține întrebări.

Când se va întoarce și Nicky, nu știa. Îl zărise la barul hotelului când pleca, dar își întoarse repede privirea. O văzuse și el, știa asta. Era recunoscătoare că nu încercase s-o împiedice să plece.

Recunoscătoare. Da, Exact. Recunoscătoare că realizase că greșise înainte de a se recăsători cu el. Recunoscătoare că nu era însărcinată. Trase aer adânc în piept și calculă. Da, perioada în care putea rămâne însărcinată trecuse chiar când ea și mătușa Harriet plecau din New York. Slavă Domnului că nu plecaseră cu trei zile mai devreme, căci acum ar fi avut mai mult decât inima frântă. Momentul ar fi fost prost ales. Dezastruos, chiar. Atunci de ce plângea? De ce se simțea distrusă?

Avionul își continua zborul, lăsând în urmă toate visele ei. Părea totul atât de ireal... magia, dragostea, încrederea. Poate dragostea lor putea exista ca fantezie, dar în lumea reală era fără speranță. Un singur contact cu realitatea era de ajuns pentru a-i dovedi, decisiv și dureros, asta.

Lângă ea, Harriet părea neajutorată, mângâind-o pe mână.

– Îmi pare rău că n-a mers, dragă.

– Nici pe jumătate cât îmi pare mie, mătușă Harriet.

Molly se uita disperată la norii nesfârșiți și se întreba dacă durerea va înceta vreodată.

CAPITOLUL XIV

Întoarsă la New York, Molly s-a dedicat muncii, încercând să uite durerea. Era mult de lucru, și reușea să nu se gândească la Nicky în timpul zilei. Dar când era liberă, nopțile, weekendurile, se simțea o prizonieră torturată de amintiri. Era greu, când trecea pe lângă vitrinele librăriilor și vedea pe copertele romanelor de dragoste cupluri îmbrățișându-se fericite, greu când trecea pe lângă adolescenți îndrăgostiți care se țineau de mână, greu când vedea un cuplu tânăr împingând un cărucior de copil prin parc. Era greu să ia singura decizie care simțea că-i apasă integritatea ca persoană.

Zece zile după ce s-a întors, s-a întâmplat ceea ce o speria cel mai mult. Era seară și abia se întorsese de la serviciu când a sunat soneria. A deschis ușa și l-a văzut pe Nicholas Buchanan în prag. S-a străduit să nu geamă, șocul apariției lui bruște făcând să-și simtă parcă emoțiile călcate de un camion cu ciment.

– Bună, abia reuși să spună, uitându-se la el, inima bătându-i cu putere.

– Molly, pot intra pentru un minut, te rog? întrebă el.

El părea atât de sincer și rănit, încât nu-l putu refuza.

– Bine. Doar un minut.

Înăuntru, s-a așezat jenată pe un balansoar, netezind fusta galbenă a rochiei în timp ce Nicky s-a așezat într-un fotoliu în fața ei. A scos din buzunarul de la piept un plic alb cu roșu.

– M-am gândit că ai vrea copii ale fotografiilor făcute în California.

Ea întinse mâna și luă plicul, evitându-i mâna, atingerea, și mai ales ochii. Puse plicul pe măsuță.

– Mulțumesc. Este frumos din partea ta. Altceva? întrebă ea, încercând să-și ascundă nervozitatea.

El își drese vocea și spuse:

– Molly, vreau să-ți spun ceva.

Ea era tăcută, uitându-se fix la public.

– Molly, uită-te la mine, vrei?

– Nicky, nu are nici un sens să...

– Te rog. Voi... încerca să fiu concis. Cred că îți datorez o explicație.

– Foarte bine, spuse ea suspinând. Cred că nu te pot opri, ca de obicei. Ce vrei să-mi spui?

El tăcu câteva momente, bătând nervos cu degetele în masă. Își lărgi cravata și întrebă:

– Molly, ai scotch?

Ea se amuză, deoarece el părea jenat și stângaci ca un băiat la prima întâlnire. În ciuda durerii, jena lui o înduioșa. Trebuie să fie o mărturisire extraordinară, se gândi ea. S-a abținut să zâmbească în timp ce s-a ridicat și s-a dus spre bucătărie.

– Ai deprins un alt obicei? îi strigă.

– Poate.

Ea se uită în bufet.

– Nu am scotch, Nicky, dar tata a lăsat niște Bourbon când a fost aici ultima oară.

– Bine.

– Cu gheață și apă?

– Fără apă.

S-a întors în sufragerie și i-a dat băutura. El luă o înghițitură zdravănă în timp ce ea se așeză, apoi a pus băutura pe măsuță.

– Molly, iubito, de când m-am întors, tot ce am făcut a fost să mă gândesc la noi.

Ea era tăcută, neavând încredere în sine pentru a vorbi.

– Cred că în California nu a mers, deoarece eu nu eram de acord să mă schimb destul. N-am rezolvat problema de bază, adică eu n-am pus problema de bază. Zâmbi trist. Sunt un tip alunecos, Molly. Am ascuns multe. Sunt foarte mândru, și este

greu pentru mine să las pe cineva să-mi vadă adevărata față. Mai ales pe tine. Cred că m-am gândit mereu că dacă îmi vezi slăbiciunile, nu mă vei mai iubi.

Ea îl privi mirată. Admitea că avea slăbiciuni, temeri.

El continuă nervos:

– Cred că ne-am despărțit în California deoarece – cuvintele sunau ca un geamăt – n-am putut recunoaște că greșisem când am fost căsătoriți.

Acum era uimită, îi venise să-și scuture capul pentru a vedea dacă aude bine. El admitea că a greșit?

– Nu este ușor pentru un adult să admită că a greșit, Molly, mai ales dacă este speriat. Tu ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mi-a fost întotdeauna teamă că te voi pierde. Când eram căsătoriți și simțeam că te realizezi, eram speriat de moarte că profesia ta amenința relația noastră, astfel încât m-am agățat de tine, te-am sufocat. De aceea detestam atât de mult studiile tale, mai ales când erai aproape de a-ți lua licența. Îmi era teamă că realizările tale te vor îndepărta de mine, așa încât am subestimat valoarea studiilor tale, a carierei tale, insistând că interesele mele erau mai importante. Am greșit, Molly. Și adevărul este că – se uită speriat la ea – sunt cu adevărat mândru de tine, iubito. Atât de mândru.

– O, Nicky!

– Nu este ironic? Se ridică și se duse la fereastră, uitându-se la luminile reci ale orașului. Încercând să te păstrez, te-am pierdut. Ai avut dreptate. Dacă o relație nu crește, moare. Ar trebui să știu, căci eu am omorât relația noastră când eram căsătoriți. Apoi, în vacanță, am făcut același lucru, m-am speriat că te voi pierde. De aceea am făcut o criză privind întoarcerea ta. Sigur că știam că nu ai de ales, dar nu raționam. Când am spus că totul se va termina între noi, am crezut cu adevărat. Eram îngrozit că de îndată ce vei ajunge aici, vei înțelege că este o greșeală să te căsătorești cu mine. Din nou frica mea de a te pierde te-a gonit.

Se întoarse spre ea cu o expresie mai serioasă ca niciodată.

– Dar îți spun un lucru, Molly. Dacă mă poți ierta, dacă mai poți da o șansă acestui idiot, îți promit că voi încerca din răsputeri să te las să fii propria ta stăpână, să am încredere în tine. Cred că niciodată n-am crezut că mă poți vrea pe mine, imposibil, exasperat. Cred că n-am crezut că mă poți iubi doar pentru sufletul meu.

Ea se uita în jos, prea emoționată pentru a vorbi. Îl auzi apropiindu-se.

– Asta este tot, bănuiesc, îl auzi spunând. Am simțit că datorez o explicație. Dar n-am venit să te forțez la nimic. Acum voi pleca. Se aplecă, și ea îi simți buzele calde pe frunte.

– Doar încă o întrebare, Molly. Știi dacă... Va fi un copil?

Ea se uită la el printre lacrimi.

– Nu.

– Eu... Vocea lui pieri și el gesticulă neajutorat.

– Ce trebuie să spun, Molly?

– Spune că îți pare rău, șopti ea.

– Îmi pare, spuse el.

Se întoarse pentru a pleca. Ea se uita în jos, văzând lacrimile tăcute căzând pe covorul galben, gândindu-se că nu va scoate niciodată petele. O dată ce auzi ușa închizându-se, s-a uitat la camera goală. Era uimită. În sfârșit el spusese cuvintele pe care trebuia să le spună, dar era oare momentul potrivit? Îi mai rezista inima?

Luă paharul aproape gol de Bourbon, pe care el îl lăsase pe măsuță. Îl bău. Se înecă cu un suspin și se duse la bucătărie pentru a umple paharul. Poate și ea va căpăta un nou obicei.

*
* *

Când Harriet sună la ușă, o oră mai târziu, Molly era la al treilea Bourbon și ochii i se încețoșară, umblând prin cameră în picioarele goale. Luă o țigară și o scrumieră într-o mână, apoi deschise ușa.

– Rușine, Molly Christine, o certă Harriet, luându-i țigara din mână. Dupoă ce scăpaseși de acest obicei în California.

– Ha! La ce obicei te referi?

Harriet o privi pe Molly îngrijorată.

– Draga mea, ai mâncat ceva?

– Nu îmi este foame, murmură Molly, adulmecând.

– Prostii. Îți fac un sandviș și o cafea în acest moment.

În ciuda protestelor lui Molly, mătușa ei o luă de braț și o duse în bucătărie. Harriet stinse țigara și o aruncă la gunoi, și-i dădu lui Molly un șervețel.

– Suflă-ți nasul, dragă.

Molly își șterse lacrimile și se sprijini de dulăpiorul din bucătăria mică, privind-o pe mătușa ei cum făcea cafea și un sandviș cu piept de curcan.

– Arăți bine, mătușă Harriet, reuși să spună.

– Mulțumesc.

Harriet purta o rochie de mătase albastră cu flori mov, părul ei arăta de parcă abia fusese coafat, înconjurându-i capul ca o aură argintie.

– Uite, spuse când termină, întinzându-i lui Molly farfuria. Nu vrei să mănânci în sufragerie, unde este mai confortabil? Îți aduc eu cafeaua.

O dată instalate în sufragerie, cu două cești de cafea și cu sandvișul, Molly întrebă:

– Mătușă Harriet, nu ți-e foame? Nu vrei o parte din sandvișul meu?

– O, nu, dragă, eu am mâncat o cină consistentă, ca să nu mai spun de floricelele de la bar.

– Bar! Deci acolo ai fost.

– Da, dragă. Mătușa Harriet adăugă tristă: Nicky este acolo, și ca tine, își înecă amarul.

Molly luă o gură de cafea și se încruntă.

– Cu Boo Boo Calisto?

– Boo Boo cine?

– Nu contează, Harriet.

– Speram că ne vom întâlni acolo toți trei, să sărbătorim, spuse Harriet cu regret. Molly, cât ai de gând să continui a fi prostește de mândră?

Ceașca de cafea a lui Molly atinse zgomotos farfuria.

– Mândră? Crezi că singura problemă a mea și a lui Nicky este mândria?

– Nu, bineînțeles că nu este singura problemă. Harriet se aplecă serioasă. Dragă, mă bucur că avem ocazia să discutăm. Voiam să-ți spun câte ceva. În primul rând vreau să știi că știam de la început că excursia fusese aranjată de Nicky.

– Știai? Adică i-ai fost complice?

– Nu, nu i-am fost complice. Dar de cum l-am văzut, am pus cap la cap lucrurile. După cum știi, îl cunosc destul de bine, iar stilul lui este inconfundabil. Orice persoană respectabilă și-ar fi dat seama.

– Cred că ai dreptate, admise Molly zâmbind. Nici mie nu mi-a luat prea mult să-mi dau seama. Deci ai tăcut pentru a nu-i încurca planurile?

– Exact. Dragă, te-ai gândit la tot ce a riscat Nicky pentru a te recuceri?

– Da, m-am gândit. Înseamnă că știi și tu că are probleme financiare.

Harriet încuviință grav.

Molly suspină.

– Știu că a riscat mult pentru a mă recuceri. Dar nu eram convinsă că va reuși. Cum am ajuns la prima decizie majoră, a redevenit cel dinainte, spunându-mi ce să fac.

– Este un lucru pe care-l regretă, Molly, sublinie calmă Harriet. Nu ți-a explicat astăzi?

– Deci ți-a spus că a venit pe aici mai devreme? Spune-mi, te-a trimis aici pentru a mă face să mă răzgândesc?

– Molly! Harriet era șocată. Bineînțeles că nu știe că sunt aici. A avut nevoie de cineva care să-l asculte. Femeia întinse o mână subțire spre nepoata ei, cu un gest de implorare. Deci Nicky s-a speriat și a pus piciorul în prag în California. Nu-l poți ierta pentru asta, Molly?

– Să-l iert? repetă Molly șoptit. Nu se gândise să-l ierte pe Nicky, dar întrebarea mătușii Harriet o forță să se gândească la

această posibilitate. Nu a vrut să-l ierte? Și dacă era așa, îi afectase asta comportamentul? Cât de mult?

– Vreau să te întreb ceva, Molly, spuse mătușa ei. De unde știi că n-ar fi mers, în California?

Molly gesticulă învinsă.

– Eu... doar...

– N-ai terminat cu Nicky înainte de a-i da cu adevărat o șansă? insistă Harriet. Lasă-mă să-ți spun ceva despre bărbați, dragă. Sunt niște copiii, și foarte mândri. Când devin încăpățânați și tăcuți, nu este niciodată din motivul la care ne gândim noi. Câteodată ne spun adevărul dacă-i întrebăm, alteori nu. Dar când sunt astfel, au întotdeauna nevoie de dragoste și alinare. Au aceeași reacție ca urșii la miere. Când devin posesivi și nu ne lasă să plecăm, este momentul să-i sărutăm și să-i asigurăm că totul va fi bine.

Molly se uita la mătușa ei cu respect și uimire. Mătușa Harriet părea destul de rece, dar era foarte înțeleaptă.

– Asta făceai tu cu unchiul Ben? întrebă ea.

Mătușa ei își scoase ochelarii pentru a șterge o lacrimă.

– Exact asta, draga mea. De multe ori.

– Și?

– Și funcționa perfect.

Molly se gândi la afirmațiile mătușii Harriet.

– Doamne mătușă Harriet, sunt sigură că ceea ce spui este adevărat. Dar nu știu dacă va funcționa și în cazul nostru. Nicky este atât de încăpățânat...

– Și tu ești Molly! exclamă Harriet. Draga mea, te știu de o viață. Te-am văzut crescând. Părinții tăi te-au educat bine, dar erau de modă veche. Nu ți-au văzut niciodată potențialul. Tu ai răzbit singură, prin munca la bancă, prin cursurile la seral. Harriet suspină și își puse ochelarii. Cred că te-ai speriat în California, Molly. Ai fugit în loc să faci față situației, deoarece nu știai că ești destul de puternică să te descurci.

– Chiar crezi asta?

– Da, iubito, te-am urmărit și te cunosc. Ești puternică acum.

*
* *

Orele treceau și Molly se plimba neliniștită; mintea îi era bombardată de multe întrebări. Ceea ce spusese mătușa Harriet era adevărat?

Doamne, era atât de speriată. Nicky nu era singurul înspăimântat. Era oare destul de puternică pentru a face față conflictelor ce vor apărea între ei?

O, nu știa, pur și simplu nu știa! Se plimba prin cameră, evitând pozele de pe măsuță. Dar fiecare pas o ducea tot mai aproape. În sfârșit, se așeză pe balansoar și luă plicul cu degete tremurânde.

– Masochisto, s-a certat singură.

Fotografiile erau, bineînțeles, înduioșătoare. Cine era această tânără lipsită de griji, fericită, care se plimba prin California cu Nicholas Buchanan? Fiecare poză o făcea să creadă tot mai mult în dragostea lor.

Ce avea să facă? Va încerca din nou? Va risca? Să creadă într-o fantezie?

Da! Da! Era nebună, într-adevăr, dar prefera să fie nebună cu el decât fără el. Aproape zbură spre dormitor. Ce să-și ia? Periuța de dinți? Inima?

Ce ar trebui să poarte? Cămașa de noapte din noaptea nunții? Furoul de dantelă neagră?

– Bună seara, doamnă Buchanan.

Portarul în uniformă a blocului nu părea surprins să o vadă.

– Bună seara, Henri.

Intră prin ușa deschisă, cu valijoara în mână, îndreptându-se spre lift.

În spatele ei, Henri și-a dres vocea.

– Doamnă Buchanan, nu cred că este acasă. Aveți nevoie de ajutor să intrați? Adică, domnul Buchanan mi-a spus că, oricând...

– Mulțumesc, Henri, dar mai am cheia.

Așteptând liftul, îi zâmbi peste umăr portarului și adăugă:

– Apropo, Henri, te-ar deranja să nu-i spui domnului Buchanan că sunt aici? Este o surpriză.

El zâmbi larg.

– Nici o problemă, doamnă.

Sus, apartamentul era așa cum și-l amintea: mobilă frumoasă, tradițională, picturi și obiecte de artă pe care ea și Nicky le cumpăraseră la licitații sau magazine de antichități. Părea că nu schimbase nimic și ea găsea că era emoționant. Când erau în divorț, el a vrut să-i lase ei apartamentul și chiar se oferise să-i plătească chiria. Refuzase, bineînțeles, alegând un apartament mai mic și mai potrivit bugetului ei.

S-a îndreptat spre dormitor, stingând luminile pe care le folosise pentru a găsi drumul. Dormitorul era exact cum și-l amintea, întunecos, cu mobilă Thomasville, și magnificul pat Rice. Se uită la el, amintirile năpădind-o. Patul avea trepte și draperii albe în jurul lui. Era acoperit cu un așternut de mătase irlandeză pe care ea și Nicky îl cumpăraseră împreună, dar draperiile nu erau trase. El observa dacă le-ar trage. Trebuia să riște, să spere că va crede că le-a tras camerista.

Se duse la baie și se pregăti repede pentru a se băga în pat. Apoi, în dormitor, își scoase hainele și le ascunse sub pat, împreună cu valijoara. Stinse lumina, se băgă sub pătură, trase draperia și așteptă...

Și așteptă, și așteptă. Cu cât treceau minutele interminabile, i se făcea frică. Unde era? Dacă – Doamne ferește – era cu altă femeie? Dacă aducea o altă femeie cu el? Simplu. Îi omora pe amândoi.

Apoi o cuprinse cea mai groaznică teamă. Dacă nu o mai dorea?

Suferise și el. Dacă hotărâse să spună „destul"?

După o vreme, se duse din nou la baie. Câteva momente mai târziu se întoarse, și chiar atunci auzi ușa deschizându-se. Se băgă sub așternut cât mai repede, trăgând draperiile cu o secundă înainte ca ușa dormitorului să se deschidă.

Nu aprinsese lumina, doar o veioză. Era bine, nu-i va atrage atenția patul. Totuși, se lăsă mai jos; dacă el s-ar fi uitat la pat, ar fi văzut-o, deoarece draperiile erau aproape transparente.

El se duse direct la baie și în sfârșit ea putu respira, uimită că el nu-i auzise inima bătând. Ascultă cum el se pregătea de culcare. Venise târziu, dar nu părea beat, se gândi ea. A, da, el cânta când era beat, după cum știa.

El reveni în cameră, în pantalonii de pijama de mătase. După ce stinse lumina, în câteva secunde el trase draperiile și se urcă în pat.

Atunci ea acționă, punându-și mâinile în jurul gâtului lui și sărutându-l zgomotos.

Lui i se tăie respirația de parcă fusese lovit în stomac, și ea șopti:

– Îți aduci aminte de mine, iubitule?

– Molly!

El sări și aprinse veioza. Arăta foarte fericit, neîncrezător, în timp ce o studia, cum era înfășurată în cearșaf.

– Doamne! Nu-mi pot crede ochilor!

– Poți să crezi! murmură ea, punându-i iar brațele în jurul gâtului.

– Molly, te-ai întors!

Era încă uimit.

– M-am întors, de tot. Apoi adăugă timidă: Dacă mă mai vrei...

– Dacă te vreau? El râse. Doamnă, eu te vreau oricând. O, Molly!

O trase mai aproape și gura lui o cuceri pe a ei, buzele lui fierbinți pretinzând, și totuși tremurătoare. Pentru câteva lungi momente s-au săturat și s-au îmbrățișat, apoi el se retrase încet și întrebă serios:

– Spune-mi, iubito, ce te-a făcut să te întorci?

– Tu, recunoscu ea, și mătușa Harriet. M-a pus pe gânduri ceva ce mi-a spus în noaptea asta. Am realizat că n-am avut destul timp în California, că relația noastră a fost pusă la încercare prea devreme. Amândoi aveam încă multe temeri. Tu te temeai că mă vei pierde, iar eu mă temeam că îmi voi pierde identitatea. Eram amândoi prea preocupați de noi înșine pentru a înțelege ce simțea celălalt. Bănuiesc că ceea ce aveam noi părea prea frumos pentru a fi adevărat.

– Poți s-o mai spui o dată.

– Mai sunt și altele, Nicky, continuă ea, și din nou, trebuie să-i mulțumesc mătușii Harriet. Nu cred că eram pregătită nici eu să mă schimb, în California. Și eu am greșit.

El era confuz.

– Ce spui?

Ea își șterse o lacrimă.

– Nu cred că eram destul de dispusă să te iert, Nicky. Da, m-am îndrăgostit de tine din nou, și am crezut că trebuie să renunț la mândrie! Dar o parte din mine nu renunțase, aproape că abia aștepta să greșești, gata să iasă la suprafață și să spună „Nu se va schimba niciodată!". Am greșit, iubitule. Mă poți ierta?

– Nu am de ce să te iert.

– Ba da. Trebuia să cred în tine mai mult, în efortul pe care îl făceai, în loc să trag concluzii pripite. Nu am fost nici eu flexibilă. Cred că am fi reușit în California, dacă aș fi văzut teama ta și dacă ți-aș fi dat sprijinul de care aveai nevoie. Când mă gândesc în urmă, tu mi-ai cerut asta de sute de ori, dar eu nu te ascultam. M-am speriat și am fugit, în loc să rezolv situația. Acum înțeleg de ce te temeai, iar eu încercam, pur și simplu, să te părăsesc.

El se aplecă și o sărută tandru.

– Înțeleg ce spui, iubito. Trebuie să încercăm să nu se mai întâmple.

– Ai dreptate. Data viitoare, trebuie să comunicăm deschis și sincer. De acord?

– De acord.

Ea trase aer în piept.

– Și acum, că am căzut de acord...

– Da?

– Dacă mai încerci să-mi conduci viața, te trosnesc de vezi stele verzi.

El râse din inimă.

– Cam atât despre comunicarea deschisă și cinstită.

Frecându-și maxilarul, adăugă:

– Vei încerca, tu?

– Nicholas...

– Bine, bine. Își puse mâna pe inimă. Eu mi-am învățat lecția, iubito, crede-mă. Continuă serios: În California am crezut că mă părăsești, dar acum că ești cu mine, voi încerca din răsputeri să te răsfăț din nou, iubito. Promit.

– Iar eu voi încerca din răsputeri să te iubesc și să te susțin, promise ea.

– Acum parcă ai fu un consilier matrimonial.

Ea chicoti.

– Mătușa Harriet a spus asta.

– Harri are dreptate, draga de ea. Oricum, vindecarea ta nu este spontană.

– Și ce vă pot da spontan, domnule?

– O întrebare plină de tâlc.

– Există ardere spontană, sugeră ea.

– Putem încerca.

– Atunci, te rog.

Ea se întinse pentru a-l săruta, iar cearșaful alunecă pe talia ei, dezgolindu-i sânii rotunzi, plini.

El fluieră, devorând-o cu ochii flămânzi.

– Molly, știi că nu ai nimic pe tine?

– Nu!!!

– Ei, lasă-mă să mă asigur.

Ochii îi străluceau diabolic iar mâna lui alunecă în jos încet, seducător, apoi intră sub cearșaf.

– Bingo! Ești goală.

– Deci, ce vei face?

– Voi aprinde focul.

Buzele lor s-au unit, iar limbile lor s-au împletit, dorința lor crescând cu o intensitate arzătoare. Simțeau amândoi o dorință devoratoare de a-și uni corpurile chiar acum, când inimile, mințile și viețile lor se uniseră.

Mai târziu, stăteau pe pat și împărțeau o sticlă de vin, singurul lucru pe care l-au găsit în frigider. După un timp, Nicky spuse:

– Să nu înțelegi greșit, Molly, dar m-a durut când am aflat că nu vom avea un copil. Nu că aș fi vrut să te forțez, adăugă grăbit, dar după visele pe care ni le făcusem, m-a durut.

– O, iubitule, nu trebuie să-mi explici mie. Și pe mine m-a durut. Cred că acum știam amândoi că vrem o familie. Am fi o familie grozavă, nu-i așa?

– Cea mai grozavă.

– Cred că am fi minunați. Doar că...

– Da?

– Nu-ți pot promite că îți voi fi partener în afaceri, Nicky.

– SFÂRȘIT –

Difuzorii particulari și de stat, cât și solicitanții
la „CARTEA PRIN POȘTĂ“ se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
București, strada Teodosie Rudeanu 54,
sector 1, telefon 222.00.07, CP–41–129
iar pentru relații editoriale se pot adresa
editurii: B-dul Dimitrie Cantemir 19,
bloc 5, ap. 34, sector 4,
telefon/fax 330.83.39

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere – Imprimeria Coresi

Coli de tipar 11
Bun de tipar: 20.IX.1999
Tiparul executat sub comanda nr. 90 357

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI“ S.A. București
ROMÂNIA

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâlnirea cu celebra autoare.

THE BEST

Molly,funcționară la o bancă New-York-eză,află cu bucurie că mătușa ei Harriet - mare pasionată a concursurilor cu premii - a câștigat o excursie pentru două persoane la Los Angeles.

Cazate la un frumos hotel din Los Angeles,Molly, este șocată de vecinul de cameră care nu este altul decât Nicholas Buchanan șeful agenției de turism „ESCAPADE“ cu care au venit.

De ce a rămas înmărmurită Molly la vederea lui Nicholas?

ISBN-973-9405-12-6

Preț 9000 Lei